

ЕЛОИЗА ДЖЕЙМС
КОГАТО КРАСАВИЦАТА
УКРОТИ ЗВЯРА

Част 2 от „И заживели щастливо“

Превод от английски: Fantastique, 2012

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Имало едно време, не много отдавна...

В приказките красивите момичета са нещо толкова обичайно, колкото и камъчетата по плажа. Доячки, с кожа като магнолия, общуват със звездооки принцеси и в действителност очите на всички светлооки девойки биха образували цяла галактика от блещукащи звезди.

Точно този блясък прави още по-тъжен факта, че истинските жени рядко се оказват на нивото на литературните си двойници. Те имат жълтеещи зъби или петна по кожата. Имат подобие на мустаци или нос, толкова голям, че мишка да може да кара ски по него.

Разбира се, има и хубави, но дори те са предразположени към различни плътски недостатъци, както се беше оплакал Хамлет преди много време.

Накратко, рядко се среща жена, чиято красота в действителност да затъмнява слънцето. Да не говорим за такава с перлени зъби, глас като чучулига и толкова красиво лице, че ангелите да плачат от завист.

Линет Бери Трин притежаваше всичко изброено, освен може би мелодичния глас на чучулига. Все пак, бе напълно приемлив и ѝ бяха казвали, че смехът ѝ е като звън на златни камбанки, а гласа ѝ оприличаваха на песен, ако не на чучулига, то поне на конопарче.

Без дори да поглежда към огледалото, тя знаеше, че косата ѝ блестеше, очите ѝ сияеха, а зъбите ѝ... е, те може би не искряха, но бяха съвсем бели.

Тя беше точно типът жена, който можеше да накара едно конярче да извърши героични подвизи или някой принц да се промъкне дръзко през къпинов храст, само за да я целуне. Нито едното, нито другото променяше основния факт — от вчера бракът бе невъзможен за нея.

Бедствието имаше нещо общо със същността на целувките и с това, до което целувките бяха предопределени да доведат. Макар че, може би бе по-точно вниманието да се насочи към характера на принцовете. Ставаше въпрос за принц Огъстъс Фредерик, Херцог на Съсекс.

Той беше целувал Линет повече от веднъж. Всъщност, беше я целувал доста пъти. И бе обявил страстно любовта си към нея, без да се споменават хвърлените ягоди по прозореца на спалнята ѝ късно една нощ, които бяха направили ужасна бъркотия и докараха градинаря до ярост.

Единственото нещо, което не беше направил, бе да ѝ предложи брак.

— Жалко е, че не мога да се ожения за теб — бе казал той извинително, когато скандалът избухна предишната вечер. — Ние, херцозите от кралското семейство, нали знаете... не можем да правим всичко, което ни се иска. Баща ми е леко вманиачен по въпроса. Много жалко, наистина. Сигурно сте чули за първия ми брак. Той бе анулиран, защото Уиндзор реши, че Аугуста не е достатъчно добра, а тя е дъщеря на граф.

Линет не бе дъщеря на граф. Баща ѝ беше виконт и нямаше много високопоставени приятели. Не че бе чула за първия брак на принца. Всички, които бяха наблюдавали как тя флиртува с него през последните няколко месеца, безотговорно бяха забравили да ѝ кажат за склонността му да ухажва жени, за които не може или не бива да се жени.

След един отсечен поклон принцът се бе обърнал и рязко бе напуснал балната зала, оттегляйки се в замъка Уиндзор, или там, където отиваха плъховете, когато корабът потъва.

Линет се оказа сама, като се изключи строгата ѝ придружителка и цяла бална зала с благородници, обстоятелство, което бързо я накара да осъзнае, че много девойки и матрони в Лондон с нетърпение, ако не и с радост, се наслаждават на увереността си, че тя е първокласна уличница.

Само секунди след оттеглянето на принца, всички отказаха да срещнат погледа ѝ. Тя бе изправена пред море от извърнати гърбове. Звукът на благороднически кикот се разпространи навсякъде около нея като крякане на ято гъски, подготвящи се да отлетят на север. Макар, разбира се, тя да бе тази, която трябваше да отлети — на север, на юг, нямаше значение накъде, стига да се махнеше от сцената на позора си.

Не бе справедливо, защото не бе лека жена. Е, не повече от всяко друго момиче, запленило от принц.

Беше се наслаждавала на факта, че е хванала най-голямата от всички награди — привлекателния рус принц. Но не бе таила истинска надежда, че той ще се ожени за нея. И определено не би му подарила девствеността си, преди да е сложил пръстен на ръката ѝ с одобрението на краля.

Все пак бе смятала Огъстъс за приятел, което направи още по-болезнен факта, че той не я посети на сутринта след унижението ѝ.

Огъстъс не бе единствен. Всъщност Линет откри, че се взира през предния прозорец на градската си къща, за да се убеди лично, че никой не идва на посещение. Никой. Нито една жива душа.

Откакто направи своя дебют преди няколко месеца, входната ѝ врата бе като портал към Златното Руно — тоест към нейната богата на зестра, възхитителна личност. Млади мъже подскачаха, препускаха и сновяха нагоре-надолу по тази пътека, оставяйки визитки и цветя и всякакви подаръци. Дори принцът се бе принизил дотам, че да направи четири сутрешни визити — нечуван комплимент.

Но сега... пътеката не бе нищо повече от редица плочки, блеснали на слънчевата светлина.

— Просто не вярвам, че едно нищо може да има такива последствия! — казваше баща ѝ в този момент, някъде зад нея.

— Бях целуната от принц — заяви Линет сухо. — Което можеше и да се брои за нищо, ако баронеса Бъджин не ни бе видяла.

— Целуване — ха! Целувките са нищо. Това, което искам да знам, е защо е било съобщено от достоверен източник, че чакаш дете. Неговото дете! — Виконт Съндън се приближи, застана до рамото ѝ и загледа заедно с нея празната улица.

— Поради две причини. Ще си доволен да научиш, че нито една от тях не включва бебе.

— Е?

— Изядох една развалена скарида по време на музикалната сбирка на лейди Бримър миналия четвъртък.

— И? — попита баща ѝ.

— Прилоша ми — каза му Линет. — Дори не можах да стигна до женската стая за отдих. Повърнах в саксията с портокалово дърво — тя потрепери леко само при спомена.

— Твърде невъздържано от твоя страна — коментира виконтът. Той мразеше телесните неразположения. — Предполагам, че е било

прието като знак за раждане?

— Не за раждане, тате, за състоянието, което го предхожда.

— Разбира се. Но си спомняш, когато госпожа Ъндърфут се избълва в тронната зала и пропусна... на косъм, Негово Величество, краля на Норвегия? Причината не беше скарида, нито пък бебе. Всички знаят, че дамата се беше напила до несвяст. Можем да кажем, че и ти си алкохоличка.

— Това ще реши ли проблема ми? Съмнявам се много джентълмени да искат да се оженят за пияница. Както и да е, не беше само скаридата. Беше и заради роклята ми.

— Какво за роклята ти?

— Носех нова бална рокля миналата нощ и очевидно профилът ми е накарал хората да мислят, че нося дете.

Баща ѝ я обърна и се втренчи в корема ѝ.

— На мен не ми изглеждаш различна. Малко си стегната в раменете, може би. Нужно ли е да показваш толкова много от деколтето си?

— Освен ако не искам да изглеждам като ленива стара матрона — отговори Линет с известна грубост, — тогава да, трябва да показвам толкова много от деколтето си.

— Е, това е проблемът — каза лорд Съндън. — Приличаш на стока, изложена на панаира. По дяволите, изрично казах на придружителката ти, че трябва да изглеждаш по-скромна от всички други в стаята. Трябва ли всичко да правя сам? Никой ли не може да следва едни прости инструкции?

— Балната ми рокля не беше разголена — възрази Линет, но баща ѝ не я слушаше.

— Опитах се, Бог знае, че се опитах! Отложих дебюта ти с надеждата, че ще бъдеш достатъчно зряла да се държиш с достойнство пред несъмнено изпитателния поглед на висшето общество, като се има предвид репутацията на майка ти. Но какво му е хубавото на достойнството, ако корсажът ти показва, че си развратница?

Линет си пое дълбоко дъх.

— Аферата няма нищо общо с корсажа ми. Роклята, която носих миналата нощ беше...

— Аферата^[1]? — каза баща ѝ и гласът му се повиши. — Отглеждах те с най-строги принципи...

— Не афера във френския смисъл на думата — прекъсна го Линет. — Имах предвид, че катастрофата бе предизвикана от роклята ми. Имаше две фусти, нали разбираш, и...

— Искам да я видя — обяви лорд Съндън, като на свой ред я прекъсна. — Върви и я облечи.

— Не мога да облека бална рокля толкова рано сутрин!

— Веднага. Доведи и онази твоя придружителка. Искам да чуя какво има да каже госпожа Хътчинс. Наех я специално, за да предотврати подобно нещо. Държи се толкова превзето и пуритански, че ѝ се доверих!

И така Линет облече балната рокля.

Тя беше замислена да пасне идеално върху гърдите ѝ. Точно под тях, полите се разтваряха назад, за да открият фуста от очарователна белгийска дантела. Фустата, от своя страна, разкриваше трети пласт, направен от бяла коприна. Кройката изглеждаше изящна в списанието на Мадам Десмартин. А щом Линет я бе облякла миналата нощ, реши, че ефектът е прекрасен.

Но сега, когато прислужницата ѝ нагласяше всички тези поли, пред погледа на госпожа Хътчинс, очите на Линет се насочиха право към мястото, където трябваше да бъде талията ѝ... но не беше.

— Господи — промълви едва-едва. — Наистина изглеждам така, сякаш чакам дете — тя се обърна настрани. — Вижте само как се издува. Всичко е заради плисетата, точно тук, под гърдите ми. Бих могла да скрия две бебета под целия този плат.

Прислужницата ѝ Елайза не си позволи да коментира, но придружителката ѝ не показва подобна сдържаност:

— По мое мнение, проблемът са колкото фустите, толкова и бюстът ви — заяви госпожа Хътчинс. Гласът ѝ беше леко обвинителен, сякаш Линет бе отговорна за размера му.

Придружителката ѝ имаше лице на гаргойл, ако питаха Линет. Караше човек да си мисли за църква през Средновековието с целия ѝ религиозен плам. Което, разбира се, бе причината виконтът да я наеме.

Линет се обърна отново към огледалото. Роклята имаше ниско изрязано деколте, което, честно казано, тя намираще за предимство, като се има предвид колко много млади мъже изглежда не съумяваха да вдигнат очи над брадичката ѝ. Това задържаше вниманието им и

даваше възможност на Линет да мечтае да бъде някъде другаде, а не в бална зала.

— Прекалено сте надарена — продължи госпожа Хътчинс. — Горе имате твърде много. Прибавете това към начина, по който роклята се издува и изглеждате сякаш очаквате щастливото събитие.

— Нямаше да е щастливо — изтъкна Линет.

— Не и във вашето положение — госпожа Хътчинс прочисти гърлото си. Правеше го по възможно най-дразнещия начин, който Линет някога бе чувала. През последните няколко месеца се бе научила да го разпознава като знак, че придружителката ѝ се готви да каже нещо неприятно.

— Защо, за Бога, не сме го видели? — извика Линет с чувство на безсилие, прекъсвайки я, преди да може да започне критиката си. — Изглежда толкова нечестно да загубя репутацията си и може би дори шанса си за брак, само защото тази рокля има твърде много плисета и фусты.

— Виновно е поведението ви — каза госпожа Хътчинс. — Трябваше да се поучите от примера на майка си, че ако се държите като лека жена, хората ще ви приемат за такава. Опитвах се да ви давам съвети относно благоприличието, колкото можах през последните месеци, но вие не ми обръщайте внимание. Сега трябва да пожънете това, което сте посяла.

— Маниерите ми нямат нищо общо с тази рокля и с ефекта ѝ върху фигурата ми — заяви Линет. Тя рядко си правеше труда да се оглежда дълго в огледалото. Само ако бе погледнала по-внимателно, ако се бе обърнала настрани...

— Всичко е заради деколтето — продължи упорито госпожа Хътчинс. — Изглеждате като дойна крава, ако ме извините за сравнението.

Линет не си даде труд да я извини, защото не ѝ обърна внимание. Щеше да е добре, ако предупреждаваха хората при подобни опасности. Една дама би трябвало винаги да се оглежда в профил докато се облича, в противен случай може да открие, че цял Лондон внезапно е повярвал, че очаква дете.

— Знам, че не сте трудна — продължи госпожа Хътчинс, а в гласа ѝ се усещаше нежелание да го признае. — Но никога не бих го повярвала като ви гледам сега — тя отново прочисти гърлото си. —

Ако приемете съвета ми, аз бих прикрила тези ваши гърди малко повече. Не е прилично. Опитах да ви кажа това няколко пъти през последните два месеца и двадесет и три дни, откакто съм в това домакинство.

Линет преброи до пет и после каза твърдо:

— Това са единствените гърди, които имам, госпожо Хътчинс, и роклите на всички дами са скроени по този начин. Няма нищо специално в линията на деколтето ми.

— Прави ви да изглеждате като лека фрегата — отбеляза тя.

— Моля?

— Лека фрегата. Лека жена!

— Фрегата не е ли вид кораб?

— Именно, онзи вид, който акостира в много пристанища.

— Вярвам, че това е първата шега, която някога сте ми казвали — каза Линет. — И като си помисля, как се тревожех, че може да нямате чувство за хумор.

След тези думи, угълчетата на устата на госпожа Хътчинс се отпуснаха надолу и тя отказа да изрече и дума повече. Отказа и да придружи Линет обратно в трапезарията.

— Нямам нищо общо с това, което ви сполетя — заяви тя. — Такава е волята на Небесата и може да кажете на баща си, че съм го казала. Направих всичко възможно да ви втълпя някакви принципи, но бе твърде късно.

— Това изглежда доста нечестно — каза Линет. — Дори много млада, лека фрегата трябва да има шанс да акостира поне на едно пристанище, преди да бъде потопена.

Госпожа Хътчинс ахна.

— Осмелявате се да се шегувате? У вас няма и намек за благоприличие! Мисля, че всички знаем кого да виним за това.

— Всъщност, аз мисля, че имам по-голяма представа от благоприличието и тя е противоположна на тази на повечето хора. Все пак, госпожо Хътчинс, аз, а не вие, израснах около майка си.

— И там е същината на проблема ви — отвърна тя със сурова усмивка. — Нейна светлост не беше просто дъщеря на занаятчия, забягнала с калайджията. От подобни неща никой не се интересува. Майка ви танцуваше като крадец в мъглата, докато всички я

наблюдаваха. Тя не беше прикрита развратница, а позволяваше светът да види прегрешението ѝ!

— Крадец в мъглата — повтори Линет. — Това от Библията ли е, госпожо Хътчинс?

Но госпожа Хътчинс стисна устни и излезе от стаята.

[1] Игра на думи — affair (англ.) — работа, въпрос и affaire (фр.) — любовна афера, любовна връзка. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Замъкът Оуфестри

Пендайн, Уелс

Наследственото имение на херцозите Уиндъбанк

Пиърс Йелвъртън, граф Марчант, наследник на херцога на Уиндъбанк, изпитваше сериозна болка. Много отдавна бе научил, че да мисли за някое неудобство — проклета, глупава дума за подобен вид агония — бе равносилно на това да й даде сила, нещо, означаващо да му отдаде значение, което не желаше да признае. Затова се престори, че не я забелязва и се облегна малко по-тежко на бастуна си, за да намали напрежението в десния си крак.

Болката го правеше избухлив. А може би не това бе причината. Може би се дължеше на факта, че трябваше да стои прав и да си губи времето с един крещящ идиот.

— Момчето ми страда от остра диария и болки в корема — каза лорд Сандис, дърпайки го по-близо към леглото.

Синът му лежеше на леглото, измъчен и прежълтял, като напоено с чай ленено платно. Изглеждаше на около тридесет, с продълговато лице и непоносимо набожен вид. Макар че последното, може би се дължеше на молитвеника в ръката му.

— Отчаяни сме — повтори Сандис и изражението му го доказваше. — Пет лондонски лекари се изредиха да го преглеждат, а пътуването до Уелс е последната ни надежда. Досега му е правено кръвопускане, лекуван е с пиявици, даваха му тинктури от коприва. Не пие нищо, освен магарешко мляко, никога краве. О, и сме му давали няколко дози сяр, но без никакъв ефект.

Това беше умерено интересно.

— Един от глупаците, които сте срещнали, трябва да е бил Сиденъм — каза Пиърс. — Той е обсебен от златния сулфурит на антиномия. Дава го дори за натъртени пръсти на краката. Заедно с опиум, разбира се.

Сандис кимна.

— Д-р Сиденъм се надяваше, че сярата ще облекчи симптомите на сина ми, но не помогна.

— Не би могла. Човекът е достатъчно голям глупак, че да го приемат в Кралския лекарски колеж и това трябваше да ви говори нещо.

— Но вие също...

— Влязох в колежа само като жест на добра воля към тях — той сведе поглед надолу към сина на Сандис. Той определено изглеждаше замаян. — Дългото пътуване до Уелс, за да ме видите, едва ли ви се е отразило добре.

Мъжът примигна насреща му. После каза бавно:

— Бяхме в карета.

— Възпалени очи — изрече Пиърс. — Признаци за скорошно кръвотечение от носа.

— Какво ви говори това? От какво се нуждае той? — попита Сандис.

— От по-добра баня. Цветът му винаги ли е такъв?

— Кожата му е леко жълтеникава — призна Сандис. — Не го е наследил от моя род — това беше меко казано, като се имаше предвид, че носът на Сандис беше с цвета на череша.

— Ял ли сте твърде много минога? — обърна се Пиърс към пациента.

Мъжът го погледна, сякаш са му изникнали рога.

— Мимоза? Какво е мимоза? Не съм ял нищо такова.

Пиърс се изправи.

— Той не знае историята на Англия^[1]. По-добре да е мъртъв.

— Попитахте дали не е ял много миноги? — каза Сандис. — Той мрази морска храна. Не може да понася змиорки.

— Освен това е глух като пън. Първият крал Хенри е ял миноги — един от многото луди крале, които сме имали в тази страна, макар и не толкова смахнат колкото настоящия. Все пак, Хенри бил достатъчно твърдоглав, за да преяде със змиорки и умрял от това.

— Не съм глух! — сопна се пациентът. — Мога да чувам толкова добре колкото вас, ако хората просто спрат да ми мънкат. Болят ме ставите. Те са проблемът.

— Умирате, това е проблемът — изтъкна Пиърс.

Сандис го сграбчи за ръката и го издърпа на страна.

— Не казвайте подобно нещо пред сина ми. Той е едва на тридесет и две.

— Има тялото на осемдесетгодишен. Много време ли е прекарал в общуване с актриси?

Сандис изсумтя.

— Определено не! Историята на семейството датира от...

— Нощни пеперудки? Леки жени? Блудници, повлекани или въртиопашки? Макар че това с опашките отново връща змиорките в разговора, а вие вече споменахте, че той не понася морска храна. Но какво ще кажете за змиорките в поли?

— Синът ми е член на църквата! — изрева Сандис.

— Това урежда въпроса — каза Пиърс. — Всички лъжат, но духовниците го превръщат в изкуство. Той има сифилис. Духовниците са пропити с него и колкото са по-благочестиви, толкова повече симптоми имат. Трябваше да разбере в момента, в който видях молитвеника.

— Не и синът ми — заяви Сандис и прозвуча така, сякаш наистина го вярва. — Той е божи човек. Винаги е бил.

— Както казах...

— Наистина.

— Хмм. Е, ако не повлекана...

— Някоя — възрази Сандис, клатейки глава. — Той никога... не го интересуваше. Това момче е като светец. Когато беше на шестнадесет го заведох в „Розата на Венера“ в Уайтфрайъс, но той не прояви и най-слаб интерес към което и да е момиче. Само започна да се моли и им предложи да се присъединят към него, което не ги интересуваше. Той е кандидат за светец.

— Светостта му е на път да се реши от по-висока инстанция. Нищо не мога да направя.

Сандис сграбчи ръката му.

— Трябва!

— Не мога.

— Но другите лекари, всичките, те му даваха лекарства, те казаха...

— Те са глупаци, които не са ви казали истината.

Сандис преглътна.

— Той беше добре, докато не навърши двадесет. Едно добро, здраво момче, а после...

— Заведете сина си вкъщи и го оставете да умре в мир. Защото той ще умре, независимо дали ще му дам разтвор от сярата, или не.

— Защо? — прошепна Сандис.

— Болен е от сифилис. Той е глух, има диария, жълтеница, възпаление на очите и на ставите и кръвотечение от носа. Вероятно получава главоболия.

— Никога не е бил с жена. Никога. Кълна се. Няма язви по срамните части или щеше да го спомене.

— Не е нужно да е бил с жена — каза Пиърс, като изтръгна палтото си от ръката на Сандис и отново опъна ръкава.

— Как може да има сифилис без...

— Може да е бил с мъж.

Сандис изглеждаше толкова шокиран, че Пиърс отстъпи:

— Или може да сте били вие, което е доста по-вероятно. Дамите в Розата, които сте посещавал като млад, са заразили момчето още преди да е било родено.

— Бях лекуван с живак — възрази Сандис.

— Без полза. Все още сте болен. Сега, ако ме извините, имам важни неща за вършене. Като например, да лекувам пациент, който може и да преживее още една година.

Пиърс бавно излезе и завари икономата си Прюфрок в коридора.

— Чудя се как изобщо успяваш да свършиш нещо — каза му той. — Сигурно е трудно да ръководиш домакинството, когато се налага да вършиш цялата си работа в коридорите, така че да чуеш всяка златна дума, която излезе от устните ми.

— Аз не го намирам за особено голям проблем — отвърна Прюфрок и забави крачка, за да върви редом с него. — Но пък имам доста голяма практика. Не мислите ли, че бяхте малко суров с лорд Сандис?

— Суров? Бях ли суров? Определено не. Казах му точно какво не е наред със сина му и какво да прави после — накратко, да си отиде вкъщи и да чака ангелския хор, защото няма чудеса в този живот.

— Синът му умира. И ако съм ви разбрал правилно, той е предал болестта на горкия младеж. Това си е тежък удар.

— Моят баща не би имал нищо против — увери го Пиърс. — Ако имаше друг наследник, всъщност. Но Сандис има цял куп деца. Може да си позволи да загуби едно, че и повече.

— Как разбрахте това?

— Църквата, глупако. Той е въвел това момче в църквата и изглежда го е направил от ранна възраст. Наследникът сигурно се шляе в бордеите, също като добрия стар татко. Сандис никога не би му позволил да се приближи близо до Библия, ако наистина му беше наследник. Този е заменим, което е дяволски добре, като се имат предвид обстоятелствата.

— Вашият баща, херцогът, би бил силно обезпокоен от самата мисъл, че може да ви е предал подобна болест — каза икономът.

— Може би — отвърна Марчант, преструвайки се, че го обмисля. — А може би не. Удивен съм, че баща ми не се ожени за някое младо създание на около двадесет. Или на шестнадесет. Времето лети твърде бързо и той никога няма да получи допълнителния наследник, от който се нуждае.

— Негова светлост бе предан на Нейно благородие и е наранен от ужасните събития в миналото — отбеляза Прюфрок, очевидно пренебрегвайки истината.

Пиърс не си направи труд да отговори. Кракът го болеше така, сякаш някой бе забил нажежен ръжен в бедрото му.

— Имам нужда от питие, така че защо не избързаш напред като добър иконом, и не ме посрещнеш на вратата на библиотеката с едно силно бренди?

— Ще продължа да вървя до вас в случай, че се препънете и паднете — каза икономът.

— Предполагам, че си представяш как предотвратяваш падането ми — рече Пиърс и погледна косо кльощавия си иконом.

— Всъщност, не. Но мога да извикам лакей, който да ви довлече по коридора. Подът е от мрамор, така че може да получите сътресение, а от това може да станете малко по-мил към пациентите си, да не споменаваме персонала. Отново сте докарал до сълзи Бетси тази сутрин. Изглежда мислите, че кухненските прислужници растат по дърветата.

Слава на Бога, приближаваха се до библиотеката. Пиърс спря за миг, а мисълта за ампутация прелетя през ума му и то не за пръв път.

Можеше да си вземе едно от онези подобни на легло египетски неща като това, с което бяха носили Клеопатра. Да се придвижва би било дяволски по-трудно, но поне щеше да се освободи от адската болка.

— Имате писмо от баща си — каза му Прюфрок. — Позволих си свободата да го оставя на бюрото ви.

— По-скоро си си позволил свободата да го отвориш с помощта на пара — отбеляза Пиърс. — Какво има да ми казва?

— Изразява интерес към плановете ви за брак — отвърна жизнерадостно икономът. — Изглежда, че последното послание, което сте му изпратихте — онова, в което изреждате всичките си изисквания към брачната партньорка — не го е разубедило. Доста изненадващо, трябва да отбележа.

— Онова, в което го нарекох идиот? — попита Марчант. — И това писмо ли прочете, досаден пор такъв?

— Доста сте поетичен днес — отбеляза Прюфрок. — Всички тези алитерации с фустите и повлеканите, а сега и скромния ви иконом. За мен е чест, уверявам ви.

— За какво пише херцогът сега? — попита Пиърс. Можеше да види вратата на библиотеката. Почти усещаше как брендито се плъзга надолу по гърлото му. — Казах му, че няма да приема жена, освен ако тя не е красива като слънцето и луната. Което е литературен цитат, в случай, че не знаеш. Добавих и доста други условия — такива, от които със сигурност ще му избие пяна на устата от отчаяние.

— Той търси съпруга — заяви Прюфрок.

— За себе си, надявам се. Макар че доста изчака — отбеляза Пиърс, без да проявява особен интерес към новините. — Мъжете на неговата възраст вече нямат топки, както в младостта си, ако ме извиниш за вулгарно поднесената истина, Прюфрок. Господ знае, че чувствата ти са по-деликатни от моите.

— Бяха, преди да започна да работя за вас — каза икономът му и отвори вратата на библиотеката със замах.

Пиърс мислеше само за едно. Златисто на цвят, с вкус на огън, което щеше да прекрати болката в крака му.

— Значи баща ми търси съпруга — повтори той, без да обръща каквото и да е внимание на думите си, а се запъти право към гарафата с бренди. Наля си щедра доза. — Беше отвратителен ден. Не че за мен има значение, или пък за теб, като стана на въпрос, но няма какво да

направя за онази млада жена, която се появи на задната врата тази сутрин.

— Онази с издутия корем?

— Не е обичайният вид издуване и ако я отворя, ще я убия. Ако не я отворя, болестта ще я убие. Така че избрах по-лесния от двата варианта — той изгълта брeндитo.

— Отпратили сте я?

— Нямаше къде да отиде. Предадох я на сестра Матилда с инструкции да я държи на легло в западното крило и да ѝ дава достатъчно опиум, за да не съзнава какво ще ѝ се случи. Слава на Бога, че този замък е достатъчно голям, за да побере половината от умиращите в Англия.

— Да се върнем на баща ви — каза Прюфрок — и на въпроса с брака.

Той се опитваше да го разсее. Пиърс си наля още една чаша — този път по-малко. Не възнамеряваше да се дави непрекъснато в брeнди, та дори и само защото бе научил от пациентите си, че прекомерната му употреба престава да притъпява болката.

— А, брак — съгласи се той послушно. — Време беше. Майка ми я няма от двадесет години. Е, това не е съвсем точно казано, нали? Най-малкото защото скъпата маман е на Континента и си живее добре, така че Негова светлост може и да се ожени повторно. Не беше лесно да получи този развод, нали знаеш. Вероятно му е струвало едно малко състояние. Трябва да кове желязото, докато е горещо, или казано накратко — докато все още може да го вдигне от време на време.

— Баща ви няма да се жени — каза Прюфрок.

Нещо в тона му накара Пиърс да вдигне поглед.

— Не се шегуваш.

Икономът кимна.

— Впечатлението ми е, че Негова светлост вижда вас — или брака ви — като предизвикателство. Вероятно не трябваше да изброявате толкова много изисквания. Може да се каже, че това е възпламенило решителността на херцога. Заинтересувал се е от проекта, така да се каже.

— Да го вземат дяволите. Никога няма да открие подходяща. Имам си репутация, нали знаеш.

— Титлата ви има по-голяма тежест от репутацията ви — каза Прюфрок. — В допълнение, съществува и дребният въпрос със състоянието на баща ви.

— Вероятно си прав, проклет да си — Пиърс реши, че може да си позволи още една малка чаша. — Ами нараняването ми, хмм? Мислиш ли, че една жена би се съгласила да се омъжи за мъж, който... какво говоря? Разбира се, че ще се съгласи с това.

— Съмнявам се, че много млади дами ще видят в това непреодолим проблем — каза Прюфрок. — За разлика от характера ви...

— Върви по дяволите — изрече Пиърс, но без злоба.

[1] Английските кралски семейства особено много обичали миноги. Те се приемали за деликатес в английския кралски двор. Традиция било хората да подаряват на монарха пай от миноги всяка Коледа. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

В момента, в който Линет се върна в гостната, баща ѝ простена на глас.

— Отхвърлих три предложения за брак миналия месец, но отсега мога да ти кажа, че никога повече няма да получа дори и едно. Проклятие, и сам не бих повярвал, че си девица. Изглеждаш в четвъртия или петия месец.

Линет седна тежко, полите ѝ се надиплиха като бял облак и после се спуснаха около нея.

— Не съм — заяви твърдо. — Не съм бременна — започваше да се чувства така, сякаш наистина носи дете.

— Дамите не използват тази дума — каза лорд Съндън. — Нищо ли не си научила от тази твоя гувернантка? — той размаха монокъла си, за да илюстрира по-добре гледната си точка. — Можеш да споменеш за „деликатно състояние“ или да кажеш „трудна“. Никога не казвай бременност, това е груба дума с грубо звучене. Предимството на това да си част от висшето общество е, че можеш да пренебрегнеш земното, плътското...

Линет спря да го слуша. Баща ѝ приличаше на видение в бледосиньо, жилетката му имаше сребърни копчета, инкрустирани с макове от слонова кост, яката му в пруски стил изглеждаше като олицетворение на елегантността. Той беше много добър в пренебрегването на всичко земно, но тя никога не успяваше.

В този миг се чу продължително чукане откъм входната врата. Въпреки желанието си, Линет вдигна обнадеждено очи, когато икономът им влезе, за да обяви посетителя. Със сигурност принц Огъстъс бе премислил. Как можеше да стои в замъка си, знаейки, че тя е отхвърлена от обществото? Сигурно бе чул за катастрофалните събития на бала, за начина, по който никой не ѝ бе проговорил, след като той си тръгна.

Разбира се, принцът вече си бе тръгнал, докато новините все още се разпространяваха из балната зала. Бе излязъл през вратата с

приятелите си, без да погледне към нея... а след това всички в залата ѝ бяха обърнали гръб.

Очевидно само бяха чакали да видят неговата реакция, когато му кажат, че тя носи дете.

И все пак точно той измежду всички знаеше, че това е измислица. Поне знаеше, че детето не е негово. Може би за това толкова рязко я бе отхвърлил. Възможно бе и той да вярва на историите и да е помислил, че е бременна с детето на друг.

Отхвърлена от цялата бална зала. Сигурно се случваше за първи път.

Посетителят не беше принц Огъстъс, а лелята на Линет, лейди Етъридж, позната сред близките си като Зенобия. Сама си бе избрала това име, когато като младо момиче бе осъзнала, че Хортензия не подхожда на личността ѝ.

— Знаех си, че това ще свърши зле — обяви тя, като спря точно пред вратата и пусна ръкавиците си на пода, вместо да ги подаде на лакея, застанал отдясно.

Зенобия имаше слабост към драматичните изпълнения и след няколко пътиета беше склонна да информира всички, поканени на вечеря, че би могла да изиграе лейди Макбет по-добре от Сара Сидънс^[1].

— Казах ти веднъж и съм ти го повторила сто пъти, Корнелиус, това момиче е прекалено хубаво за собственото си добро. И бях права. Ето, тя е трудна и цял Лондон е наясно, с изключение на мен.

— Не съм... — каза Линет.

Но думите ѝ бяха заглушени от баща ѝ, който реши да избегне въпроса и да премине в атака:

— Дъщеря ми не е виновна, че следва стъпките на майка си.

— Сестра ми беше чиста като първия сняг — изрева му в отговор Зенобия.

Това бе подходящо начало за сблъсък и нищо не можеше да го спре.

— Съпругата ми може да е била чиста като сняг — а Бог знае, че аз мога да го гарантирам — но определено беше достатъчно гореща, когато пожелаеше. Всички знаем колко бързо можеше да се разтопи Ледената Девица, особено когато бе около кралски особи!

— Розалин заслужаваше крал — изкрещя Зенобия. Тя се втурна в стаята и застана в поза, сякаш щеше да изстреля стрела. Линет разпозна стойката — мисис Сидънс бе направила същото миналата седмица на сцената на Ковънт Гардън, когато нейната Дездемона отричаше жестоките обвинения в изневяра на Отело.

Горкият татко съвсем не беше боец като Отело, обаче. Истината беше, че скъпата ѝ майка му бе изневерявала многократно и той го знаеше. Знаеше го и леля Зенобия, въпреки че бе избрала да се преструва на неосведомена.

— Наистина не виждам какво общо има това — включи се Линет. — Мама почина преди години и предпочитанията ѝ към кралските особи нямат връзка.

Леля ѝ я погледна разтърсена.

— Винаги ще защитавам майка ти, макар да лежи в студената земя.

Линет се сви обратно в ъгъла си. Майка ѝ наистина беше в гроба. И често казано, тя смяташе, че на нея ѝ липсва повече, отколкото на Зенобия, като се има предвид колко злобно се бяха карали сестрите при всяка тяхна среща. И трябваше да признае, в повечето случаи за мъже. Макар че леля ѝ, за нейна чест, дори не се доближаваше по разпуснатост до сестра си.

— Заради красотата е — казваше баща ѝ. — Замаяла е главата на Линет, както и тази на Розалин. Жена ми мислеше, че красотата ѝ дава позволение да прави каквото ѝ харесва...

— Розалин никога не е правила нищо неприлично! — прекъсна го Зенобия.

— Нарушаваше благоприличието с години — продължи лорд Съндън, повишавайки глас. — А сега дъщеря ѝ следва стъпките ѝ и Линет е погубена. Погубена!

Зенобия отвори уста — и после рязко я затвори. Последва пауза.

— Едва ли Розалин въобще е проблемът тук — каза тя накрая, потупвайки косата си с ръка. — Сега трябва да се концентрираме върху скъпата Линет. Изправи се, мила.

Линет стана.

— Пет месеца, бих казала — обяви Зенобия. — Как, за Бога, си успяла да скриеш това от мен, не знам. О, бях шокирана като всички други миналата нощ. Графинята на Дерби беше доста рязка с мен,

защото мислеше, че крия истината. Трябваше да признае, че не знам нищо, а не съм съвсем сигурна, че ми повярва.

— Не нося дете — заяви Линет, изговаряйки бавно думите.

— Каза същото миналата нощ — потвърди баща ѝ. — А по-рано тази сутрин не изглеждаше така — той хвърли поглед към талията ѝ. — Сега обаче изглежда.

Линет приглади надолу дрехата, която се издуваше точно под гърдите ѝ.

— Виж, не съм трудна. Тук няма нищо, освен плат.

— Скъпа моя, ще трябва да ни кажеш по някое време — каза Зенобия, извади малко огледалце и се огледа. — Не е нещо, което ще изчезне. С тази скорост след няколко месеца ще бъдеш по-голяма от къща. Аз лично се оттеглям в провинцията, веднага щом талията ми се разшири дори съвсем малко.

— Какво ще правим с нея? — простена баща ѝ и се свлече на стола като кукла с отрязани конци.

— Ти нищо не можеш да направиш — каза Зенобия, докато си пудреше носа. — Никой не иска кукувица в гнездото си. Ще трябва да я изпратиш в чужбина и да видиш дали може да улови някой там, след като цялата тази неприятност приключи, разбира се. По-добре удвои зестрата ѝ. Добре, че е наследница. Все някой ще я вземе.

Прибра пухчето си за пудрене и размаха пръст към Линет.

— Майка ти щеше да е много разочарована, скъпа моя. На нищо ли не те е научила?

— Предполагам, имаш предвид, че Розалин би трябвало да я обучи в изкуството да бъде толкова разгулна, колкото беше самата тя — отвърна баща ѝ. Въпреки това остана оклюмал на стола си и очевидно бе загубил всякакъв плам.

— Не съм спала с принца — каза Линет, толкова ясно и високо, колкото ѝ бе възможно. — Можех да го сторя, очевидно. Вероятно ако го бях направила, сега той щеше да е принуден да се ожени за мен. Но реших да не го правя.

Баща ѝ простена и отпусна глава на облегалката на стола си.

— Това не го чух — обяви Зенобия, присвивайки очи. — Поне кралската особа е нещо като извинение. Ако това дете е резултат от нещо по-низше от херцог, не искам да чуя и дума за него.

— Не съм... — опита отново Линет.

Леля й я прекъсна с рязък жест.

— Току-що осъзнах, Корнелиус, че това може да е спасението ти — тя се обърна към Линет. — Кажи ни кой е виновен за твоето състояние и баща ти ще настоява за брак. Никой по-нисшестоящ от принц не би посмял да му откаже — без да спре, дори за да си поеме дъх, тя се извърна отново към зет си. — Може да се наложи да участваш в дуел, Корнелиус. Предполагам, че имаш пистолети някъде в тази къща, нали? Не заплаши ли с дуел лорд Билетсфорд преди години?

— След като го открих в леглото с Розалин — каза бащата на Линет. Дори не прозвуча тъжен, само безразличен. — В новото легло. Имахме го само от една-две седмици.

— Сестра ми имаше много страсти — каза Зенобия нежно.

— Мисля, че току-що каза, че е била чиста като сняг! — озъби й се виконтът.

— Никоя от тях не докосна душата й! Тя се изповяда и умря пречистена.

Никой не бе склонен да спори за това, така че Зенобия продължи:

— Както и да е, по-добре извади онези пистолети, Корнелиус, и виж дали още вършат работа. Може да се наложи да заплашиш с убийство мъжа. Макар да знам от опит, че ако удвоиш зестрата, всичко ще се уреди достатъчно бързо.

— Няма никакъв мъж, който трябва да бъде застрелян — заяви Линет.

Зенобия изсумтя.

— Не ми казвай, че ще се опиташ да го изкараш непорочно зачатие, сърце мое. Не мисля, че се е получило много добре в Йерусалим. Всеки път щом епископът заговори за това на Коледа, не мога да спра да мисля, че на горкото момиче сигурно му е било ужасно трудно да накара хората да му повярват.

— Не мога да разбера защо намесваш Светото писание в този разговор — каза бащата на Линет. — Говорим за принцове, не за богове.

Линет простена.

— Просто роклята ме кара да изглеждам закръглена.

Зенобия потъна в стола си.

— Искаш да кажеш, че не носиш дете?

— Това казвам. Не съм спала с принца или с когото и да е другиго.

Последва тъжна пауза, докато най-накрая истината бе осъзната.

— Всемогъщи Боже, ти си погубена, а дори не си изяла забранения плод — каза леля й накрая. — Дори да покажеш талията си по най-подходящ начин няма да помогне в този момент. Хората ще решат, че си се погрижила за проблема, както се казва.

— След като принцът отказа да се ожени за нея — допълни виконтът тежко. — Самият аз бих го предположил при тези обстоятелства.

— Не е честно — яростно изрече Линет. — Заради въъ... репутацията на мама, хората естествено очакват, че и аз може да флиртувам доста...

— Това е меко казано — прекъсна я баща й. — Допускаха, че ще си лека жена, а сега вече са убедени, че си такава. Само че ти не си.

— Заради красотата е — каза леля й, надувайки се леко. — Жените в моето семейство просто сме прокълнати с красотата си. Вижте скъпата Розалин, умря толкова млада.

— Не виждам това проклятие да те е засегнало — каза виконтът доста грубо.

— О, но е така — отвърна Зенобия. — Така е, така е, така е. Това ме научи какво можеше да бъде, ако ги нямаше оковите на произхода ми, които ме задържат. Можех да завладя световната сцена, нали знаете. Розалин също. Предполагам, че затова тя беше толкова...

— Толкова какво? — попита виконтът, готов за спор.

— Неустоима — отвърна Зенобия.

Той изсумтя.

— Неморална, по-скоро.

— Тя знаеше, че можеше да се омъжи за най-добрата партия — каза Зенобия. — Виждаш ли, нашата мила Линет е била уловена в капана на същата мечта и сега е погубена.

— Розалин не можеше да се омъжи за най-добрата партия — каза виконтът. — Има причина за съществуването на Закона за кралските бракове, нали знаеш — той посочи с пръст към Линет. — Дори за това ли не помисли, преди да предизвикаш такъв скандал с младия Огъстъс? За Бога, всеки знае, че той се е оженил за германка, преди

няколко години. В Рим, мисля. Самият крал трябваше да се намеси и да анулира брака.

— Не знаех до вчера — каза Линет. — Когато принцът ми каза.

— Никой не казва на момичетата подобни неща — изрече леля й пренебрежително. — Ако си бил толкова притеснен за нея, Корнелиус, защо не се появяваше на тези партита, за да я наглеждаш лично?

— Защото бях зает! Освен това, наех жена да я придружава, след като ти си прекалено мързелива, за да го направиш сама. Госпожа Хътчинс. Напълно порядъчна във всяко едно отношение, а и изглежда разбираше същината на проблема. Къде е тази жена? Тя ме увери, че ще запази името ти чисто като първия сняг.

— Отказа да слезе долу.

— Страхува се да си понесе наказанието — промърмори той. — А къде е гувернантката ти? Тя е другата. Повтарях ѝ и ѝ повтарях, че трябва да бъдеш два пъти по-скромна, за да компенсираш репутацията на майка си.

— Госпожа Фласид се обиди снощи, когато я нарече дяволско изчадие и я обвини, че ме е превърнала в повлекана.

— Бях пийнал една-две чашки — каза баща ѝ, без изобщо да изглежда разкаян. — Давех скръбта си, след като ми казаха в лицето — в лицето! — че единствената ми дъщеря е покварена.

— Тя напусна след около час — продължи Линет. — И се съмнявам, че ще се върне, защото Тинкъл каза, че е взела голяма част от среброто заедно със себе си.

— Среброто няма значение — каза Зенобия. — Никога не бива да разгневяваш най-добрите си прислужници, защото те неизменно знаят къде се държат ценните вещи. И което е по-важно, предполагам, че гувернантката ти е знаела всичко за billets-doux^[2], които кралската издънка може да ти е пращал?

— Той не ми е писал никакви любовни писма, ако това имаш предвид. Но рано една сутрин, преди около месец, запращаше ягоди по прозореца на спалнята ми. Тя и госпожа Хътчинс казаха, че не трябва да позволим на никого да разбере за това.

— А сега Фласид е навън и го разказва на целия свят — обяви леля ѝ. — Наистина си глупак, Корнелиус. Трябваше веднага да ѝ платиш петстотин паунда и да я изпратиш в Съфолк. Сега Фласид е

някъде навън и превръща една-единствена ягода в цяла плантация. Ще изкара Линет бременна с близнаци.

Линет си помисли, че гувернантката ѝ вероятно би подскочила от радост при тази възможност. Двете никога не се бяха харесвали. Истината беше, че жените рядко я харесваха. От момента, в който се бе появила в обществото преди четири месеца, другите момичета се бяха скупчили на групички и прикриваха кикота си с ръка. Но никоя никога не посвети Линет в шегата.

Зенобия се протегна и разклати звънеца.

— Не мога да разбера защо не си ми предложил чай, Корнелиус. Животът на Линет може да е направил нов завой, но ние все още трябва да ядем.

— Аз съм съсипан, а ти искаш чай? — простена баща ѝ.

Тинкъл отвори вратата толкова бързо, че Линет разбра, че е подслушвал. Това изобщо не я изненада.

— Ще искаме чай и нещо за ядене заедно с него — каза му Зенобия. — По-добре донеси и нещо, от което не се дебелее.

Икономът се намръщи.

— Краставици, оцет, нещо такова — каза му нетърпеливо. Когато той затвори вратата, тя махна с ръка към бюста на Линет. — Трябва да направим нещо за това. Никой няма да те опише като пълна, скъпа моя, но не си точно и вейка, нали?

Линет отново преброи до пет.

— Фигурата ми е точно като на майка ми. И като твоята.

— Изкушението за Сатаната — каза баща ѝ мрачно. — Дори то не е толкова разголено.

— Нямах такъв късмет — отвърна Линет. — Хванах принц, но господарят на мрака така и не се появи.

— Огъстъс не би могъл да бъде дори и обикновен дявол — каза леля ѝ замислено. — Не съм изненадана, че не е успял да те съблазни, сега като се замисля. Прилича на мухльо.

— Не бива да има стил на обличане, който кара едно младо момиче да прилича на матрона с бебе на път — заяви лорд Съндън. — Ако има, не искам да чувам за него. Така де, не бих искал да чувам за него, ако бях от тези, които носят рокли. Тоест, ако бях жена.

— С всяка година ставаш все по-глупав — забеляза Зенобия. — Никога няма да разбера защо сестра ми въобще се съгласи да се омъжи

за теб.

— Мама обичаше татко — каза Линет възможно най-твърдо. Бе се вкопчила в този факт преди години, вследствие на един смуцаващ следобед, когато бе попаднала на майка си с друг джентълмен в интимна обстановка, заети с много компрометиращи занимания.

— Обичам баща ти — беше заявила майка ѝ на времето. — Но скъпа, любовта не е достатъчна за жени като мен. Имам нужда да получавам обожание, стихове, поезия, цветя, бижута... да не споменавам факта, че Франсоа има фигура на бог и атрибутите му са като на кон.

Линет бе примигнала срещу нея, а майка ѝ ѝ бе казала:

— Няма значение, скъпа, ще ти обясня по-късно, когато пораснеш малко повече.

Тя никога не намери време, но Линет някак си бе успяла да натрупа достатъчно информация, за да разбере какво бе привлякло вниманието на майка ѝ към Франсоа.

Сега очите на баща ѝ отскочиха към нея.

— Розалин ме обичаше по начина, по който Огъстъс обича теб. Накратко — не достатъчно.

— За Бога — извика Зенобия. — Това е достатъчно, за да ме потопиш в Блатото на отчаянието^[3]! Би ли оставил бедната Розалин да почива в гроба си? Караш ме да оплаквам деня, в който тя реши да приеме ръката ти.

— Всички спомени се връщат — каза тежко виконтът. — Линет поема по стъпките на майка си, всеки може да го види.

— Това е доста нечестно — отговори Линет и му се намръщи. — Бях модел за непорочност през целия сезон. Всъщност и през целия си живот!

Той се намръщи.

— Просто има нещо в теб...

— Изглеждаш непристойно — добави леля ѝ без лоши намерения. — Бог да се смили над душата на Розалин, но всичко е по нейна вина. Тя ти го е предала. Тази трапчинка и нещо в очите ти, и нещо в устата. Изглеждаш безнравствена.

— Една безнравствена жена би се забавлявала доста повече от мен през този сезон — възрази Линет. — Бях въздържана като всяка млада дама в обществото — можеш да попиташ госпожа Хътчинс.

— Наистина изглежда нечестно — съгласи се Зенобия. Една златиста капка мед се задържа на кифличката ѝ и бавно се залюля, преди да падне върху бледовиолетовата коприна на сутрешната ѝ рокля.

— Надявам се, си казала на графинята, че никога не съм била сама с Огъстъс — обърна се към нея Линет.

— Как можех да го сторя? — попита Зенобия. — Не съм запозната със социалния ти календар, скъпа моя. Бях шокирана колкото и скъпата графиня, мога да те уверя.

Линет простена.

— Бих могла да се съблека гола в Алмак^[4] и пак никой не би повярвал, че не нося дете, без значение колко тънка е талията ми. На практика си го потвърдила, лельо Зенобия. А татко освободи госпожица Фласид и съм сигурна, че тя разправя ужасни неща за мен из цял Лондон. Наистина ще трябва да заживея в чужбина или някъде в провинцията.

— Лесно е да се харесаш на французите, макар там да се води онази неприятна война — каза Зенобия окуражително. — Но аз имам друга идея.

Линет не можа да се насили да попита, но баща ѝ го направи предпазливо:

— Каква е тя?

— Не тя — той.

— Кой?

— Йелвъртън. Наследникът на Уиндъбанк.

— Уиндъбанк? Кой по дяволите е това? Да не би да имаш предвид Йонингтън — Уолтър Йонингтън? Защото ако синът му дори малко прилича на баща си, не бих пуснал Линет близо до него, дори наистина да носеше дете.

— Много мило от твоя страна, татко — измърмори Линет. След като леля ѝ не ѝ предложи кифличка, тя си взе сама.

— Нещо вталяващо, скъпа. Помисли за нещо вталяващо — каза Зенобия с мил и в същото време твърд тон.

Линет стисна устни и сложи още масло върху кифличката си.

Леля ѝ въздъхна.

— Титлата на Йелвъртън е херцог на Уиндъбанк, Корнелиус. Наистина, чудя се как успяваш да се справиш в Камарата на лордовете

с твоите бегли познания за аристокрацията.

— Знам това, което ми е нужно — каза виконтът. — И не си правя труд да помня нещо, от което не се нуждая. Ако имаш предвид Уиндъбанк, защо просто не го каза?

— Мислих си за сина му — обясни Зенобия. — Човекът си има втора титла, разбира се. Нека да помисля... вярвам, че малкото му име е нещо странно. Перегрин, Пенроуз... Пиърс, това е.

— Звучи като пристанище^[5] — включи се лорд Съндън.

— Госпожа Хътчинс ме нарече лека фрегата тази сутрин — каза Линет. — Едно пристанище може би ще е тъкмо за мен.

Зенобия поклати глава.

— Това е точно от типа коментари, които те поставиха в това положение, Линет. Неведнъж съм ти повтаряла, че цялото това остроумие няма да ти донесе нищо добро. Хората биха искали една дама да е красива, но очакват от нея да се държи като дама, накратко: свежа, покорна и изискана.

— И все пак навсякъде приемат теб за дама — отвърна ѝ Линет.

— Аз съм омъжена — каза Зенобия. — Или по-скоро бях, докато Етъридж не почина. Няма нужда да показвам свежест и лекота. Но ти — да. По-добре усъвършенствай малко уменията си за разговор, преди да отидеш в Уелс, за да се срещнеш с Йелвъртън. Титлата му трябва да е граф Марчант. Или Мосфорт? Не мога да си спомня точно. Никога не съм го срещала, разбира се.

— Нито пък аз — заяви лорд Съндън. — Да не се опитваш да сватосаш Линет с пеленаче, Зенобия? Никога няма да се получи.

— Той не е пеленаче. Трябва да е над тридесетгодишен. Тридесет и пет поне. Със сигурност си спомняш историята, Корнелиус.

— Не обръщам внимание на историите — отговори виконтът сприхаво. — Това бе единственият начин да оцелея под един покрив със сестра ти.

— Ти се нуждаеш от лечение за прочистване от злобата — каза Зенобия, като остави кифличката си. — Позволяваш на яда да ферментира в организма ти, Корнелиус, а това е много силна емоция. Розалин е мъртва. Нека си остане мъртва, ако обичаш!

Линет реши, че е време да заговори.

— Лельо Зенобия, защо си мислиш, че херцогът ще прояви интерес да ме сватоса със сина си? Ако си намислила това, разбира се?

— Той е отчаян — отвърна леля й. — Чух го от госпожа Нимбъл, която е близка приятелка с лейди Граймс, а знаеш, че съпругът ѝ е полубрат на Уиндъбанк.

— Не, не знам — каза виконтът. — И не ме интересува. Защо е отчаян Уиндъбанк? Синът му да не е малоумен? Не мога да си спомня да съм виждал някакви негови синове около Лордс или Будълс^[6].

— Не е малоумен — обяви триумфално Зенобия. — Още по-хубаво е!

Последва миг мълчание, докато и Линет, и баща ѝ обмисляха какво може да значи това.

— Няма каквото е нужно — поясни леля й.

— Няма ли? — попита безизразно Съндън.

— Липсва му нещо — добави Зенобия.

— Пръст? — предположи Линет.

— За Бога — възкликна Зенобия, облизвайки малко мед от пръста си. — Винаги трябва да пояснявам всичко в тази къща. Мъжът е пострадал при инцидент като млад. Ходи с бастун. И този инцидент го е оставил импотентен, щом трябва да наричаме нещата с истинските им имена. Няма наследник, няма и да има.

— Всъщност, в конкретния случай — каза баща ѝ с ясно доловимо задоволство, — нещото определено не е истинско.

— Импотентен? — попита Линет. — Какво значи това?

Последва миг мълчание, докато двамата ѝ близки роднини я изучаваха внимателно, сякаш беше рядък екземпляр буболечка, която са открили под килима.

— Ти ще ѝ обясниш — каза баща ѝ, обръщайки се към Зенобия.

— Не пред теб — отвърна тя.

Линет изчака.

— Всичко, което трябва да знаеш в момента, е, че той не може да създаде дете — добави леля й. — Това е важното.

Линет свърза този факт с множеството коментари, които майка ѝ бе правила през годините и откри, че няма абсолютно никакво желание да разпитва допълнително.

— Защо това да е по-добро от малоумието? — попита тя. — За един съпруг, имам предвид.

— Малоумието може да значи, че ще се лигави на масата за вечеря и Бог знае какво още — обясни леля й.

— Говориш за Звяра! — възкликна баща ѝ внезапно. — Чувал съм всичко за него. Просто отначало не разбрах.

— Марчант не е звяр — намръщи се Зенобия. — Това е противна клюка, Корнелиус, и ми се струва, че е под нивото ти.

— Всички го наричат така — изтъкна виконтът. — Човекът има ужасен характер. Бриляnten лекар е — поне така казват всички, — но има дяволски характер.

— Някоя караница от време на време е част от брака — каза Зенобия и сви рамене. — Чакай докато види колко красива е Линет. Той ще е шокиран и очарован, че съдбата го е благословила с такава прелестна булка.

— Наистина ли трябва да избирам между малоумник и чудовище? — попита Линет.

— Не, между малоумник и импотентен — поправи я леля ѝ нетърпеливо. — Новият ти съпруг ще е благодарен за това дете, което би трябвало да носиш, а мога да ти кажа, че новият ти свекър ще е във възторг.

— Така ли? — попита лорд Съндън.

— Още ли не разбираш? — Зенобия скочи на крака. Тя направи няколко стъпки и после грациозно се завъртя. — От една страна, имаме самотен херцог с единствен син. Един-единствен. А този херцог е в маниачен в кралските особи, имай го предвид. Той се смята за близък приятел на краля или поне преди кралят да се побърка като... побъркан.

— Разбрах това — каза виконтът.

— Тихо — сопна се Зенобия нетърпеливо. Мразеше да я прекъсват. — От една страна — самотният, отчаян херцог. От друга — нараненият, импотентен син. На везните... цяло кралство.

— Кралство? — повтори виконтът, а очите му изпъкнаха.

— Тя говори метафорично — каза Линет и си взе още една кифличка. Общуваше с леля си доста повече от баща си и бе запозната с любовта ѝ към цветистите преувеличения.

— Кралство без бъдеще, защото няма дете, което да носи фамилното име — каза Зенобия с широко отворени очи.

— А херцогът... — започна лорд Съндън.

— Тихо — сопна се тя. — Питам те, от какво се нуждае това отчаяно и нещастно семейство?

Нито Линет, нито баща ѝ посмяха да отговорят.

Което беше добре, защото тя беше направила пауза само за ефект.

— Отново питам, от какво се нуждае това отчаяно и нещастно семейство? Нуждае се от... наследник!

— Не е ли така с всички ни — каза виконтът и въздъхна.

Линет се протегна и потупа ръката на баща си. Един от доста жестоките житейски факти бе това, че макар майка ѝ да бе раздавала изключително свободно ласките си, все пак бе дарила на съпруга си само едно дете — дъщеря, която не можеше да наследи основната част от имотите на баща си.

— Нуждае се — продължи Зенобия и повиши глас, сякаш за да си върне вниманието на публиката, — нуждае се от принц!

След около минута, Линет събра смелост да каже:

— Принц ли, лельо Зенобия?

Това ѝ спечели блажената усмивка на актриса, която е получила аплодисменти, ако не и купища цветя, от публиката си.

— Принц, скъпа моя. А ти, щастливо момиче, имаш точно това, от което той се нуждае. Той си търси наследник, а ти имаш този наследник, още повече — ти му предлагаш кралска кръв.

— Разбирам какво имаш предвид — каза бавно виконтът. — Идеята не е толкова ужасна, Зенобия.

Лицето ѝ леко порозовя.

— Никоя от идеите ми не е ужасна. Никога.

— Но аз нямам принц — възрази Линет. — Ако те разбирам правилно, херцогът на Уиндъбанк търси бременна жена...

Баща ѝ изръмжа и тя се поправи:

— Искам да кажа, херцогът може би ще се съгласи да приеме една жена в неприятно положение, защото по този начин синът му би имал син...

— Не просто син — заяви Зенобия, а гласът ѝ звучеше триумфално. — Принц! Уиндъбанк няма да приеме коя да е повлекана в семейството си. Той е страшно горделив, нали знаеш. По-скоро ще умре. Но сина на принц? Това ще му хареса.

— Но...

— Права си за това, Зенобия. Бог ми е свидетел, ти си много изкусна стара жена! — изрева баща ѝ.

Гърбът на Зенобия рязко се изправи.

— Какво ми каза току-що, Корнелиус?

Той махна с ръка.

— Нямах това предвид, нямах това предвид. Чисто възхищение. Чисто, абсолютно възхищение. Чисто...

— И аз така мисля — каза тя примирено и потупа косата си. — Планът е съвършен. По-добре отиди при него този следобед, обаче. Трябва да я заведеш чак до Уелс за венчавката. Марчант живее там.

— Венчавка? — обади се Линет. — Не забравяш ли нещо?

И двамата я погледнаха и казаха едновременно:

— Какво?

— Аз не нося детето на принц! — изкрещя тя. — Никога не съм спала с Огъстъс. В корема ми няма нищо, освен сдъвкана кифличка.

— Това е отвратителен коментар — констатира леля й и потрепери.

— Съгласен съм — обади се баща й. — Доста безвкусен. Звучиш като жена от простолюдието, да говориш за храната по този начин.

— Безвкусен е фактът, че вие планирате да продадете нероденото ми дете на херцог с увлечение към кралските особи — а аз дори нямам неродено дете!

— Казах, че това ще трябва да стане доста бързо — поясни леля й.

— Какво искаш да кажеш?

— Е, да речем, че баща ти отиде до дома на Уиндъбанк същия този следобед, да кажем, че Уиндъбанк захапел стръвта, защото ще го стори. Както казах, човекът е отчаян и освен това, той с удоволствие ще смеси родословието си с кралска издънка.

— Това не решава проблема — каза Линет.

— Е, разбира се, че не — Зенобия се усмихна мило. — Не можем да направим всичко вместо теб. Следващата част е в твои ръце.

— Какво искаш да кажеш?

Баща й стана, очевидно не ги слушаше.

— Ще си сложа палтото от Жан де Бри и хесенските ботуши — каза той на себе си.

— Не това палто — извика след него Зенобия.

Той спря пред вратата.

— Защо не?

— Раменете създават усещане за тревожност. Ти не трябва да изглеждаш разтревожен. Предлагаш да спасиш родословието на човека, все пак.

— Сиво-зеленото дворцово сако с фестонирания подгъв — отстъпи баща ѝ и кимна, преди да изчезне през вратата.

— Лельо Зенобия — каза Линет, показвайки безкрайно търпение, по нейно мнение. — Как точно се предполага да се сдобия с дете с кралска кръв, което да предложи на съпруга, когото никога не съм срещала?

Зенобия се усмихна.

— Скъпа моя, не си жена от моето семейство, ако трябва да ме питаш това.

Устата на Линет увисна.

— Нали нямаш предвид...

— Разбира се, мила. Веднага щом баща ти подпише онези документи, ти имаш... о... дванадесет часа преди да се наложи да заминеш за Уелс.

— Дванадесет часа — повтори Линет, с надеждата да бърка в подозренията си. — Не е възможно наистина да имаш предвид...

— Огъстъс те следваше като куче на каишка — каза леля ѝ. — Един подканящ поглед и слънчева усмивка трябва да са достатъчни. За Бога, скъпа, нищо ли не си научила от майка си?

— Не — изрече равно Линет.

— Всъщност, с твоето деколте дори няма нужда да се усмихваш — отбеляза Зенобия.

— Значи наистина имаш предвид... — Линет спря. — Аз... аз...

— Ти. Огъстъс. Съблазняване. Легло — продължи леля ѝ услужливо. — Дванадесет часа и само един принц... би трябвало да е доста лесно.

— Аз...

— Ти си дъщеря на Розалин — каза леля ѝ. — И моя племенница. Съблазняването, особено когато става дума за кралски особи, ти е в кръвта. В самото ти родословие.

— Не знам как — каза Линет равно. — Може да изглеждам разпуснатата, но не съм.

— Да, такава си — отвърна леля ѝ весело и стана. — Само се сдобий с дете, Линет. Помисли как много млади жени успяват да го

направят, а дори нямат и малка частица от предимствата ти — остроумието, тялото, лицето, усмивката ти.

— Цялото ми образование бе насочено към непорочността — изтъкна Линет. — Имах гувернантка цели пет години по-дълго, отколкото другите момичета, само и само да не науча подобни неща.

— Вината е на баща ти. Той бе уплашен от авантюрите на Розалин.

Сигурно имаше нещо в изражението на Линет, защото Зенобия въздъхна като жена, която носи тежестта на света на раменете си.

— Предполагам, че бих могла да намеря мъж, който да склони, ако наистина не можеш да се насилиш да доближиш принца. Доста е необичайно, но, разбира се, човек не може да не знае, за заведения, които могат да помогнат.

— Какъв вид заведения?

— Бордеи, доставящи удоволствие на жени, разбира се — каза Зенобия. — Мисля, че има един близо до Ковънт Гардън, за който наскоро ми казаха... мъже от сой, така съм чувала. Идват заради забавлението, предполагам.

— Лельо, да не би наистина да имаш предвид...

— Ако не можеш да съблазниш принца, ще трябва да подходим към проблема от друг ъгъл — тя се приближи и потупа ръката на Линет. — Ще те заведа в бордей. Доколкото разбирам, една дама може да застане зад завеса и да избере мъжа, който иска. По-добре да изберем някой, който прилича на Огъстъс. Чудя се дали пък просто да не изпратим писмо с изискванията си и да ни доставят мъжа в каретата?

Линет простена.

— Не искам да си помислиш, че бих те изоставила в беда — каза леля й. — Усещам цялата тежест на майчината любов, сега, когато скъпата Розалин я няма.

Удивително как леля й успяваше да пренебрегне тази тежест през целия й сезон и през годините преди него, но Линет не можеше да се насили да го изтъкне.

— Няма да отида в бордей — заяви тя.

— В такъв случай — отвърна весело Зенобия, — предлагам да седнеш и да напишеш на този разпуснат принц една малка бележка. Мъдра си да избереш него пред бордея, наистина. Ужасно е да

започнеш брака с лъжа, включваща бебета. Бракът естествено води до лъжи... всичките тези изкушения. Човек винаги поръчва прекалено много рокли и надвишава отпуснатата издръжка. Да не споменаваме мъжете — тя целуна върховете на пръстите си.

— Но аз исках...

— Толкова съм доволна, че не съм омъжена в момента — каза Зенобия. — Не че се радвам, че Етъридж умря, разбира се. Е, както и да е...

Зенобия излезе.

А това, което Линет искаше от брака, очевидно вече не бе въпрос, който си струваше да бъде обсъждан.

[1] Сара Сидънс — британска актриса от 18 век, играла в много трагедии. — Б.пр. ↑

[2] billets-doux (фр.) — любовни писма. — Б.пр. ↑

[3] Блатото на отчаянието — алегория от книгата „Пътешествието на пилигрима“ на Джон Бъниан, в което християнинът потъва под тежестта на греховете си и чувството си за вина. — Б.пр. ↑

[4] Алмак — социален клуб в Лондон от 1765 до 1871г., един от първите, допускащ и мъже, и жени. — Б.пр. ↑

[5] Игра на думи — името Пиърс се пише като английското pier, което значи вълнолом, пристан, кей. — Б.пр. ↑

[6] Клубове за джентълмени в Лондон. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Сигурно се шегуваш — обърна се Пиърс към Прюфрок. — Изпратих на баща си списък с изискванията ми за съпруга, дълъг цяла страница.

— Беше забележително четиво — отвърна икономът. — Особено високо оцених онази част, в която признавате неспособността си в леглото. А онова петно от сълзи, там на страницата...

— Не бяха сълзи — отговори Пиърс раздражено. — Беше бренди, глупако.

— О, добре — съгласи се Прюфрок. — Защото не бих искал да мисля, че сте плакал над цялото писмо. Не и когато можете да ридаете в самотното си легло.

— Защо да не ридая? — каза Пиърс и се зачуди дали да си налее още една чаша. По-добре не. — Покажи ми мъж с нараняване като моето, който не е съкрушен от тъмното бъдеще, което го очаква.

— Тъмното и зловещо бъдеще — поправи го Прюфрок. — Не губете чувството си за алитерация сега, точно в кулминационния момент.

— Отчаянието никога да нямаш добра жена до себе си, горчивината да знаеш, че лепкава малка длан никога няма да се увие около палеца ти...

— Или — за да стигнем до това, което наистина има значение — години прекарани без секс.

— Да не би това да е опит да ме накараш да се почувствам по-добре?

— Не е толкова хубаво, колкото го изкарват хората — каза той, очевидно, без да е особено убеден.

— Къде си ходил на училище? — попита Пиърс. — Твърде добре си образован за иконом. Повечето икономисти, които познавам, казват неща като „Както пожелаете, милорд.“ и спират до тук. Разговорът ни би трябвало да се изчерпва с фразите: „Прюфрок, доведи ми блудница.“ А после ти би трябвало да кажеш: „Както пожелаете.“

— Каква би била ползата от това? — учуди се Прюфрок. — При тези обстоятелства?

— Имаш право — измърмори Пиърс. — Е, мисля да отида да поплувам. Приливът се задава.

Той излезе през западната врата на замъка, като все още се чудеше на иконома си. Откакто бе наел Прюфрок преди година, си мислеше, че той служи на баща му и шпионира. Това се разбираше и без думи.

Но откъде, за Бога, старецът бе успял да намери този единствен по рода си иконом с чувство за хумор и език — по-остър от този на самия Пиърс? Накратко, вероятно единственият иконом на света, когото Пиърс би задържал в замъка, дори да е убеден, че е проклет шпионин?

Единствената възможност беше, баща му в действителност да е узнал или да е разбрал нещо за него, а тъй като това бе невъзможно, той отхвърли мисълта.

Басейнът беше издълбан направо в скалата до самото море и се изпълваше от високия прилив, но бе предпазен от най-високите вълни. Представляваше забележителна гледка — скалното дъно блестеше в сапфиреносиньо, когато светлината започнеше да намалява. Морето се беше успокоило, както обикновено ставаше точно по здрач, и той за миг впери поглед към него, отвъд басейна, където вълни набраздяваха хоризонта, следвайки бледозлатистата ивица светлина.

След това дойде на себе си и се освободи от дрехите. Ако бе научил нещо за крака си през последните години, то бе, че ако не се упражняваше всеки ден, го болеше адски. Вчера бе пропуснал плуването и днес си плащаше последиците. Не че не го болеше непрекъснато, разбира се, но без плуването, болката беше толкова ужасяваща, че не би могъл да я понесе без опии.

Тези моменти не бяха за предпочитане, нито пък опииите.

Скочи от скалата и щом се гмурна дълбоко във водата, усети как косата му се развързва — по дяволите, отново бе забравил да махне връвчицата — и тялото му възтържествува, когато кракът му се раздвижи свободен, без нуждата да поддържа цялата тежест. Без да мисли, започна да се изтласква напред, плъзгайки се като стрела във водата, движейки се така, както никога не би могъл на сушата.

Той продължи да загребва отново и отново, десет дължини, двадесет... на петдесетата беше уморен, но се насили за още десет, а после се изтегли върху скалите с едно плавно движение, докато водата се изливаше по раменете и ръцете му. Преди нараняването, никога не бе обръщал особено внимание на тялото си. Сега откри, че е доволен от силата на раменете и гърдите си, макар и докторът в него да знаеше, че това не е нищо друго, освен глупава суета.

— Милорд — обади се един млад лакей и пристъпи напред, за да му подаде голяма кърпа.

Пиърс вдигна поглед към него.

— Ти си нов. Как ти е името?

— Нейдън, милорд.

— Звучи като ужасна болест. Не, повече като проблем с червата. Съжалявам, лорд Сандис, синът ви се е заразил с нейдън и няма да живее и месец. Не, не, няма нищо, което да мога да сторя. Сандис би предпочел да чуе това пред сифилис.

Нейдън изглеждаше озадачен.

— Майка ми винаги казваше, че съм кръстен на светец, не на болест.

— Кой точно?

— Е, отсекли са му главата, нали разбирате? А след това той си я вдигнал и я понесъл по пътя. Носил я по целия път към дома, мисля.

— Мръсно е било — каза Пиърс. — Да не споменавам и че е неправдоподобно, макар че човек трябва да се замисли за билетата и техните постмортални способности. Майка ти да не е мислела, че ще наследиш същата дарба?

Нейдън примигна.

— Не, милорд.

— Може би просто се е надявала. Нужно е майките да предвиждат подобен вид възможности, все пак. Изкушавам се да те обезглавя, само за да видя дали е била права. Понякога най-невероятните суеверия се основават на действителни факти.

Лакеят отстъпи назад.

— Боже, млад си, нали? Защо Прюфрок те изпрати тук долу? Не че не оценявам кърпата.

— Господин Прюфрок ми заръча да ви предам, милорд, че един пациент ви чака.

— Винаги има един-двама пациенти тук — каза Пиърс, докато си подсушаваше косата. — Първо трябва да взема вана. Покрит съм със сол.

— Знакът не беше вдигнат, така че господин Прюфрок каза да ви съобщя.

— Не, банята преди пациента. Животът ми е достатъчно голям хаос и без икономът ми да ми казва какво да правя.

— Този идва чак от Лондон — обясни Нейдън. — И е голям лорд.

— Голям е, така ли? Вероятно твърде дебел, за да е полезно за сърцето му. Вземи бастуна ми и ми го подай, ако обичаш.

Нейдън го стори.

— Той не е дебел — каза лакеят. — Видях го като влизаше. Имах предвид, че изглежда важен човек. Целият е облечен в кадифе и е слаб като клечка. И носи перука.

— Още един умиращ — измърмори Пиърс, докато се изкачваше по пътеката. — Точно от каквото се нуждаем тук. Много скоро ще трябва да си открием собствено гробище в задния двор.

Нейдън изглежда нямаше какво да каже по този въпрос.

— Разбира се, ти няма да си в него — увери го Пиърс, — след като можеш да си носиш главата у дома и да бъдеш погребан в гробището на собственото си село. Но започвам да се чувствам като мрачна версия на Свирача от Хамелин. Идват в Уелс, за да ме открият, и умират. На следващия ден — пристигат други като тях.

— Успявате да излекувате някои от тях, нали? — попита Нейдън.

— Малко — каза Пиърс. — В повечето случаи не. Първо на първо, аз съм патоанатом, което значи, че съм най-добър с мъртвите тела. Те не мърдат и не получават инфекции. Колкото до живите, единственото, което мога да направя за тях, е да ги наблюдавам. Понякога не знам нищо, докато не умрат, а тогава е твърде късно. И когато разрежа труповете пак може да нямам и най-бегла представа какво се е объркало.

Нейдън потрепери.

— Правилно си постъпил като си станал лакей, а не лекар — каза му Пиърс, докато се придвижваше нагоре по каменистата пътека към замъка. — Ние, хирурзите, винаги режем хора, било то живи или

мъртви. Това е единственият начин да научим какво има вътре в тях, нали знаеш.

— Това е ужасно!

— Не се безпокой — отвърна господарят му. — Ако обезглавеното ти тяло успее да извърви пътя до дома, тогава няма да мога да те отворя и да разбера какво ти се е случило, нали?

Нейдън запази мълчание.

— Дори не си и помисляй да напускаш — добави Пиърс, като преодоля последната скала и излезе на равната пътека. — Прюфрок ще вземе моята глава, ако още някой от прислугата напусне, заради зле премислените ми забележки.

Мълчанието на Нейдън изглежда показваше, че все още няма намерение да напуска.

Пиърс стигна до къщата.

— Предполагам, че ще трябва да видя този пациент, преди да се изкъпя.

— В този вид ли, милорд? — попита Нейдън.

Пиърс се погледна. Беше увил кърпата около талията си.

— Каза, че пациентът чака, нали?

— Да, но...

— Най-много обичам да посрещам облечени в кадифе перове, когато съм увит в кърпа — каза той. — Ще ме излъжат така или иначе, това поне ги държи в напрежение.

— Да лъжат? — попита Нейдън. Звучеше шокиран.

— Върви с високия ранг. Наистина. В днешно време само бедните се главоболят да казват истината.

ПЕТА ГЛАВА

Линет напусна гостната и отиде право в покоите на майка си — единственото място, където бе сигурна, че няма да я безпокоят.

Нещата не се бяха променили много от смъртта на майка ѝ. Това си бе същия будоар на цветя, от времето, когато Розалин бе жива, с изключение на най-важното нещо — искрящата, чаровна личност, която го бе притежавала.

Която бе накарала съпруга си да я обича, въпреки всичките ѝ изневери. Която бе накарала всички онези мъже да я обичат.

Която бе обичала Линет, заради нещо повече от красотата ѝ.

Седна пред тоалетната масичка, точно както бе сторила и на четиринадесет, съсипана от внезапната смърт на майка си. По сребърните четки имаше прах. Трябваше да напомни на Тинкъл да се увери, че прислужниците почистват стаите както трябва.

Тя докосна всяка от тях, спомняйки си как майка ѝ седаше на стола, разресваше косата ѝ и силно се смееше на всичко, което Линет ѝ казваше. Никой никога не се смееше на шегите ѝ, както майка ѝ. Розалин имаше дарбата да те накара да се чувстваш най-остроумния човек на света.

Линет въздъхна. Майка ѝ би харесала шегата за леката фрегата, акостираща в пристанището.

А после щеше да се напарфюмира и да излезе, за да срещне някой мил, апетитен мъж, а очите ѝ все още щяха да искрят.

Най-накрая отмести пръста си от сребърната четка и вдигна глава. Трапчинката на Розалин я гледаше от портрета. Линет се усмихна и без дори да поглежда към огледалото пред себе си знаеше, че точно същата трапчинка се бе появила на бузата ѝ. Точно същите къдрици, бледи като иглики. Същите големи сини очи, същите немирни черешови устни, същата...

Не, не същата.

О, тя имаше чара на майка си. Знаеше това. Можеше да запърха с мигли срещу някой мъж, точно както го правеше майка ѝ, и рядко се

случваше той да не изцъкли очи поне малко. Зенобия го наричаше „семейна усмивка“ и казваше, че това е най-ценното им наследство. Но това, което Линет не правеше, бе...

Да последва стъпките ѝ.

В интерес на истината дори не ѝ харесваше да я целуват.

Целувките бяха лигави, а слюнката... е, слюнката беше отвратителна.

Винаги бе мислела, че един ден някой мъж ще се появи в балната зала и тя ще осъзнае, че той е единственият, чийто целувки може да понесе. Но не се появи никой, който да възпламени тази мисъл, нито дори веднъж през този сезон. Затова тя бе флиртувала толкова невъздържано с принца.

Момиче, което флиртува с принц, обикновено няма нужда да флиртува с другите мъже, които много добре разбират причината и не я смятат за груба. Освен това, в свободните мигове Линет обикновено им се усмихваше, за да задържи цялата тълпа около себе си. Това я караше да се чувства сякаш е на сцена, а не Зенобия.

Кой би помислил, че най-важното от всички неща — качеството, което в най-голяма степен определяше личността на майка ѝ — ще липсва в единствената ѝ дъщеря.

И все пак, такава бе истината.

Не само, че не желаше мъжете, тя дори не ги харесваше много.

Те бяха големи и космати, и обикновено миришеха. Дори баща ѝ, когото обичаше, се държеше като малко момче. Оплакваше се и мрънкаше и продължаваше така до пълно изтощение. Всички бяха като малки момчета, помисли си тя. А кой би пожелал едно малко момче?

Гласът на майка ѝ прозвуча в главата ѝ и тя му отговори раздразнено — надарени като коне или не, мъжете все пак бяха жалки създания.

Но това я накара да се замисли за нещо. Ако графът беше неспособен, в такъв случай...

В такъв случай, той бе неспособен.

Нямаше да има нужда да се целуват. Нямаше да се налага да търпи всичко, което бе свързано с надарен като кон мъж, което я бе отблъснало и отвратило с/от години.

Трябваше само да се преструва, че носи дете достатъчно дълго, за да се омъжи за него, а после да се престори, че го е загубила.

Досега не бе срещнала мъж, когото да не може да омае. Бе се учила в ръцете на майстор, все пак. Майка ѝ бе запазила благоразположението на баща ѝ — дори след като се бе наложило той да изхвърли от къщата учителя на Линет по френски, за да освободи новото си легло от още един любовник.

Всъщност, имаше разумна причина да се съгласи на брака с Пиърс. Никога не би му изневерила, например. Мъж, с проблем като неговия, трябваше да се страхува от подобна възможност.

Тя бе най-доброто, на което той можеше да се надява — и красива, и целомъдрена. На практика ставаше за светица, наистина.

Изправи се и хвърли последен поглед на стаята на майка си.

— Липсваш ми — каза на усмихнатия портрет на стената. — Наистина ми липсваш — но думите я боднаха в сърцето и побърза да излезе.

ШЕСТА ГЛАВА

По-късно същия ден, по време на вечеря, бащата на Линет съобщи, че херцогът на Уиндъбанк е приел предложението му неприлично бързо.

— Той очевидно знаеше за теб. А, Зенобия, беше ясно, че си права. Той изглеждаше невъзмутим — ако не и тайно зарадван, — от слуха за малкия скандал на Линет.

— Висшето общество говореше за Линет — каза Зенобия, — много преди злощастните събития от онази вечер.

— Не се интересуваше толкова от красотата, колкото от образованието ѝ, можеш ли да повярваш? Казах му, че Линет е толкова образована, колкото трябва да бъде всяко момиче, и е най-умната жена, която аз познавам и това му затвори устата. Не знам защо не се е оженил повторно. Жена му замина за Франция преди години, нали? Взе и момчето със себе си.

— Тя беше французайка, разбира се. Той се разведе — поясни Зенобия. — Говореше се, че му е струвало две хиляди лири стерлинги, за да купи свободата си. А после не направи нищо с нея — тя поклати глава. — Можеше да има колкото си иска възможни наследници досега.

— Това, което не ми харесва, е цялата тази мания по кралските особи — каза лорд Съндън. — Мен ако питаш, напълно е побъркан на тази тема. Казах ми, че прапрапрадед ми по бащина линия е била интимна с Хенри VIII.

— Той не беше ли кралят с шестте съпруги? — попита Линет.

— Оженил се за тях и ги убил — отвърна Зенобия с наслада, докато размахваше вилицата си. — Също като приказката за Синята брада, само че е било истина.

— Както и да е, Уиндъбанк е щастлив, защото във вените му тече кръв на Тюдорите, а сега получава и кръвта на Хановер, чрез нашата Линет.

Виконтът изглеждаше много по-щастлив, отколкото бе тази сутрин.

— Всичко е добре, когато свършва добре — каза той и допи чашата си с вино. — Някой ден ще погледнем назад, към целия този епизод, и ще се смеем.

Линет не можеше да си го представи съвсем добре.

— Предполагам, че си изпратила бележка на принца — обърна се Зенобия към племенницата си.

Тя кимна, макар да не бе направила нищо подобно.

— Ще се срещна с него във Воксхол^[1] тази нощ. — В действителност, Линет възнамеряваше добре да си подремне в каретата, докато обикаляше с нея Лондон.

— Воксхол? — попита Зенобия със съмнение. — Дано да е топла нощ, но ми изглежда като странно място за тайна среща. Човек би си помислил, че той би могъл да те отнесе в някоя кралска резиденция.

— Вероятно ще го стори — каза баща ѝ. — Само се увери, че ще си тук до сутринта. Уиндъбанк желае да се запознае с теб. Казах му, че искаме да те пратим в Уелс, възможно най-бързо. Няма смисъл да стоиш в Лондон.

Всички критики в тяхното семейство бяха насочени към майка ѝ, заради изневерите ѝ. Но понякога Линет си мислеше, че баща ѝ е също толкова непристоен, но по различен начин. По-низък начин, ако трябваше да е честна.

— Мисля, че всичко ще се получи възможно най-добре — продължи лорд Съндън. — Все пак, Огъстъс никога не би могъл да се ожени за теб. А тази година няма нито един херцог за женене. Някой ден Марчант ще бъде херцог.

— Тя можеше да си намери някой по-добър от един сакат — изтъкна Зенобия. — Предполагам, че херцогът е получил специалното разрешително?

Виконтът кимна.

— Разбира се. Ще го донесе със себе си утре. Освен това изпрати вестносец до Уелс още този следобед, така че синът му ще бъде предупреден. Не е нормално да се сдобиеш с жена и дете, без да бъдеш осведомен, нали знаеш.

— Ще трябва да се увериш, че бракът ще бъде сключен бързо — каза Зенобия, — в случай, че посещениято на Линет до Воксхол тази

нощ няма желания ефект.

— Е, колкото до това... — започна виконтът.

Линет замръзна, когато долови нотката в гласа на баща си. Познаваше я, беше я чувала милиони пъти.

— Татко, не можеш просто да ме пратиш в Уелс без придружител! — изрече яростно.

— Съжалявам, че трябва да ти припомня болезнената истина, но вече нямаш нужда от придружител — каза той уклончиво. — Макар, че може и да успеем да убедим госпожа Хътчинс да те придружи, ако настояваш.

Зенобия присви очи.

— Нима искаш да ми кажеш, Корнелиус, че мислиш да изпратиш единствената си дъщеря в дивия Уелс, без да я придружиш?

— Сега не е подходящо време да напускам Лондон — отговори лорд Съндън, повишавайки глас.

— Не се чувствам приятно да предприема толкова дълго пътуване сама, особено за да се срещна с някакъв Звяр — каза Линет. Гласът ѝ остана нежен, но твърд, точно както би го направила майка ѝ. И просто за да е напълно сигурна, че той я е разбрал, вдигна очи към него с поглед, който бе усвоила от леля си.

— Граф Марчант е наклеветен неоснователно — отвърна виконтът. — Чух всичко за това от баща му. Той е прекрасен лекар, не знаеш ли? Нали помниш, че майка му го е отвела със себе си във Франция. Е, там той е завършил университет. После се е върнал тук и направил същото в Оксфорд, а след това е бил приет в Кралския лекарски колеж на двадесет и три годишна възраст, което си е на практика нечувано, а после заминал за Единбург и вършил разни работи там или може би това е било преди Кралския...

— Корнелиус — каза Зенобия, като прекъсна вихъра от думи, — ти си ужасен страхливец.

— Не съм страхливец! — каза виконтът. — Имам важна работа тук в града. Камарата на Лордовете се събира и нали знаеш, аз съм много важен... наистина много важен. Гласът ми е необходим, решаващ.

— Ти си раболепен страхливец — повтори Зенобия. — Не искаш да отидеш и да се изправиш пред Звяра, макар да пращаш дъщеря си — бременната си дъщеря — в провинцията, за да се омъжи за него.

Сега, когато Зенобия пое разговора в свои ръце, Линет започна да се чувства като една от онези девойки, които се навъртали в двора на крал Артур и неизменно се оказвали уловени от огромен змей. Леля й инстинктивно преобръщаше всяко събитие в мелодрама, макар че трябваше да се признае, че точно това заслужаваше малко драматизъм.

— Захвърляш дъщеря си на милостта на един дивак — каза Зенобия и повиши тон.

Доста изненадващо, виконтът не отстъпи.

— Вече съм решил. Няма да отида в Уелс.

Линет познаваше този мрачен тон — той нямаше да си промени мнението.

— Защо не? — попита тя, преди Зенобия да я изпревари.

— Не съм сводник на дъщеря си — разяри се баща й. — Съпругата ми може да ме е направила рогоносец, но няма да удвоя срама си като своднича на единственото си дете.

— Вече го стори — сопна му се Линет. — Продаде ме този следобед, като излъга за детето, което всички знаем, че не съществува.

Челюстта на лорд Съндън се стегна.

— Майка ти никога не би ми говорила по подобен начин.

Истина беше. Линет не можеше да си спомни и един случай, в който гласа на Розалин да е губил сладкия си, мелодичен тон. Докато гласът на Линет режеше с остротата на гнева, който не можеше да съдържи в себе си.

— Съжалявам, че те разочаровам, но тонът ми не променя истината.

— Истината е, че всяко момиче бива продадено по един или друг начин — каза Зенобия. — Но наистина мисля, че трябва да придружиш горката Линет, Корнелиус. Ами ако Марчант хвърли един поглед на момичето и откаже да се ожени за нея?

— Няма — изрече равно лорд Съндън. — Всички знаем, че...

В този момент вратата се отвори и влезе Тинкъл.

— Негова светлост херцогът на Уиндъбанк моли да го приемете.

— В този час? — попита виконтът.

— Той отвън ли е? — обади се и Зенобия.

Изглежда, че херцогът наистина беше в каретата си и очакваше да разбере дали лорд Съндън може да му отдели няколко минути.

— Въведи го — нареди виконтът. След това се обърна към Линет.
— Предполагам, че не е могъл да чака до утре, за да се запознае с теб.

— Той не може да ме види — каза Линет разтревожена и сведе поглед към тънката си талия. — В тази рокля нямам никакво доказателство за кралско потомство.

— Казах му, че едва ти личи — отвърна баща ѝ. — Просто бързо ще седнеш. По-добре да го посрещнем в розовата гостна.

Херцогът на Уиндъбанк трябва да беше на шестдесет, но изглеждаше по-млад и много привлекателен. Имаше царствен профил, достоен да се изобрази на монета, което изглежда подхождаше на ранга му. Римска монета, реши Линет.

— Госпожице Трин — каза той и се поклони. — Толкова сте красива, колкото ви описват всички.

Дълбочината на реверанса на Линет бе изчислена с точност до милиметър, за да засвидетелства необходимото уважение на един херцог.

— За мен е чест да се запознаем, Ваша светлост.

— Е — започна той, обръщайки се отново към баща ѝ и леля ѝ.
— Позволих си да ви безпокоя в този час, защото реших, че трябва лично да придружа госпожица Трин до Уелс. Синът ми е блестящ мъж, абсолютно блестящ.

Той се поколеба.

— Но има репутация на сприхав — отвърна Зенобия, като му подари своята версия на семейната усмивка. — Моля седнете, Ваша светлост.

Въпреки младежкия си вид ставите на херцога изскърцаха, когато седна, също като стол, оставен на дъжда. Очите му внезапно станаха предпазливи.

— Ключките за сина ми са изключително преувеличени.

— Предлагам да приключим с любезностите — заяви Зенобия, докато преподреждаше полите на роклята си. — Все пак скоро ще бъдем едно семейство. Лорд Марчант може да е доста изненадан, ако не и шокиран, от пристигането на невестата си и е съвсем естествено, че искате да придружите скъпата Линет, Ваша светлост.

— Е, значи е уредено — каза бащата на Линет, изоставяйки всякакъв опит да се преструва на недоволен.

Херцогът премести поглед от виконта към Зенобия.

— Госпожица Трин ще пътува ли с придружителка? Вие, може би, лейди Етъридж?

— Това не е необходимо — жизнерадостно отговори Зенобия. — Репутацията ѝ е съсипана. Няма смисъл да се пази празния обор, така да се каже. Би ли искала да вземеш със себе си госпожа Хътчинс, скъпа? — попита тя Линет.

Линет премести поглед от баща си към леля си и нещо познато я прободеше в областта на сърцето. Но това беше стара болка, позната болка и бе лесно да я игнорира.

— Мисля, че не — каза тя. — Ако не възразявате, Ваша светлост, просто ще отида сама, с прислужницата си, разбира се. Както казва леля ми, обстоятелствата определено не предполагат необходимостта от придружителка.

Херцогът кимна.

— Ако ме извините — каза Линет и се изправи, — имам уговорка във Воксхол.

Господата станаха на крака, а Зенобия я последва, след като най-театрално се изправи с помощта на херцога.

Линет се качи в каретата и инструктира семейния кочияш Стъбинс, да кара из Лондон, в която посока си поиска, оставяйки роднините си с щастливото и твърде погрешно впечатление, че принц Огъстъс енергично я прелъстява.

Възможно бе никога да не се върне в Лондон, осъзна тя, докато се взираше през прозореца. Градът преминаваше покрай каретата в дълга, печална върволица от сиви къщи, още по-мрачни заради плътния слой въглищен прах.

Това би означавало, че може да не види баща си отново, тъй като той никога не напускаше града. Нито пък леля Зенобия, която го напускаше само за най-шумните партита в провинцията.

В момента тази мисъл изобщо не я притесняваше.

[1] Вътрешната част на южен Лондон. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

С екипаж, съставен от три карети и осем коняри, две седмици по-късно Линет и херцогът на Уиндъбанк най-сетне пристигнаха в Уелс. Тъй като херцогът имаше само една тема за разговор при всяко хранене — сина си — до пристигането им тя знаеше достатъчно за бъдещия си съпруг, за да може сама да го представи пред Кралския лекарски колеж. Ако вече не го бяха приели, разбира се.

След първите няколко дни на непрестанни разговори за Пиърс, Линет бе прогонила херцога от каретата с извинението, че нейното състояние, наред с клатушкането, ѝ причинява гадене.

След това откри, че да лежи на възглавниците на херцога е удивително удобно. И тъй като имаше особено здрав стомах, щастливо прекара цялото пътуване в четене — легнала по гръб, с ябълка в ръка.

Всичко, което бе видяла от Уелс през прозореца на каретата, бе зелено — тъмно, зелено, изпълнено с живот и пропито с вода и вятър. Никога преди не бе усещала мириса на море, но веднага го разпозна, и го усети дълбоко в костите си. Беше диво, свободно, миришеше на риба и я накара да мечтае за дълги морски пътешествия до острови, за които никога не бе чувала.

Когато не мислеше за морето, мислеше за лекаря, за когото щеше да се омъжи. Според баща му, той несправедливо бе наречен „звяр“, заради нетърпимостта си към престарелите медицински практики.

— Лекарите — каза ѝ Уиндъбанк, — са стари глупаци. Вземете треската, например. Пиърс откри, че с комбинацията от кръвопускане и увеличаване на вътрешната температура, лекарите всъщност убиват пациентите си. Членовете на Кралския колеж се бориха със зъби и нокти, докато той най-накрая сравнил досиетата на пациентите, които лекувал, с тези на един изтъкнат лекар, Кетлър. Кетлър загубил всички, освен трима от пациентите си, а от същия брой болни, Пиърс загубил само един.

Значи щеше да се омъжи за гений. Звучеше така, сякаш той има склонност да губи търпение, когато му противоречат, но тя бе уверена,

че може да се справи с него.

Сутринта, когато пристигнаха в замъка, тя уви парче ленен плат около талията си, за да придаде леко изпъкнала форма и се огледа в огледалото. Като се изключи талията, тя изглеждаше точно като принцеса от някоя от стотиците приказки — ясни сини очи, червено-златиста коса, прекрасна кожа. И семейната усмивка.

Щеше да си даде две седмици, за да се увери, че годеникът ѝ, може би съпруг до тогава, бе отчаяно влюбен в нея и после имаше намерение да му признае, че не носи дете.

Замъкът беше кацнал върху скалите и каретите се отправиха нагоре по пътя, докато слънцето се издигаше горещо и ярко вляво от тях.

— Насладете се на слънчевата светлина — каза херцогът. Тя му бе позволила да се присъедини към нея в каретата за последната част от пътуването им. — Опасявам се, че Уелс е печално известен с дъждовното си време. Искане ми се да успеете да убедите сина ми да се премести в Лондон, скъпа. Знам, че може да направи толкова добро там. Не че предлагам да има постоянна практика, разбира се. Той ще бъде пер, все пак. Но може да дава консултации за най-интересните случаи.

Имаше нещо в описанието на херцога за сина му, което беше малко... странно. Сякаш не го познаваше много добре, макар че това едва ли бе възможно.

Линет се наведе напред в очакване, щом приближиха замъка. Беше масивен, построен от светъл сив камък и имаше четири или пет кули, доколкото можеше да види.

— Много ли е стар? — попита тя.

— Древен — каза херцогът, също гледайки навън. — Притежание е на семейството от поколения. Един от предците ми го спечелил на игра на пикет. Пиърс трябваше да направи сериозен ремонт, тъй като никой не бе живял в него от векове.

Каретите се приближиха към заградена област пред голяма сводеста врата.

— А, ето те, Прюфрок — каза херцогът, докато се накланяше.

Икономът изглеждаше доста млад за поста си. Вероятно бе едва на тридесет и бе толкова слаб, че приличаше на щъркел и имаше кожа с цвета на чай с мляко.

— Ваша светлост — каза той и се поклони.

Очите му се преместиха към Линет, която точно слизаше от каретата с помощта на един от конярите. Не умееше като повечето икономи да запази безизразна физиономия — очите му се разшириха и една вежда литна нагоре в неочаквано чаровен маниер.

— Това е Прюфрок — каза херцогът. — Госпожица Трин, годеницата на сина ми. Сигурен съм, че Пиърс те е информирал за пристигането ни.

Прюфрок ги поведе през огромните врати право към голяма, открита зала с огромно стълбище, издигащо се от две страни. Вратата бе дебела колкото ръката на Линет и явно бе създадена да издържа обсади.

— Къде можем да намерим сина ми? — попита херцогът. Имаше нещо в гласа му, някаква едва потисната радост, която накара Линет да се зачуди.

Тя свали бонето и палтото си и ги връчи на лакея.

— Лорд Марчант е в западното крило и е информиран, разбира се, за пристигането ви — обясни Прюфрок. — Изпратих лакей там, веднага щом съзрях каретите ви. Очаквам да се присъедини към вас всеки момент. Ако госпожица Трин желае да се освежи, мога да съпровозя нея и прислужницата ѝ до покоите ѝ. Може би Ваша светлост ще пожелае да стори същото?

— Глупости — каза херцогът. — Напуснахме хана едва преди час-два. Пациентите са настанени на третия етаж, нали, Прюфрок?

— Да, но...

Херцогът се отдалечи. После се поколеба, обърна се и стисна Линет за китката.

— Ще ви взема с мен — промърмори той, сякаш на себе си. Преди тя дори да успее да отвори уста за отговор, двамата се бяха изкачили до средата на лявото крило на стълбището.

— Ваша светлост — ахна тя, хващайки полите си.

— Елате, елате — каза херцогът през рамо. Сега, когато най-накрая бяха в замъка, той изглежда бе обзет от някакъв натрапчив импулс. Задърпа я към дъното на един коридор.

Линет се опита да не изостава, макар че можеше да почувства как сърцето ѝ бие все по-бързо. Всеки момент щеше да срещне двадесет и четири каратовия диамант, за когото щеше да се омъжи. Бе

оформила представа за него в ума си — висок и слаб, с накуцване, което леко го накланяше на една страна и лице, набраздено от болка, но пропито със забележителната красота, която баща му все още притежаваше.

Те завиха край един ъгъл. Сега вече можеше да чуе гласове. Херцогът забърза още повече, дърпайки я след себе си. Една врата в края на коридора стоеше отворена и той прекрачи прага ѝ.

Озоваха се в стая с шест легла, повечето от тях заети. Група млади мъже се бе събрала около едно легло вляво. Херцогът най-накрая пусна ръката ѝ и пристъпи напред.

— Пиърс — каза с внезапно прегракнал глас.

Никой от мъжете не вдигна поглед при това прекъсване. Повечето от тях бяха по-млади, вероятно студенти, и вниманието на всички бе насочено към пациента.

— Лекция — промълви херцогът.

Очите на Линет се стрелнаха над мъжете и веднага откриха годеника ѝ. Всъщност, той говореше.

— Милиарна треска. Проявява се с остро, фибрилно състояние — гласът му звучеше крайно авторитетно. — Обривът се появява на третия ден, което е решаващото доказателство. — Марчант имаше поиздължена брадичка, отколкото тя си бе представяла, но всичко останало бе свършено — гладка руса коса, изумително интелигентен и строен, арогантен на вид.

Това му бе спечелило прозвището Звяр — целият му арогантен вид, излъчваше повече интелигентност, отколкото всеки един в стаята. Все пак, тя можеше да види някаква доброта в него, която опровергаваше прозвището. Костюмът му бе изключителен. Честно казано, никога не би помислила, че може да види толкова великолепно сутрешно сако в Уелс или където и да е извън Лондон. Баща ѝ би му завидял за него, а това само по себе си означаваше много.

Един млад мъж отдясно на леглото заговори доста колебливо:

— Хъксъм казва, че обривът може да се появи на седмия, деветия или единадесетия ден.

— А моят опит казва, че се появява на третия — отвърна годеникът ѝ.

Гласът му бе точно от типа, който би успокоил капризен пациент, помисли си Линет, чудейки се защо има френски акцент, но после си

спомни, че бе прекарал по-голямата част от живота си в тази страна заедно с майка си.

— Опитът ти е безполезен — изръмжа някакъв груб студент от другата страна на леглото. Тя не можеше да го види, защото бе скрит от друг мъж. — Както и този на Хъксъм. Въпросният доктор се лута в тъмното. Със същия успех можеше да каже, че обривът идва с новолунието. За него всичко е магия.

— Този обрив е бил придружен от потиснатост и липса на настроение — отговори годеникът ѝ с тих, укорителен глас. — Лоб изрично споменава тези симптоми във връзка с милиарни обриви.

— Ти няма ли да си в лошо настроение ако откриеш, че си покрит с отвратителни, хванали кора, пъпки? — изрече суровият глас.

Херцогът се премести встрани, за да види говорещия, и после се усмихна. Сърцето на Линет се сви, щом осъзна значението на тази усмивка.

— Ей, ти в леглото, не мислиш ли, че положението ти е мрачно, ако не и потискащо? Този обрив означава, че някой може да започва да дълбае надгробния ти камък, така че защо да не си депресиран?

— Дйаа — чу се откъм леглото.

— Е, това вече е забавно — каза мъжът. — Някой да го попита какъв цвят е небето, а?

Никой не проговори.

— Синно — отвърна пациентът.

Последва смях.

— Ти си задник — заяви русият лекар.

Линет се съгласи. Как можеше този грубиян да се подиграва на един умиращ?

Точно в този момент групата от млади лекари се раздели и тя успя да види кой бълва цялата тази неучтивост.

— Задникът в тази стая е човекът, който е диагностицирал пациент, без да му зададе и един въпрос. Този мъж има удебелен език, водещ до забавното фъфлене. Може да е сух, може да е подут. И в двата случая не е добър знак. Ако е сух, може да значи милиарна треска. Но ако е подут, какво ще показва това?

Нейното първо впечатление от грубия мъж беше, че е голям — огромен, всъщност. Русият лекар беше висок и слаб, но този мъж бе дори още по-висок и много по-едър. Раменете му изглеждаха два пъти

по-широки от тези на другите мъже. Целият беше изтъкан от мускули, притежаваше хищническа сила, която изглеждаше не на място до болнично легло. Всъщност, той приличаше на човек, който трябва да е навън и да предвожда викингски орди, които... плячкосват или там каквото правят ордите.

Той сочеше нещо на гърдите на пациента, но вдигна поглед и очите им се срещнаха. Лицето му веднага се вкамени.

Всичко, което бе красиво у баща му, у него бе сурово. Сините му очи бяха смразяващи като люта зима. Не изглеждаше цивилизован. Никой не би издялал това лице върху монета, римска или друга. Изглеждаше твърде груб... твърде като звяр, осъзна тя внезапно.

Сърцето ѝ пропусна един удар, щом очите му обходиха лицето ѝ, а после се спуснаха надолу по тялото ѝ, сякаш и тя бе пациент, който той диагностицираше. Доста нехайно, без да сваля поглед от нея, той каза:

— Това е петехиална треска, глупако. Трябваше да е настанен в източното крило, не в западното, макар вероятно вече да не е заразен. Трябва да се придържаш към рязането на крака, в диагностиката си истински задник.

А после продължи:

— Вижте кой е тук! Баща ми все пак е успял да намери жена, по-красива от слънцето и луната — имаше лека нотка на презрение в гласа му, което накара Линет да изпълне гръб.

— Пиърс... — каза херцогът.

Неумолимите очи на сина му се преместиха от Линет към него, застанал до нея.

— И придружавана лично от скъпия ми, стар татко. Е, това ще е забавно. Познайте какво, приятелчета?

Другите лекари неприкрито ги бяха зяпнали. За разлика от графа, всички те реагираха на Линет по обичайния начин, забеляза тя с един светкавичен поглед.

— Ще се женя — каза той. — За жена, която очевидно има забележително желание да стане херцогиня. Не съм ли късметлия? — той пристъпи напред, заобикаляйки края на леглото.

Линет потисна импулса си да отстъпи назад. Осъзна нервно, че може или да отстоява себе си, като започне от този момент, или да прекара остатъка от живота си, търпейки грубостта му.

Защото той беше грубиян, в това нямаше съмнение. Отправи се към нея, докато не застана твърде близо, възползвайки се от факта, че е много по-едър, за да я сплаши.

— Баща ми ви е информирал, че планирам да имам нормална продължителност на живота, нали? — каза Марчант. Гласът му преливаше от отвращение.

— Не го спомена — успя да изрече тя, благодарна, че гласът ѝ не трепери. Презрението в очите му бе толкова слабо прикрито, че гърбът ѝ се скова. — Понякога плановете се променят — добави. — Човек може само да се надява.

— Това рядко се случва с моите плановете. Не ми се иска да мисля, че сте били целия път до Уелс, само защото смятате, че подбирям носачи за ковчега си.

— Херцогът ми каза всичко съществено за вас, а репутацията ви се погрижи за останалото — отвърна тя.

Очите му отново се плъзнаха бавно надолу по тялото ѝ.

— Интересно. Има няколко неща, които изглежда, е забравил да каже... на мен.

Линет се обърна към херцога. Със сигурност бе споменал бебето в писмото си — така де, предполагаемото бебе. Очите на Марчант определено се бяха спрели на издутата ѝ талия.

Но херцогът се бе втренчил в сина си като чревоугодник пред френски яйчен крем. Явно тук ставаше нещо много повече, отколкото тя бе осъзнала.

— А вие трябва да сте баща ми — продължи Марчант. Гласът му съвсем не беше гостоприемен.

— Точно така — отвърна херцогът с пресеклив глас. — Аз съм.

Последва тягостно мълчание. Беше ясно, че Марчант няма да каже нищо повече, а херцогът изглежда нямаше смелост да го стори.

— Сега всеки е наясно кои са другите — каза Линет ведро. — Може би трябва да слезем долу и да оставим горкия пациент сам.

Мъжът в леглото се бе изправил на лакти и зяпаше заплепен.

— Не и заради мен — обади се той. Подутият му език изкриви думите.

Марчант отмести поглед от пациента към нея.

— Красива и весела. Брей, брей, днес наистина е щастливият ми ден, нали?

— Подобна приятна семейна среща вади на показ доброто от всеки, не мислите ли? — тя се обърна и се запъти към вратата, където спря и се извърна. Точно както очакваше, мъжете се бяха втренчили в нея, включително — забеляза тя с прилив на удоволствие — собственият ѝ годеник, да не споменаваме пациента. — Докторе?

— Мисля, че това е сигнал за мен — каза Марчант.

Тя за първи път осъзна, че той се обляга на бастуна, който стискаше в дясната си ръка. Наблюдаваше го как приближава. Странно, но огромното му тяло създаваше ефект, обратен на лекото накривяване на една страна, което бе очаквала.

Той се накланяше докато вървеше, движеше се като ранен, но въпреки това, свиреп лъв, когото раната е направила още по-опасен.

— Не ми казвайте, че Негова светлост е забравил да ви информира, че бъдещият ви съпруг е сакат — каза той, посягайки към вратата. Бе преминал покрай баща си, изглежда, без да забелязва начина, по който херцогът понечи да му подаде ръка, а после я отпусна надолу.

Линет реши да запази семейната усмивка за по-подходящ момент.

— Спомена го — призна тя. — Може би не бива да поемам ръката ви, за да не ви препъна? — тя пренебрегна факта, че не ѝ я бе предложил.

Той присви очи. И двамата знаеха, че е здрав като тухлена къща и дланта ѝ върху ръката му не би го помръднала.

— Играете опасна игра — предупреди я той.

— Значи тримата по-млади мъже са ваши студенти? — попита Линет.

Двамата вървяха надолу по коридора. Зад тях тя можеше да чуе как херцогът се представя на останалите лекари.

— Можете да броите до три — каза той одобрително. — Това вещае добра съдба за поколението ни.

— А пък аз си мислех, че няма да имаме поколение — каза Линет.

— Вярно е, че отговорността по този въпрос лежи на вашите рамене — отвърна той, а лекото поклащане на походката му я оставяше малко зад него. — Макар да трябва да отбележа, че писмото на баща

ми изглежда намекуваше, че вие сте била по-предприемчива в тази област, отколкото личи на пръв поглед.

Най-лошото, което можеше да стори, бе да ускори крачка, за да го настигне. Очевидно твърде много бе свикнал младите доктори да се влачат по петите му.

Той извърна глава.

— Не чухте ли какво казах?

— За мое нещастие — каза тя сладко, — не знам какво означава думата предприемчив, така че не разбрах комплимента, който ми отправихте.

— Говорех за тази капка кралска кръв, която се предполага, че носите в утробата си — изръмжа той.

Линет хвърли поглед през рамо. Все още нямаше помен от херцога или студентите по медицина.

— Какво за нея?

Той отново спря.

— В този корем няма бебе, госпожице Трин. Фактът, че сте завързала възглавница около талията си може да е достатъчен, за да обърка баща ми, но не и мен — той отново тръгна.

Линет погледна към раменете му и осъзна, че ще трябва да обуздае този негов навик или щеше да прекара остатъка от живота си във влачене подире му.

— Куцането ли ви кара да ходите по този начин? — попита тя, повишавайки глас.

— Вие как мислите? — отвърна той, спирайки се отново. — Да не предполагате, че се клатя като пиян моряк заради едното удоволствие?

— Нямам предвид клатенето — поклати глава тя, — а начина, по който препускате по коридора като кухненска прислужница, която се страхува от готвача.

Той замръзна за миг и после, за нейна изненада, избухна в лаещ смях. Звучеше леко хрипливо, сякаш дълго е бил извън употреба.

— Коридорите ме отегчават — каза той.

— Мен ме отегчават раменете на хората.

Очите му бяха удивително блестящи на слабата светлина на коридора. Не бе красив като баща си, но Линет започна да осъзнава, че

притежава своя собствена — по-груба, по-силна. Това бе красота, която гореше в очите му.

— По дяволите. Не сте това, което очаквах.

— Сигурно не съм известна колкото вас — отвърна му, като го настигна. Той не ѝ предложи, но тя положи пръстите си върху дясната му ръка, надявайки се, че поне това ще забави хода му.

— При такова лице вероятно висшето общество знае всичко за вас.

— А вие какво знаете за висшето общество?

— Съвсем нищичко — призна той и тръгна. Не спомена за докосването ѝ, но намали темпото, за да крачи заедно с нея.

— В момента съм повече прословута, отколкото известна — каза тя, решила да хване бика за рогата.

— Заради това бебе, което в действителност не носите — отвърна той. — Странно. Мислех, че обществото се възмуцава повече от извънбрачни бебета, а не от липсата им. Да не би да започнахте да носите възглавницата като някакъв вид шега?

— Сложих я тази сутрин само заради вас — каза тя.

— Как разбрахте, че баща ми няма да може да ви устои при тези обстоятелства? Било е удивително умна тактика, като се има предвид манията му по семейното име — за първи път в гласа му имаше зачатък на възхищение.

— Благодаря ви — отговори тя.

— Не че ще проработи.

Линет си мислеше точно същото, макар да не видя никаква причина да му позволи да го разбере.

— О, но аз мисля, че си подхождаме идеално — каза му, само за да го подразни.

— Доктор, който крещи като луд — аз — и порочна, красива интригантка — вие — куцукат заедно към щастливото си бъдеще. Не мисля. Четете твърде много приказки.

— Кой казва, че мога да чета? Едва мога да броя, забравихте ли?

Той ѝ хвърли един поглед и тя отново реши да се въздържа от семейната усмивка.

— Започвам да мисля, че може би съм грешал за способностите ви. Вероятно можете да броите до десет, а после и обратно.

— Това стопля сърцето ми — изгука тя. — Щом го казва великият доктор и така нататък.

Тъглчето на устата му се изви нагоре.

— Е, кога точно мислехте да информирате съпруга си за кралското бебе, което не съществува?

— Можех да загубя бебето.

— Аз съм лекар, нали знаете?

— Мислех, че сте хирург.

— Правя всичко — каза той и отново започна да ускорява крачка.

Тя стегна пръсти около ръката му, чувствайки как мускулите се свиват, докато ръката поема тежестта на тялото му, наклонено към бастуна.

Той погледна настрани и забави стъпките си, но не каза нищо.

— Значи сте хирург — подтикна го тя и отново попита: — Онези мъже ваши студенти ли са?

— Аз нямам студенти — каза той с тон на отвращение. — Оставям това на глупаците в Лондон. Това, което видяхте са безнадеждни идиоти, които се настаниха тук, за да направят живота ми ад. Може би сте забелязала дърдорещия идиот отпред, русия. Той е най-лошият.

— Изглежда стар, за да е студент — отбеляза Линет.

— Себастиен. Моят братовчед. Всъщност той не е лош хирург. Твърди, че пише книга по въпроса, но всъщност е уплашен и се крие тук.

— Крие се от какво?

— Изглежда е убеден, че Наполеон си губи ума. Не би ме изненадало. Той е маркиз Латур де Лафит, между другото, и е направо чудо, че е успял да запази главата си на мястото ѝ през последните десет години.

Те достигнаха стълбите, които водеха надолу до основния етаж.

— Ако искате да продължите да се държите за мен, ще трябва да се преместите от лявата ми страна — предложи Марчант. — Разбира се, винаги съществува възможността да успеете да слезете по стълбите и без чужда помощ.

Линет се премести от лявата му страна само за да го подразни. Този път обви пръсти под ръката му. Мускулите под дланта ѝ наистина ѝ харесваха. Чувстваше се така, сякаш укротява див звяр.

— Предполагам мислите, че ще се влюбя във вас — каза той.

— Доста е вероятно.

— Колко време си давате? — звучеше искрено любопитен.

— Две седмици, най-много — и тогава го дари с Усмивката — трапчинки, чар, чувственост и всичко останало.

Той дори не примигна.

— Това ли е най-доброто, на което сте способна?

Пряко волята си, тя се разкикоти, а после и още веднъж.

— Обикновено това е повече от достатъчно.

— Предполагам, че трябва да кажа нещо окуражително в този момент — той преправи гласа си, така че да подхожда на коленопреклонно извинение. — Вината не е в мен, а във вас — после добави: — Опа! Обърнах го наопаки. Вината не е във вас, а в мен.

— Предполагам, че раната ви дава имунитет — каза тя с разбиране. Погрешно бе сметнала проблема му за свое предимство. Това го правеше незаинтересован от чара ѝ, което означаваше, че бракът им никога няма да потръгне. Херцогът просто трябваше да се примири с липсата на наследник.

Ледените сини очи на Марчант се стрелнаха към нея, а после се извърнаха.

— Нещо подобно.

— Нямах намерение да го споменавам, ако темата е болезнена за вас — каза тя, решавайки да го дразни колкото може повече. — Сигурна съм, че трябва да е трудно да чувствате, че сте... как е изразът? Неспособен? Мекушав?

— Мекушав? — за нейно разочарование в гласа му не се усещаше раздражение, а само иронично веселие. — Мисля за себе си повече като за...

— Да?

— Ще трябва да помисля върху това. За да намеря идеалния израз, нали разбирате.

— Не се тормозете — посъветва го тя. — Сигурна съм, че мога да разреша малкия ни проблем, веднага щом се оженим. Уелс вероятно е пълен със снажни младежи, готови да услужат на господаря си.

— Ние нямаме проблем — сопна се той.

Линет потисна една усмивка.

— О, имаме — каза тя. — Баща ви обеща да се оженим за мен, а съобщението вече е изпратено в „Морнинг Поуст“.

— Изглеждам ли така сякаш давам и пет пари за това?

— Баща ви обаче дава.

— Бащата, когото срещнах преди пет минути за пръв път след двадесет и шест години?

— Да — отвърна тя. — Ето ме тук. Вашата годеница. Вероятно единствената, която някога ще ви бъде предложена.

Сигурно имаше нещо в тона ѝ, което я издаде, защото той я дари още веднъж със своя хриплив, лаещ смях.

— Аз няма да се оженим за вас и мога да кажа, че вие нямате нищо против, но проклет да съм, бих го обмислил, ако обстоятелствата бяха различни.

— Хайде, хайде — изгука Линет и обви още по-здрово ръката си около неговата. Отправи му още една усмивка.

— О, откажете се — посъветва я Марчант. — Вашето желание да се омъжите за мен не е по-голямо от моето — да се оженим за вас. Как се казвате, между другото?

— Госпожица Трин — отвърна тя. — Баща ми е Корнелиус Трин, виконт Съндън.

— Аз съм граф — каза той. — Но предполагам, че го знаете, след като очевидно сте хванали горкия ми баща, омагьосвайки го с истории за принца. Как открихте слабостта му по кралската кръв?

— Леля ми бе наясно с претенциите му, че Хенри VIII е негов прародител — отговори тя, оглеждайки едрата му фигура. — Не виждам голяма прилика обаче. Той определено е бил по-нисък и по-дебел от вас.

Икономът чакаше пред входа, щом достигнаха последното стъпало.

— Това е Прюфрок — каза графът. — Той знае всичко, което се случва в този замък, че и отвъд него. Макар че, Прюфрок, трябваше да ме предупредиш, че баща ми планира да превземе крепостта. Щях да изляза.

— Точно това си помислих и аз, милорд — отвърна икономът и се поклони на Линет. — Прислужницата е в покоите ви, госпожице Трин, ако желаете да се присъедините към нея.

От горната част на стълбището се дочу глъчка — докторите слизаха надолу, водени от херцога.

— Мътните го взели! — каза Марчант и се обърна към сводестия вход. — Ти — отвори вратата — изръмжа той на лакея, който се втурна да изпълни заповедта.

Линет гледаше след него с известно веселие, когато той внезапно се обърна.

— А вие — каза ѝ Марчант — елате с мен.

Тя се разсмя.

— Вие — изрече тя присмехулно — защо не побегнете и не се скриете? Мисля, че идва големият лош вълк.

За един миг лицето му потъмня, а очите му се присвиха почти заплашително. Но в следващия ѝ протегна ръка.

— Моля ви.

Можеше и да го стори.

— Добре — отвърна тя.

Но не пое ръката му. Излязоха през масивната врата към слънчевата светлина.

— Слънцето все още свети — каза Марчант и присви очи. — Цяла сутрин, това си е направо рекорд. В Уелс през повечето време вали.

— Ще ме заведете ли до морето? — можеше да помирише аромата на богатата, солена свежест и слабо долавяше звука на вълните.

Не си беше взела бонето, което значеше, че вероятно ще ѝ се появят лунички, но в момента не можеше да се насили да се тревожи за това. Госпожа Хътчинс казваше, че луничките били много непривлекателни, но пък тя беше далеч оттук, чак в Лондон.

— Насам — посочи графът. — Може да държите ръката ми ако желаете — нямаше вероятност той да я изчака да си вземе бонето, така че трябваше да мине без него.

— Много любезно от ваша страна. Направо сте готов за Алмак — отвърна тя, отново обгръщайки с пръсти ръката му.

— Алмак? Какво е това?

— Място, където ходят най-високопоставените, за да танцуват всяка сряда през нощта — каза Линет.

— Звучи отвратително.

— Може да бъде досадно — замислено призна тя.

Той я погледна косо.

— Не обичате ли да танцувате?

— Приятно е — каза му без много ентусиазъм.

— Но какво правят дамите, ако не танцуват? Майка ми живее за това. Бясна ми е за липсата на танци в живота си в момента.

— Защо?

— Вината е на Себастиен. Той прати майките ни в Андалусия, за да е сигурен, че нищо няма да им се случи в Париж, ако на Наполеон му хрумне да нападне Англия. И разбира се, нищо не им се случва, така че затова дамите копнеят да се върнат в балната зала.

Линет не каза нищо. Тя с удоволствие би пътешествала, за да види места като Андалусия или Гърция, или дори някоя още по-далечна страна. Всъщност, тя охотно би се отказала завинаги от танците, за да има възможността да види Партенона.

— Е, как ви е името?

— Казах ви — отвърна тя и се намръщи. — Госпожица...

— Малкото ви име.

— Линет — отговори тя. — Но е много неуместно от ваша страна да го използвате, след като ме информирахте, че не сте мой годеник.

— Но все още не съм информирал „Морнинг Поуст“ — каза той. — Затова предполагам, че все още сме технически сгодени. Моето е Пиърс, между другото. Не ме наричайте Марчант, мразя това име.

Пътеката се виеше и продължаваше около една малка къща.

— Какво е това? — попита Линет.

— Къщата на охраната. Изглежда в някой момент от не толкова знаменитото минало на замъка, един мъж е бил поставен на позиция тук, за да наглежда по-добре контрабандната дейност — каза Пиърс.

Тя отвори уста, за да продължи с въпросите, но завиха по пътеката и внезапно, морето се показа точно под тях. Сияеше като огромен сапфир на слънчевите лъчи.

— Толкова е красиво! — въздъхна Линет и пусна ръката му. — Нямах представа.

— Никога ли не сте виждала морето?

Тя поклати глава.

— Баща ми предпочита да е в Лондон през цялата година. Това басейн ли е?

— Да. Издълбан е в скалата. Оттича се и после се пълни отново от прилива.

— Риба ли отглеждате в него?

— Плувам там, разбира се. Ако мога да изтърпя присъствието на баща си достатъчно дълго и вие може да го пробвате — той заслиза надолу по пътеката. — Не че ще имате смелостта.

Тя присви очи, докато се взираше в гърба му. След малко той се обърна. Бе скръстила ръце и чакаше.

— Вие сте истински трън в задника — каза той нетърпеливо.

Тя изчака. Той се наклони силно на бастуна си и изстена пресекливо.

— Кракът ми. Болката е мъчителна.

Но отново се върна до нея. Вятърът, идващ от морето, издърпа тъмната му коса от опашката и я завъртя около главата му. Линет се разсмя, защото имаше нещо в него, което я караше да се чувства... слаба.

Нелепо! Тя обвини пръсти около ръката му.

— Дамите не плуват — информира го тя.

— Напротив, плуват. Изпращал съм доста от пациентките си на брега. Обикновено жени, чиито проблеми произлизат от любовта им към сладкишите. Изпращам ги и заради женски неразположения. Доколкото знам ги докарват до брега с карета, а после прислужниците им помагат да се потопят във водата.

Тя обмисли думите му.

— Мислех, че дрехите те карат да потънеш.

Очите му бяха дяволити и пълни със смях.

— Събличат се, глупаче. Прислужницата сваля дрехите на господарката си и тя се вмъква като риба във водата.

— О!

— Аз също плувам гол — каза той, — но без фургон за къпане.^[1]

— Ами уединението?

Проправяха си път надолу по каменистата пътека, която водеше до басейна. Той я преодоляваше с лекота, изглежда знаеше точно къде да постави бастуна си.

— Не мога да кажа, че давам и пет пари, но Прюфрок продължаваше да праща пациенти тук долу, така че най-накрая реших да запазя мястото за себе си. Виждате ли този знак? — кимна към парче дърво, забито в земята с червен кръст. — Ако завъртя кръста вертикално ето така — той го издърпа нагоре — никой от домакинството не смее да се приближи към басейна.

Тя кимна.

Той отново го остави хоризонтално.

— Ако решите да дойдете да плувате, уверете се, че сте вдигнали знака.

Линет отвори уста, за да каже „О, не бих могла!“, но я затвори. Защо да не можеше? Не беше дебютантка, която трябваше да внимава всеки миг, за да е сигурна, че няма да я нарекат неблагоприлична. Тя беше паднала жена. Ако не друго, на падналите жени вероятно им бе позволено да плуват.

Самата мисъл я накара да се ухили.

— Кое е толкова смешно? — попита Пиърс раздражено.

— Мисълта за вас, шаващ във водата — каза тя. И добави: — Лорд Марчант — само за да го подразни още малко.

— Аз не шавам — отвърна рязко той. — Ще ви покажа, ако искате — бяха достигнали ръба на басейна, така че той пусна ръката ѝ. — Обикновено се гмуркам оттук — той посочи към плоската скала, издадена над басейна.

Линет се наведе надолу. Водата бе примамливо хладна и течеше между пръстите ѝ сякаш беше жива.

— Може да влезете веднага — каза Пиърс, докато я наблюдаваше. — Изглеждате сякаш ви е горещо и сте малко запотена. Цялото ви лице е червено. Вероятно заради подпльнките около талията.

— Много неучтиво е от ваша страна да споменете цвета на лицето ми — заяви Линет, почувствала се малко засегната. — И определено няма да плувам пред вас!

— Защо не? Аз съм неспособен, забравихте ли? В случай, че се чудите дали гледката на вашето, без съмнение, прелестно тяло би ме накарала да се влюбя във вас, отговорът е не. Като лекар виждам женски тела през цялото време и те никога не будят интереса ми.

Тя се изправи.

— Съжалявам за това — каза му.

— Защо? Защото не се впечатлявам от несъмнените ви прелести?
Виждам, че това е шок за вас.

— Разбира се. Но също и защото мъжете... — тя се поколеба, несигурна как да се изрази.

— Защото мъжете са сластолюбиви същества, а аз не съм?
Повечето жени също са такива.

— Аз не съм — каза тя жизнерадостно.

Той вдигна вежди.

— Принцът трябва да е бил разочарован.

— Вероятно — отвърна тя. — Макар и никога да не разбрах със сигурност защо флиртуваше с мен. И двамата знаехме, че нямаме бъдеще заедно.

— Вероятно е обичал да се смее — отвърна графът. Това бе първото мило нещо, което ѝ казваше.

— Трябва да се върна в замъка — каза Линет. — Ще ми излязат лунички.

Той сви рамене.

— Пигментните петна могат да бъдат доста очарователни. Макар че веднъж лекувах пациентка, която си беше купила еликсир за лунички от един химик. Беше разял доста кожа от дясната ѝ буза.

Линет потрепери и започна да се изкачва по пътеката.

— Няма ли да ме изчакате? — изръмжа той зад нея. — Започнах да си мисля, че не можете да вървите без подпора от едната страна. Поне в това имаме нещо общо — ето основата на едно красиво приятелство.

Марчант протегна ръка и тя я пое.

— Не знам защо дори предложих плуването — каза той. — Една дама никога не би потопила и пръста на крака си в океана тук. Студено е.

— Аз бих — заяви Линет. Не я интересуваше колко е студено, копнееше да се хвърли в това сапфирено море. — Значи домакинството ви наистина се подчинява на този знак?

— Ужасени са от мен.

— Наистина?

— И вие трябва сте.

Тя му се ухили.

— Може би трябва да се постараете повече.
— Може би трябва да се омъжите за мен — каза той.
Линет се разсмя на глас при тези думи.

[1] Помещение за преобличане в бански костюми по бреговете, популярен през 18 и 19 век. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Същата вечер Пиърс влезе в салона и откри, че е първият появил се, което отговаряше съвсем точно на намеренията му. Себастиен имаше склонност да го гледа лошо, докато пие бренди и тъй като Пиърс нямаше намерение да стига до бой с него, предпочиташе да пие, преди братовчед му да се появи.

Като се замисли, действията му бяха като на истински пияница. Той остави чашата с бренди на бюфета. Прюфрок отвори вратата и обяви:

— Госпожица Трин — и затвори след нея.

Годеницата му влезе, с още по-лъчезарен вид от тази сутрин, ако това изобщо бе възможно.

Беше дяволски красива. Наистина. Баща му бе надминал себе си. Първо му бе довел Прюфрок, а сега нея. Линет изглеждаше като принцеса — цялата бе извивки, сладост и кадифена кожа. Определено бе по-красива от слънцето и луната. И имаше невероятно хубав бюст. Който всъщност беше просто функционални млечни жлези, напомни си той.

— Годенице моя — каза той за поздрав. — Желаете ли малко бренди?

— Дамите не пият бренди — отвърна тя. Носеше бяла вечерна рокля с малки плисета в горната част, които преминаваха в прозрачни, развяващи се парчета, обрамчени с бродирани цветя. Много умно измислено, караше мъжа да си мисли, че може да види краката ѝ, ако се взира достатъчно дълго.

— Хубава е — посочи той към роклята с бастуна си. — Макар да мисля, че бихте изглеждала по-добре в зелено.

— Вечерните ми рокли са бели — отвърна тя. — Бихте ли ми налял чаша шампанско?

— Не, но Прюфрок може да го стори, когато се върне. Защо бели?

— Неомъжените дами носят бяло вечер.

— А, девиците! — каза той с разбиране. — Значи демонстрирате неопитността си в любовните дела пред всички свободни и заинтересовани.

— Именно — отвърна тя, хвана бутилката с шампанско и опита да се пребори с тапата.

— За Бога — възкликна той. — Дайте ми го. Не знаех, че сте толкова отчаяна — той махна корковата тапа и ѝ наля една чаша. — Какво стана с възглавницата, която носехте около талията си по-рано?

Очевидно не я носеше сега. Тялото ѝ изглеждаше като чудесен образец на английската женственост. Слабо на правилните места и закръглено на всички други.

— Оставих я. Прав бяхте. С нея ми е горещо.

— Баща ми ще е ужасен. Едва сте пристигнала, а кралското бебе вече е изгубено. Той е напълно обсебен от нашата семейна история, нали знаете.

— Трябва да узнае по някое време, така че какво значение има? Не знаех, че сте толкова загрижен за чувствата на баща си.

— Ха — той отпи голяма глътка бренди.

— Защо едва днес се срещнахте с баща си за първи път от години? Все пак, за да придобиете очарователната си репутация, сигурно живеете в Англия от известно време.

Всъщност беше доста стряскащо да си около някой, толкова красив като нея. Очите ѝ бяха широко разположени и сини, с цвета на океана преди буря.

— Успях да заслужа репутацията си в Оксфорд — каза той. — Практикувах и в Единбург, а новините за пленителната ми личност очевидно се разпростират. Очевидно хората нямат за какво поинтересно да си говорят. Е, защо миглите ви не са червени? Предполагам, че ги боядисвате.

— Разбира се, че го правя. А аз предполагам, че никога не сте се срещнал с баща си, защото...

Той не отговори, само изчака предположението ѝ.

— Защото сте живял във Франция през цялото си детство?

— След като навърших шест. Израснах с братовчед си, онзи рус глупак, който видяхте да поставя погрешна диагноза на треска.

— Обичайно ли е във Франция лордовете да стават лекари? — попита тя. — Трябва да кажа, че тук е доста необичайно.

Той сви рамене.

— Себастиен и аз споделяхме една обща страст в детството си — да отваряме нещата, за да видим как работят. И двамата не виждахме причина да се променим, след като пораснем, а и, освен това, дойде Революцията и повечето от френските аристократи бяха убити, ако си спомняте.

Той я изгледа.

— Достатъчно възрастна ли сте, за да го помните?

— Разбира се. Двамата бяхте ли в опасност?

— Френските медицински училища затвориха през деветдесет и втора, така че дойдохме в Англия и вместо там, учихме в Оксфорд.

— Значи сте пропуснали най-лошото от въстанията. Били сте късметлии.

Тя довърши шампанското си. Пиърс наблюдаваше как гърлото ѝ се движи докато преглъща. Човешкото тяло бе удивително нещо.

— Майка ми загуби съпруга си през деветдесет и четвърта, но за щастие не и главата си — добави той.

— Защо не се срещнахте с баща си, когато се върнахте в страната?

— Не исках. Имах ясни спомени от него. Той е слаб глупак.

— Такъв е и моят — каза тя доста изненадващо. — Но го обичам и той ми е баща. А вашият, между другото, не е глупак. Вечерях с него всяка вечер по пътя за насам и мога да кажа, че е два пъти по-умен от моя.

— Защо не се омъжите за него тогава? — попита Пиърс присмехулно, преди да успее да помисли. После цялото му тяло се напрегна от внезапна погнуса. По-скоро щеше да извърши отцеубийство, отколкото да позволи това.

Тя сбърчи нос.

— Сигурна съм, че мога да намеря някой, за когото да се омъжа и който да не е с двадесет години по-възрастен от мен. И ако можех да избирам, бих предпочела да го сторя.

— Но не ви е бил даден избор, що се отнася до брака с мен, нали?

— На жените рядко се дава избор — каза тя. — Мнението ни не значи почти нищо по този въпрос.

— Ако ви попитам дали ще се омъжите за мен, тогава ще имате избор.

Тя се задави от смях.

— Вие не искате да се ожените за мен.

— Ще се омъжите ли за мен? — попита той.

— Не.

— Ето. Не се ли чувствате изпълнена със сила? Отказахте на граф преди вечерята дори да е сложена на масата. Със сигурност можете да измъкнете друго предложение за женитба от един от онези жалки доктори, преди лягане. Битс има най-добър произход, той е втори син на виконт или нещо подобно.

Тя отново се разсмя. Беше обезпокоително колко много му харесва този смях. Наистина бе опасна жена.

Вратата се отвори и Прюфрок съпроводи тримата млади лекари, които понастоящем му досаждаха с опитите си да учат медицина.

— Пендърс, Кибълс и Битс — каза Пиърс, последователно кимайки към всеки поред. — Кибълс е единственият, чийто мозък функционира. Битс е джентълмен, така че не е имало много мозък, който да наследи. А Пендърс се усъвършенства, което е добре, защото няма накъде да върви, освен нагоре. Господа, това е госпожица Трин, моята годеница.

Тя ги дари с патентованата си усмивка, която бе изпробвала върху него. Те се разтопиха като масло, а Пендърс дори леко се олюля.

— Покажете малко характер — каза Пиърс, като се протегна и го смушка. — Виждали сте красиви жени и преди, нали?

— Изключително ми е приятно да се запозная с вас — Кибълс се поклонил толкова ниско, че почти изгуби равновесие.

Вратата се отвори отново и Прюфрок обяви:

— Херцогът на Уиндъбанк. Маркиз Латур дьо Лафит.

Пиърс се подпря на бюфета и изчака да види как мнимата му годеница ще се справи с факта, че е единствената жена в стаята. Предупреди баща си с поглед да стои настрана и той го стори като се отдалечи и се загледа през прозореца, към морето.

Оставаха четирима мъже, които да точат лиги по Линет. Дори Себастиен, който според Пиърс имаше повече мозък, отколкото демонстрираше в момента.

Линет се засмя гърлено по специфичния си начин и Себастиен се приближи още повече, а очите му светеха така, както Пиърс ги бе виждал досега само в операционната зала.

За негова дълбока изненада, почувства в гърлото му да се надига ниско ръмжене. Ревност, диагностицира той. Заедно с лоша форма на „Аз не я притежавам, но и друг няма да я има. Сам не я искам, но не искам никой друг да има лъскавата ми нова играчка.“

С тази мисъл, той се оттласна от бюфета и закуцука към скъпия си баща. Все пак не можеше да не го направи. Едва ли можеше да го подслони, а след това да го пренебрегне напълно.

Херцогът се обърна, но остана неподвижен, сякаш очакваше Пиърс да го удари. Беше адски дразнещо.

— Мислех, че имаме споразумение — каза Пиърс.

Той кимна.

— Наруших го.

— Няма да се доближаваш до мен. В замяна, аз ти давам безмълвно позволение да вмъкваш шпиони в къщата ми...

Баща му понечи да каже нещо, но Пиърс вдигна ръка.

— Не мисли, че съм глупак. Прюфрок не е намерил пътя до пустошта на Уелс сам. Понякога мисля, че трябва да намаля заплатата му, след като без съмнение му плащаш и ти.

Мълчание.

Пиърс го изглежда, но някак си не му доставяше удоволствие да е груб. Бе прекарал толкова години, мразейки този мъж, че беше доста странно да открие — сега, когато най-накрая се срещнаха лице в лице — че той бе, все пак, просто мъж.

— Разбирам, че вече не си пристрастен към опиума — каза синът. Знаеше това като лекар, но симптомите за пристрастеност се бе научил да разпознава много по-рано — седнал на коленете на майка си и вперил поглед в баща си.

— Минаха дванадесет години. Как е майка ти?

— Вероятно знаеш, че съпругът ѝ изгуби главата си по време на Режима на терора. Тя бе привързана към него.

Той кимна.

— Разбира се, че знаеш. Вероятно имаш шпиони и в нейното домакинство.

— Правилно си постъпил като си я извел от Франция — каза херцогът, без да си прави труд да отрича. — Не ми харесва случващото се там.

— Стори го Себастиен — призна Пиърс. — Аз не се замислих прекалено. Той бързо измъкна майките ни от страната, преди около месец, и после се появи тук.

— Аз ще... ще остана тук, докато се ожениш и после ще те оставя отново на мира — херцогът рязко се поклони.

Пиърс се замисли дали да му каже, че бракът се отменя, но реши да не го прави. Това не засягаше баща му, макар да бе осигурил въпросната булка. Той хвърли поглед през рамо и откри, че Линет се усмихва на Себ.

— Тя е прекрасна — каза херцогът с нотка на гордост.

— И което е още по-хубаво, тя носи кралско бебе — каза Пиърс, достигайки до истинската причина за похвалата. — Доста хубава сделка си сключил — жена и наследник в един прелестен пакет.

— Всяка жена трудно би устояла на принц Огъстъс, какво остава за някоя млада и красива, като госпожица Трин. Но в случай, че се тревожиш, аз я попитах и тя не е влюбена в принца.

Пиърс почти се ухили на това. Не, Линет не бе влюбена в принца. Тя всъщност му напомняше на него самия. Имаше голяма вероятност никога да не се поддаде на подобна смущаваща емоция.

— Ами ако носи момиче? Пак ще си без наследник.

— Виж колко много синове има кралят — каза баща му. — Вероятността да е момче е голяма. А дори да роди момиче, твоята собственост не е обвързана с никакви ограничения за наследяване, а според адвокатите ми, титлата може да бъде наследена отделно от богатството ми. Момичето няма да носи титлата ни, но ще получи останалото.

— Е — каза Пиърс. Знаеше, че е рязък, но не можеше да понесе даже още една секунда в компанията на този старец с копнеж в очите. — По-добре да се върна при годеницата си, преди Себастиен да я е отмъкнал и да я отведе във Франция.

Веждите на баща му се присвиха.

— Лафит е твой братовчед. Разбира се, че няма да ти открадне годеницата.

— Той наистина е мой братовчед. Но погледни жената, която си ми довел, татко — той изрече думата присмехулно. — Няма много като нея в цяла Франция, нито пък в Англия.

— Не — съгласи се баща му. — И не само заради красотата ѝ.

Пиърс лениво огледа Линет. Красива беше, това бе сигурно. Но това не намаляваше интелигентността в очите ѝ. По негово мнение леко циничната нотка в гласа ѝ само я правеше по-красива, сякаш Афродита се бе сляла с Атина.

— Върви — каза баща му и направи рязък жест. — Можеш да се престориш, че не съм в стаята. Няма нужда да любезничиш с мен.

Пиърс отиде в другия край на помещението и прекъсна разговора между Линет и братовчед си.

— Годенице моя — изръмжа той и изгледа Себастиен.

Французинът се усмихна на Линет с целия си галски чар, с който парадираше най-безсрамно.

— Сигурна ли сте, че не бихте искала да се омъжите за мен? Да се живее с Пиърс е като да се живее със самия Дявол. Бил съм около него в продължение на дълги години и знам.

Очите на Линет затанцуваха към Себастиен, сякаш сериозно обмисляше предложението му и Пиърс усети внезапно желание да удари братовчед си в лицето. Какво по дяволите ставаше? Отдавна бе решил, че си е най-добре сам. Нямаше нужда от никого, за когото да се тревожи.

— Би трябвало да вземете него — насили се да каже. — Той е по-добър. Аз обаче съм по-богат.

Себастиен сви рамене.

— Земите ми бяха конфискувани. Но притежавам достатъчно.

— Имаш достатъчно, за да се обличаш като папагал — отвърна Пиърс. — Не каза ли, че ще провериш онази ампутация, която направихме следобед?

— Вече го сторих.

— И какви неща режете? — попита Линет.

— Крака и ръце — отговори Себастиен.

— Би могъл да реже дърва, но е поел по лесния път — заяви Пиърс.

— Мислех, че разпаряте хора от горе до долу — каза Линет.

Не звучеше ни най-малко уплашена или погнусена, което бе необичайно според опита на Пиърс с младите дами.

— Има твърде голям риск от инфекция — отговори ѝ Себастиен.

Той отваряше уста, вероятно с намерението да ѝ предложи кървави подробности около мъртвите им пациенти, когато Прюфрок ги повика в трапезарията. Линет бе седнала от дясната страна на Пиърс, а Себастиен, слава на Бога, бе прокуден в другия край, за да говори с херцога.

— Имате късмет, че звънецът се чу навреме — каза той на Линет. — Братовчед ми щеше да ви отегчи до смърт с истории за инфекции и смърт.

— Много мило от ваша страна да ми осигурите маркиз, с когото да флиртувам, особено след като континентът вероятно ще е следващият ми дом.

— Имате предвид, че трябва да напуснете страната? Заради това бебе, което не съществува?

Тя сви рамене.

— Да се омъжа за вас бе идеята на леля ми за идеално завръщане в обществото, след надвисналата катастрофа.

Един джентълмен вероятно би последвал това откровение с бързо предложение за брак. Пиърс, обаче, нямаше никакъв проблем да запази мълчание.

— Мога ли да ви предложа малко вино? — Прюфрок се наклони над Линет по такъв начин, че вероятно гледаше право в деколтето ѝ.

— Махай се — изръмжа Пиърс. — Водим личен разговор. След като се ожения за госпожица Трин, ще трябва да се научиш да приличаш повече на иконом, нали знаеш. Не бих допуснал да нахълтваш в брачните ни покои, какво остава за брачните тайни.

— Както пожелаете — каза Прюфрок и се оттегли, без да погледне назад.

— Мисля, че наранихте чувствата му — каза Линет. — Какъв странен иконом имате.

— Шпионин на баща ми — отвърна Пиърс. — Прюфрок не може да си позволи да има наранени чувства, след като му плащат от две домакинства. Слушайте, ще ви взема да поплуваме утре сутрин.

Тя отвори уста, но той заговори пръв.

— Ако се гмурнете и се удавите хората ще говорят. Ще кажат, че съм го направил, само заради удоволствието да ви направя дисекция.

Линет сбърчи нос.

— А и кой ще ви научи да плувате, ако не аз? Не че наистина вярвам, че ще влезете във водата. На минутата, в която я усетите, ще изпищите и ще се запрепъвате нагоре по пътеката.

— Не е прилично.

Пиърс завъртя очи.

— За млада дама, която наскоро се е търкала с кралска особа, сте забележително превзета. Аз не съм опасност за целомъдрието ви. Освен това, можем да отидем рано сутринта, докато придружителката ви все още похърква. О, почакайте! Вие нямате придружителка.

Тя се усмихна, не с онази експлозивна, пълна с трапчинки усмивка-чудо, която бе използвала, за да манипулира горките мъже, поддаващи се на магията ѝ, а малка, лека, потайна усмивка. Просто извиване на устните и усмивка дълбоко в очите ѝ.

— Така — каза той и стана от масата.

— Още не са сервирали второто блюдо...

— На горния етаж умират пациенти, нали знаете — с тези думи се оттегли. Губеше си ума, докато стоеше там и я гледаше в очите. Необходимо бе стратегическо отстъпление. Все пак, нямаше никакво намерение да се жени за нея. Никога.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Линет си легна, мислейки за дълбоката бръчка между веждите на Пиърс. Дали причината бе в непрекъснатата болка, която изпитваше, или заради отвратителния му характер? Противно на повелите на здравия разум, нещо в свирепостта на очите му и линиите от болка около устата му, я караше да иска да го дразни, да го размива, да го накара да я изслуша.

Което беше абсурдно. Той очевидно бе решил да прекара живота си сам и нямаше признаци да е преосмислил това решение.

Въпреки това тя продължи да мисли за челото му и заспа, представяйки си един Пиърс, чието лице бе смекчено от смях, един Пиърс, който не беше Пиърс.

Събуди се, за да открие, че същото това чело ѝ се мръщи.

— Дори не се обърна, когато изтрополих в спалнята ти, с бастуна и всичко останало. Повиках те два пъти, а ти просто продължи да лежиш там с тази странна лека усмивка на устните си.

— Кое време е? — измърмори тя замаяно и отмести косата от лицето си.

— Ранни зори — той седна на ръба на леглото ѝ, сякаш са стари приятели. — Кракът дяволски ме боли, така че може ли, ако обичаш, да се приготвиш за плуване? Това е единственото, което успява да прогони болката.

— Плуване? — каза тя и се завъртя на една страна с ръка под бузата си. Все още бе полузаспала и имаше чувството, че той е излязъл направо от съня ѝ. — Мислиш, че ще дойда да плувам с теб?

Той заби пръсти в бедрото си.

— Побързай. Слънцето изгрява.

— Толкова много ли боли?

— Масажът помага — звучеше, сякаш говори през стиснати зъби. — Миришеш хубаво.

— Орлови нокти — каза тя, доволна от комплимента. Започваше да се разсънва. — Знаеш ли, наистина не бива да си в спалнята ми.

— Защо не? Ако ни открият, най-лошото, което може да се случи, е да се наложи да се оженим, а вече се предполага, че ще се женим. При тези обстоятелства... — той сви рамене.

Тя си помисли, че „обстоятелствата“ вероятно бяха липсата му на мъжество. И бе прав — никой не би решил, че е опозорена, ако въпросният мъж не бе способен да извърши опозоряването. Обърна се по гръб и блажено се протегна.

— Всъщност, това е някак забавно.

— Кое? Присъствието на мъж в спалнята ти? С твоята репутация си мислех, че ще ти е втора природа.

— А твоята репутация ме накара да мисля, че ще си остроумен, значи и двамата сме изненадани — тя седна и прехвърли крака през ръба на леглото, така че сега двамата седяха един до друг.

— Много ли мъже са били в стаята ти? — попита той. Звучеше любопитен.

— Нито един. Дори и предполагаемият баща на мнимото ми дете. Ако трябва да съм честна, нямам голямо желание да се озова сама с мъж. Точно когато се отпуснеш достатъчно, за да почувстваш дори слабо приятелство, той винаги скача върху теб.

— Никога не ми се е случвало — каза Пиърс сухо. — Ще се облечеш ли, ако обичаш? Обещавам да не ти скачам.

— Защо е това бързане?

— Сега има прилив. Басейнът е пълен, а слънцето тъкмо изгрява. Повярвай ми, това е най-доброто време за плуване.

— Няма да свалям всичките си дрехи.

Той отново сви рамене.

— Както искаш. Макар че, ако носиш всичките си фусты, няма да се гмуркам, за да те спасявам от дъното на басейна.

— Ще нося долната си риза — каза Линет и внезапно се почувства развълнувана. — А ти ще носиш... е, трябва да носиш нещо.

— Мога да нося бельо, ако искаш — отвърна той. Звучеше напълно незаинтересован по въпроса.

Линет бързо се скри зад малкия параван в ъгъла на спалнята си, очарована да открие колко лесно ѝ бе в компанията на Пиърс. Знаеше, че той няма да се опита да я целуне или да падне на колене, или най-лошото от всичко, да загуби контрол и да се хвърли в някакъв бой, и това превръщаше присъствието му в чисто удоволствие.

— Знаеш ли — извика тя откъм паравана, докато навличаше през глава сутрешната си рокля, — не искам да те плаша, но ти си точно типа мъж, за когото бих искала да се омъжа.

Той изсумтя.

— Не се чувствам така сякаш цялата ще ме олигавиш — изпита желание да му обясни. — Знам, че няма да започнеш да се облизваш и да имитираш Малката червена шапчица.

— Аз не трябва ли да съм вълка, а не малкото момиче?

— Знаеш какво имам предвид — тя се подаде иззад паравана. — Можеш ли да закопчаеш останалата част от роклята ми? Да се обличаш без прислужница е по-трудно, отколкото си мислех.

Тя се обърна с гръб и той я закопча. Отново се наслади на непознатото чувство на свобода.

— Никой никога не ми е казал, че да си опозорена е толкова забавно — изрече Линет щастливо. — Не изпитвам никакъв страх, че ще разкъсаш роклята ми.

— Останал съм с впечатлението, че да си опозорена обикновено е много по-забавно от това. Винаги ли говориш толкова много? — изръмжа той. — За Бога, да тръгваме.

Те преминаха последния завой на пътеката, Пиърс премести знака вертикално и ето че бяха готови.

Морето бе по-тъмносиньо днес. А басейнът изглеждаше спокоен като внимателно окосена ливада, с изключение на това, че вместо да е зелено, морето отразяваше тюркоазното синьо на небето. Слънцето се плъзгаше по водната повърхност и позлатяваше леките вълни, които миеха преградата между басейна и морето.

— Толкова е красиво — възкликна Линет.

— По това време е студено като гърдите на вещица — каза Пиърс.

Той сваляше палтото си. Линет се насили да извърне очи обратно към басейна. Не би било редно да... да го зяпа, след като той, разбира се, не би зяпал нея. Само че секунда по-късно тя не можа да се сдържи и отново погледна.

Беше си свалил ризата. Свалил. Ризата. Стоеше в присъствието на почти гол мъж. Е, нещата не стояха точно по начина, по който

звучеше това, но... той беше красив. За първи път през целия си живот, тя трябваше да признае, че може би майка ѝ е била права, поне по този въпрос. Тези мускули...

Той бе с гръб към нея и начинът, по който раменете му се движеха, начинът, по който горната част на тялото му се стесняваше надолу към талията и...

Той си сваляше ботушите!

Линет не можеше да откъсне поглед. Един писклив гласец в ума ѝ глупаво бе започнал да описва цялата сцена. Той се навежда... Да! Ще събуе бричовите си. Смъква ги по бедрата си. Хмммммммм... Неговите... задни части са... — гласецът като че ли се задави. Различни. Различни от моите. И мускулести. Те... — гласът отново се задави. — Той ще се обърне ли?

— Дявол го взел, казах, че няма да съблека бельото, нали?

Линет се стресна от ръмженето на Пиърс, сякаш бе чула гърмеж от оръжие. Трябваше да се вземе в ръце. Той бе неспособен, за Бога. А тя го зяпаше по най-скандален начин... сякаш беше в онзи бордей, за който бе говорела леля ѝ.

Тя беше ужасен човек. Направо извратен.

Изрита пантофките си, без да развързва панделките, и смъкна чорапите си. Трябваше да мисли, че все едно се къпе с... с брат. Той бе просто това. А и тя нямаше да си свали долната риза, а той бе с бельото си. Крадешком го погледна. Беше бяло и изглежда покриваше съответните части.

— Би ли ми помогнал отново с копчетата? — извика тя.

Той пристъпи зад нея и кожата ѝ сякаш избухна в пламъци при докосването му. Ако той се досетеше за това, Линет щеше да умре от чист срам.

— Е, как се плува? — успя да изрече. — Просто трябва да скоча и ще знам какво да правя ли?

— Ще ти покажа — каза той. — Ще е студено. Щом си потопиш единия пръст на крака и ще хукнеш обратно по пътеката.

Не, нямаше. В този момент всичко студено ѝ се струваше добра идея. Нещо бе станало с вътрешната ѝ температура и се чувстваше червена като цвекло. Но трепереше.

— Просто да скоча веднага, нали?

Той започна да казва нещо, но тя забърза към плоската скала, която бе посочил предишния ден и подскочи. За секунда усещаше само замайващо бързото движение на въздуха. Ризата ѝ се вдигна нагоре и после... о, Боже мой, никога не бе чувствала такъв студ през живота си. Мина стремително през нея, докато потъваше, сякаш лед погали цялото ѝ тяло, сякаш самите ѝ кости бяха замръзнали.

Миг по-късно една силна ръка се обви около талията ѝ и водата се устреми покрай нея в обратната посока. Тя се показва на повърхността зашеметена и си пое дълбоко въздух, едва вярвайки, че все още е жива.

— Ти, проклета глупачке! — крещеше Пиърс. Беше жива. Не... беше само наполовина жива, защото никога в живота си не бе усещала такъв студ. Единственото топло нещо в целия свят бе тялото до нея.

— За-замръзвам — заекна Линет, уви ръце около врата му и прилепи тяло до неговото. Беше хубаво. Той отново крещеше, но в ушите ѝ имаше вода и не можеше да чува ясно. Така бе по-добре — с ръце и крака обвити около него. А и той все още държеше ръката си около талията ѝ.

Тя внезапно започна да разбира какво ѝ говори.

— Не искам да се пускам от теб — каза му и тръсна глава, за да отметне мократа коса от лицето си, тъй като не желаше да отделя дори едната си ръка от тялото му. — Ще замръзна. Или ще се удавя. Ти си т-топъл.

— Ще плуваш, нали помниш? — отвърна ѝ той. Зъбите му бяха стиснати, което явно предполагаше, че и на него му е също толкова студено, колкото и на нея. Но не беше ли свикнал?

— Знам, че сме тук, за да плуваме — съгласи се Линет. — Каж ми как да го направя и ще... ще го обмисля — всъщност нямаше да се пусне от него, докато не излезе от басейна.

Но той безмилостно отдели тялото ѝ от своето. Тя ахна от загубата на топлина и зъбите ѝ веднага започнаха отново да тракат.

— Трябва да се научиш как да се носиш — изръмжа той. Имаше нещо ужасно сурово в тона му.

Тя веднага схвана носенето.

— Просто ще умра така, нали? — попита с лице, заобиколено от ледена вода, докато зъбите ѝ тракаха като кастанети.

— Мисля, че сега е по-добре да излезеш — отвърна Пиърс. Звучеше раздразнен.

— С-стопли ме първо — помоли тя.

С приглушено проклятие той я дръпна към себе си. Беше толкова прекрасно, колкото и първия път. С въздишка на облекчение сложи глава на рамото му и позволи на невероятната топлина на тялото му да проникне в порите ѝ. Само една секунда по-късно силните му ръце се озоваха около талията ѝ, издигнаха я нагоре във въздуха и я оставиха извън басейна. Тя се сви на кълбо.

— Кърпите са ей там — излая той.

Линет погледна надолу към него, толкова замаяна, че първоначално не разбра какво ѝ казва. Пиърс бе като у дома си във водата, беше в стихията си. Докато го гледаше, той се завъртя и се оттласна от каменната стена и изплува чак по средата на басейна. Първо едната му ръка, а после и другата, се показаха от водата и той се стрелна към другия край, като остави буря от мехурчета зад себе си.

Имаше три кърпи. Линет взе една и я уви около треперещото си тяло, после още една, и я уви около косата си. Върна се на скалата и започна да наблюдава как Пиърс цепи водата, дължина след дължина. Не показваше признаци, че ще спре, така че тя се върна обратно, взе третата кърпа и щом се настани на ръба на басейна, я уви около краката и глезените си.

Остана седнала, цялата покрита с кърпи, с изключение на лицето, вперила поглед в широкия гръб и раменете на Пиърс, докато той прекосяваше басейна в двете посоки.

Тялото ѝ бавно се затопли, стоейки увита като пашкул, а утринното слънце я обливаше. Госпожа Хътчинс щеше да припадне ако я видеше. Да припадне? Вероятно щеше да получи апоплектичен удар. Линет не просто бе седнала до водата, облечена само в подгизнала долна риза, а и на по-малко от една ръка разстояние от нея имаше почти гол мъж.

В тази ситуация няколко лунички не изглеждаха особено важни, затова тя наклони глава назад и се наслади на слънчевата светлина и ясното синьо небе. Беше толкова далеч над нея, че не можеше да си го представи. Далеч, далеч горе една морска птица лениво кръжеше и вероятно търсеше риба.

Пиърс докосна ръба и отброи петдесет дължини. Не спря, а само се обърна и заплува обратно към другия край. Тялото му се движеше с трескава енергия, за диагностицирането, на която не бе необходимо медицинско образование. Шестдесет дължини. Беше изтощен, но под кожата му все още течеше река от разтопена лава.

Най-накрая се измъкна от водата и очите му се отправиха директно към Линет. Главата ѝ бе наклонена назад, а шията ѝ изглеждаше с цвят на сметана на фона на слънчевата светлина. Кърпата се бе смъкнала от косата ѝ, която сега се спускаше на тъмноревени спирали по цялата бяла дреха.

Докато той се опитваше да събере остатъците от остроумието си, тя се изправи и отвори очи.

— Толкова съжалявам, че почти те удавих — каза му, а очите ѝ го дариха с онази тайна усмивка, която... Е, която му харесваше да вижда.

— Наистина не исках — продължи тя. — Просто си толкова потопъл от мен.

Вярно беше — когато чувствено женско тяло се увива около неговото и се вкопчва в него, като удавник за въже.

— Сега изглеждаш достатъчно стоплена — каза той и чу стържещия тон в собствения си глас. Е, тя не би могла да отгатне защо звучи толкова ядосан. Трябваше да благодари на Бога за репутацията си.

Линет примигна.

— Взех всички кърпи! Сигурно замръзваш — и се изправи на крака, при което и трите кърпи се свлякоха на земята.

Би било светотатство да нарече тези гърди млечни жлези. Бяха възхитителни, закръглени, меки... Ризата ѝ бе станала прозрачна от водата. Беше прилепнала към бедрата ѝ, към красивото, тъмно място между краката ѝ.

— Ето, вземи една от тези — казваше Линет. Хвърли му една кърпа и той едва успя да я хване и припряно я уви около кръста си.

— Знаеш ли какво? — тя го погледна и бузите ѝ леко порозовяха.

— Какво? — отвърна той, докато дискретно се прикри с кърпата.

— Ще се смееш, нали си лекар и така нататък, но майка ми веднъж каза...

— Какво? — винаги контролираше тялото си. Винаги. Това беше аномалия.

— Тя ми каза веднъж, че мъжете са отпуснати.

— Отпуснати? — повтори Пиърс. Ако гледаше само лицето ѝ, нямаше да забелязва начина, по който тънкият лен прилепва по гърдите ѝ, по ханша ѝ. Нямаше да мисли за силното желание, изгарящо слабините му. Това беше просто биологична нужда, нищо повече.

— Отпуснати — каза тя и отново се разкикоти. — Отпред. Но ти не си отпуснат, нали? — тя махна към кръста му. — Не възразяваш, че го споменавам, нали? Бях си изградила ужасна представа за... отпуснатото нещо и... е, ти изобщо не си такъв. Съвсем изправен си.

Той избухна в смях.

— Знам — отвърна тя, също смеейки се. — Аз съм глупачка. Само че Пиърс имаше неловкото чувство, че глупакът е той.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Линет се застоя във ваната за цял час, пи горещ шоколад и довърши романа „Камила“ на госпожица Фани Бърни. Но накрая не бяха останали повече кофи с гореща вода, а и бе прочела книгата, затова се изправи.

— Чудя се дали този замък има библиотека — каза на прислужницата си Елайза. — Донесла съм само пет романа и прочетох всичките в каретата, на път за насам.

— Не можете ли просто да ги прочетете отново? — предложи Елайза и ѝ подаде кърпа. — Направо е истинско прахосничество да го правите само веднъж. По-добре да си купите панделка, която можете постоянно да използвате.

— Може да препрочета този — отвърна Линет, кимайки към „Камила“. — Доста е добър. Вече прочетох „Госпожица Бътъруорт и лудия барон“ два пъти. Всъщност, три пъти — тя седна пред тоалетната масичка.

— Странно е, госпожице, как четете толкова много — каза Елайза и започна да разресва мократа коса на Линет. — Ако джентълмените в Лондон знаеха, че сте такава интелектуалка!

— Каква значение въобще би имало?

Елайза нацупи устни.

— Никой не харесва момиче с повече ум, отколкото коса, но от друга страна никога не съм чувала за дама, която чете като вас. Това би разтърсило всички онези глупаци, които веднага побързаха да решат, че принцът се е позабавлявал с вас.

— Съмнявам се — отвърна Линет. — Предполагам, че е много по-интересно да говориш за предполагаемо кралско бебе, отколкото за читателските ми навици.

— Е, определено знам, че тук има библиотека. Господин Прюфрок го спомена на вечеря.

— Настаниха ли ви удобно? — от чувство за вина заради факта, че не я придружава сам до Уелс, баща ѝ бе изпратил с нея не само

Елайза, но и лакеи, коняри и момче за всичко.

— О, да, госпожице. Ние сме в западното крило, заедно с тези, които имат някакви рани, язви и други подобни. Казаха ни никога да не ходим в източното крило, защото там настаняват онези с инфекциите. Които човек може да прихване, имам предвид. Има по една икономка за всяко крило и още една за целия замък. Някакъв пациент стенеше ужасно миналата нощ и помислих, че никога няма да заспя, но най-накрая спря. Господин Прюфрок каза, че ако отново се случи, трябва да се оплача и те ще го накарат да млъкне.

— Как, за Бога, могат да го направят? Ако човекът го боли, имам предвид.

— Не бих се учудила да му дават лекарство — каза Елайза. — Защо не отидете да изчакате пред огъня, госпожице, докато косата ви се изсуши?

Линет простена.

— Защото нямам нищо за четене. Можеш ли да изтичаш до тази библиотека и да ми донесеш една-две книги, Елайза?

— Предполагам, че мога да помоля някой лакей да ми помогне да я открия — отвърна прислужницата. — Видях един, който е доста привлекателен и има много смешно име. Той ми разказваше миналата нощ, че докторът е заплашил да му отреже главата и да види дали може да се разхожда наоколо без нея.

Десет минути по-късно се върна с купчина книги.

— Има толкова много — съобщи тя. — Обаче не можах да намеря нищо, което да прилича на типа романи, които обичате да четете.

Книгите не бяха точно от обичайните четива на Линет, но една отчаяна жена би чела всичко.

— Знаеше ли, че яденето на пъпеш може да излекува подуване? — попита тя Елайза малко по-късно.

— Наистина? Може би на палец на крака. Но се съмнявам за някакъв друг вид. На моя баща му се подуваха ужасно носа ако пийнеше твърде много. Оставете тази книга, госпожице. Корсетът ви е готов.

Доста неохотно, Линет остави книгата настрана.

— Освен това пише, че лукът трябва да се използва за подобряване на дъха.

— Чиста глупост — заяви Елайза, докато завързваше корсета, а после прекара роклята през къдриците на Линет, сега изтеглени нагоре и завързани на главата ѝ с блестящи малки изумрудени цветя. Когато започна да закопчава гърба, Линет отново се зае с книгата.

— Леля ми пие огромни количества от Еликсира на Дафи — каза Линет. — Мисли, че я запазва слаба. Тази книга предлага задушени говежди бузи.

— Това е отвратително — Елайза спря и после добави замислено: — Вероятно точно заради това действа.

— Чудя се какво мисли лорд Марчант за патентованите лекарства — каза Линет. — Знаеш ли къде мога да го открия?

— По думите на всички, обикновено е с пациентите си. Стойте мирна, госпожице. Трябва само да наглася това последно копче — ето. Имате час преди да прозвучи звънецът за обяд.

Линет хвърли бърз поглед на образа си в огледалото — отпред и отстрани.

— Няма и следа от бебе — каза Елайза жизнерадостно. — Чудя се кога херцогът ще забележи. Всички казват, че е луд на тема кралски особи, просто луд. Ще е толкова разочарован, когато се окаже, че вие не сте леката жена, която е искал за сина си.

Линет въздъхна.

— Всеки ли знае всичко в домакинството?

— Не в това домакинство — отвърна Елайза шокирана. — Но трябва да призная, че са започнали да правят залози в помещението на прислугата. Господин Прюфрок изобщо не е толкова строг, колкото господин Тинкъл вкъщи. Господин Тинкъл никога не би допуснал подобно нещо.

— Залагането за това дали нося дете ли е?

— О, не! Ние, така де, всички ние от вкъщи знаем, че сте накарала Стъбинс да ви вози из Лондон, без дори да спре, за да се качи принца. Залозите са за това дали лорд Марчант ще се влюби лудо във вас.

— Искрено се надявам, че не си заложила всичките си спестявания — каза Линет и се отпрати към вратата.

— Всички ние, които дойдохме с вас, залагаме за вас. А цялото домакинство тук, те залагат за Негова светлост. Той е наплашил всички до смърт. Мислят, че не е човек.

— Имат основателни причини, без съмнение — отвърна Линет. — Все пак работят за него. Ще си изгубиш парите, Елайза. Двамата с лорд Марчант вече се съгласихме, че не си подходдаме.

Елайза се ухили.

— Защо просто не се поразходите на горния етаж и не го попитате за маринованата телешка буза или каквото беше там? — тя се втурна към нея и дръпна корсажа на Линет малко по-надолу. — Сега сте готова.

Линет намери пътя до болничните помещения на третия етаж, но когато подаде глава през вратата, нямаше никаква следа от Пиърс или който и да е от лекарите. Пациентът от вчера обаче, вдигна глава и каза нещо, което тя не можа да разбере, така че се запъти към него.

Той доста приличаше на куче — куче, което се мотае по алеите и изглежда трогателно и мърляво.

— Състоянието на кожата ви изглежда доста болезнено — каза тя. — Нямахме възможност да се запознаем вчера, но името ми е госпожица Трин.

— Майгър Хамърхок — успя да изрече пациентът. Езикът му определено бе подут.

— Има ли нещо, което мога да направя за вас? — попита Линет. — Бихте ли искал малко вода?

— Докторът каза, че няма нищо, което да се направи за него — прозвуча един глас зад нея.

Тя се обърна и видя малко момче на съседното легло. Не изглеждаше по-добре от господин Хамърхок, беше цялото кожа и кости. И имаше същия вид на улично куче, с кафява коса, която стърчеше във всички посоки. Беше твърде бледо. Тя усети внезапна тревога — със сигурност не беше един от умиращите пациенти, които бе споменала Елайза.

— Това че нищо не може да се направи за него не означава, че не може да пие вода — каза тя. — А как е твоето име?

— Гавън — отвърна то и се надигна от леглото. — Виждате ли Хамърхок там, вчера решиха, че има някакъв вид треска. Така че сестрата идва от време на време и слага мокра кърпа на лицето му и му дава лекарство.

Хамърхок кимаше.

— Къде е сестрата? — попита Линет. Ако трябваше да е честна, чувстваше се не на място.

— Почива си — обясни Гавън. — Като е затворена тук с всички нас, умиращите, получава мигрена.

— Умиращи? Ти умираш ли?

Гавън се подсмихна.

— Докторът казва, че всички умираме.

Господин Хамърхок издаде приглушен звук от леглото и Линет се обърна към него. Той посочи чашата с вода и тя му помогна да отпие. След това отново легна и затвори очи.

Линет погледна към редицата с пациенти, но повечето от тях изглежда бяха в ступор, затова седна на леглото на Гавън.

— Как се озова тук?

— Мама ме доведе — каза той като се намръщи. — И ме остави.

— Много ли далеч живееш от замъка?

— Не много. Е, по-далеч е от пазара.

— А сега докторът се грижи за теб — каза Линет. — Скоро ще можеш отново да се върнеш вкъщи.

— Не мога да се върна вкъщи — отвърна Гавън. — Не мога да се върна, защото съм болен, а тук си имам легло, нали виждате. Затова мама каза, че трябва да остана тук, защото, е, имам чаршафи, нали? И храна, всичката храна, която поискам.

Вратата зад рамото на Линет се отвори и стадо мъже се втурна вътре. Преди дори да се обърне, чу изръмжаването на Пиърс.

— Я виж кой е тук и опитва да си излъска ореола.

Линет гледаше Гавън, който се изправи още повече в постелята и се ухили широко.

После чу трополенето на бастун и Пиърс застана от другата страна на леглото.

— Обикаляте сред почти умрелите и едва родените, а?

— Какво е едва родени? — и веднага след това: — Видяхте ли тази дама? — Гавън посочи Линет.

Веждите на Пиърс се повдигнаха.

— Наистина видях тази дама. Какво мислиш за нея? Обмислях да се оженя за нея.

Гавън кимна.

— Татко казва... — той се поколеба.

— Изплюй камъчето — каза Пиърс. — Тя прилича на дама, но не е.

Линет го изгледа ядно.

— Татко казва, че най-хубавите жени имат наистина големи праскови — отвърна Гавън. Той се втренчи точно в гърдите на Линет, така че, естествено, Пиърс също го направи. — По-добре да я вземете — каза му момчето. — Този бастун означава, че някои жени няма да ви искат.

Без да обръща внимание на мръщенето на Линет, Пиърс се наведе, за да огледа по-отблизо въпросните атрибути.

— Сигурен ли си? Винаги съм си мечтал по-скоро за чернокосо момиче с цигански черти.

Гавън му хвърли отвратен поглед.

— Нищо ли не знаете за жените?

— Може би не толкова, колкото теб.

— Момиче, което изглежда като циганка, е... вероятно е циганка. И ако се ожениш за нея, ще трябва да живеете в канавките, защото тя няма да се задържи на едно място, не и за дълго.

— Няма ли да мога просто да я оставя да пътува сама?

— Не и ако сте женени — каза Гавън. — Тогава сте оковани един за друг, нали знаете. Така казва татко ми.

— Как се чувстваш днес? — смени темата Пиърс. — Да си ставал вече?

— Сестрата ми позволи да стана, за да използвам нощното гърне. Но после се престорих, че не го уцелвам и я изпръсках по обувката, затова тя каза, че съм толкова лош, колкото и стария Ник и отново ме сложи в леглото — той имаше ясния, щастлив смях на децата в парка.

— Къде е сестрата? — попита Линет, хвърляйки поглед към Пиърс. — Гавън изглежда мисли, че е получила мигренозен пристъп.

— Наоколо има твърде много смърт — жизнерадостно каза Гавън.

— Вероятно ми отмъква брeндитo — отвърна Пиърс. — Аз бих го сторил, ако трябваше да се справям с Гавън, който уринира върху пантофите ми. Гавън, ще ми кажеш, ако сестра Матилда се довлече тук пияна до козирката, нали?

Момчето кимна енергично.

— Харесваш ли сестрата? — попита го Линет.

— Не ми позволява да ставам. Казва, че ако го направя, ще даде леглото ми на друг.

Последва още един приглушен звук от съседното легло. Пиърс и малката му групичка се бяха преместили надолу по редицата, така че Линет се наклони към господин Хамърхок.

— Да?

— За Бога, жено, дръпни се — дойде рев зад нея. — Има вероятност той да е заразен, безмозъчна глупачке!

Линет не му обърна внимание, защото господин Хамърхок усилено се опитваше да изрече няколко думи.

— Сестрата е вещица — най-накрая изрече той, задъхан от усилието.

— Наистина ли ще се омъжите за доктора? — попита Гавън. — Защото той не е много мил. Винаги нарича хората с груби имена, а и сестрата го нарича стария Ник.

В другия край на отделението, сякаш по даден знак, Пиърс изрева на един от младите лекари.

— Мама би го напердашила — каза Гавън. — Мисля, че ако се омъжите за него, ще трябва да го пердашите от време на време.

И двамата погледнаха към внушителната фигура на Пиърс, в края на редицата.

— Може да не е лесно — добави Гавън.

— Виждам какво имаш предвид — съгласи се Линет. — Е, би ли искал да се измъкнеш от леглото?

— Не мога — заяви той. — Може да си загубя мястото. Има толкова много болни хора, които искат да бъдат тук, нали знаете.

— Няма да им позволя да дадат леглото ти на друг — успокои го Линет и видя, че господин Хамърхок кима. — Сигурно си малко уморен, така че може би един лакей би могъл да те изнесе навън. Знам, че вероятно си бил много немирно момче, преди да дойдеш тук.

— Не можах да стигна до нужника вчера — каза със съмнение Гавън, — не и без да се подпирам на ръката на сестрата все едно е дърво.

— Колко неприятно — отвърна Линет. — Хайде тогава — тя се изправи и дръпна звънеца. В това време Пиърс бе в другия край на стаята, изнасяше лекция на лекарите и не обърна внимание, когато

един хубав лакей на име Нейдън, взе на ръце Гавън заедно с одеялото му и се отправи към вратата.

Линет ги последва.

— Къде бихте искала да отидете, госпожице? — попита Нейдън през рамо.

— До басейна — отвърна тя.

— Какво е басейн? — попита Гавън. Очите му блестяха от въодушевление. — Да нямате предвид басейн за риба? Щото съм виждал такъв. Аз...

Той продължи да говори по целия път надолу по стълбите и по цялата дължина на пътеката, и спря само когато достигнаха самия басейн — и то само защото устата му зяпна.

— Красиво е, нали? — попита Линет усмихната. — Нейдън, ще настаниш ли удобно Гавън на онзи плосък камък?

— Толкова е голям! — възкликна момчето и Линет осъзна, че то гледа точно отвъд басейна, към океана. — Не знаех колко е голям. Цялата тази вода... къде отива?

— Просто отива тук и там — каза Линет.

Тримата седнаха и за известно време наблюдаваха вълните.

— На колко години си, Гавън? — попита тя.

— Шест и три четвърти — отвърна той. — Виждате ли начина, по който слънцето прави онази пътека в морето?

Широка, златна пътека се простираше до хоризонта.

— Това е като път — каза Гавън. — Вероятно пътят към Небето, за който ми каза мама.

Нейдън се размърда.

— Трябва ли да се върнеш на поста си? — попита го Линет.

— Господин Прюфрок ще разбере — отговори Нейдън. — Свестен е — протегна се и уви одеялото на Гавън по-плътно около раменете му.

— Предполагам, че няма да отида на Небето — рече Гавън. Не звучеше много притеснен от това.

— Разбира се, че ще отидеш — отвърна Линет. — Но не и в скоро време, надявам се.

— Предполагам, че не пускат през вратата, ако не вярваш във всички дреболии. Облаците и арфите, и така нататък.

— Няма нужда да вярваш — каза Линет упорито. — Когато се нуждаеш от Него, вратата просто ще се отвори — тя отново погледна момчето. Възможно ли бе да умира от ужасна болест? Самата идея й разбиваше сърцето.

Гавън въздъхна.

— Тук има ли кучета?

Линет се обърна към Нейдън.

— Има едно долу в конюшните. Но то е мърляво старо същество, което не принадлежи на никого.

— Тогава може да принадлежи на мен — предложи Гавън. — Брат ми има куче, но аз си нямам мое собствено — явно вече не се интересуваше от още философски дискусии за живота след смъртта. — Да вървим! — каза той.

— Сестрата може да се чуди къде си — отвърна Линет.

Но Гавън бе на мнение, че сестрата няма дори да забележи, че не е в леглото си. А дори да забележеше, очевидно щеше да е във възторг.

— Тя казва, че съм й трън в петата — довери й той. — Моля ви, може ли само да погледнем кучето?

И така се озоваха в конюшните, като се опитаха да подмамят дребен сивкав мелез, у когото правеха впечатление единствено черните очи и цялостното впечатление за мръсотия, когато Линет чу потропването от бастуна на Пиърс.

— Ето къде сте — каза той недружелюбно. — За Бога, сестрата мисли, че момчето е било откраднато.

— Няма да даде на друг леглото ми, нали? — изплака Гавън. Той опита да се изправи и започна да се свлича на една страна, но Нейдън го хвана на мига.

— Не може да даде леглото ти на друг, защото е пълно с твоите бълхи — заяви Пиърс.

— Аз нямам бълхи — отвърна Гавън. — Мислите ли...

— Разбира се, че не мисля — сопна се Пиърс. — Какво правиш с този отвратителен мелез?

— Той ще бъде мой — каза Гавън. — Ще го дресирам и ще спи в леглото ми.

Бяха успели да вкарат кучето в една ясла, но то пак не показваше никакъв интерес да дойде по-близо, без значение колко пъти Гавън извика „тук момче, тук момче“.

— Предполагам, че името му не е Момче — изтъкна Пиърс.

Той едва поглеждаше Линет. А най-дразнещ бе начинът, по който сърцето ѝ забърза ритъма си при влизането му в конюшната. Много скоро тя щеше да се ослушва за звука от бастуна му, като някоя нещастно влюбена глупачка.

— Как се казва? — попита нетърпеливо Гавън. — Преди ваш ли е бил?

— Разбира се, че не е бил мой. Ако искаш да се приближи, по-добре му предложи малко говеждо — той извъртя глава към Нейдън. — Прюфрок те търси. Върви да му кажеш къде си и после се върни, за да отнесеш този пакостник горе.

— Е, ако не е ваш, тогава може да бъде мой — каза Гавън. — Бих могъл да го нарека Руфъс.

— Предлагам да е Праскови — отбеляза Пиърс и дари Линет с лукав поглед. — Едно име, което ще ти напомня за съвета на баща ти.

— Това не е хубаво име — отвърна Гавън, клатейки глава. — Това е момичешко име. Повече му отива Руфъс. Хайде, Руфъс.

Линет се изправи, тъй като Гавън изглеждаше зает да убеждава Руфъс да играе с пръчка.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — попита я Пиърс. — Пропусна обяда.

Той се надвеси над нея по изключително дразнещ начин.

— Просто изведох Гавън навън — каза тя. — Освен ако не изпитам желание да седна в библиотеката ти и да чета медицински трактати, няма какво друго да правя.

— Би трябвало да правиш каквото там правят дамите по цял ден. Но стой далеч от пациентите ми.

— Защо?

— Защо? Защото аз ти казвам!

Тя изсумтя.

— Ти се страхуваш от сестрата.

— Не се страхувам от сестра Матилда. Тя умее да поддържа дисциплина.

— Тогава защо си направи труда да доуцукаш по целия път чак до конюшните, за да ни откриеш?

— Може би се влюбвам в теб, точно както мисли по-голямата част от домакинството ми.

— Не го мислят — изтъкна тя. — Моето домакинство си го мисли.

— Моят човек ми разказа всичко за облога. Домакинството ти ще загуби много пари — каза той със задоволство. — Надявам се, че им плащаш добре, за да могат да си го позволят.

Линет му направи физиономия и после отново погледна надолу. Гавън бе пропълзлял напред и Руфъс предпазливо душеше пръстите му.

— Не можеш да оставиш това дете да умре в компанията на сестра-вещица и само болни хора около себе си.

Пиърс се изсмя и тя яростно го изглежда.

— Аз съм безчувствено копеле, нали? — попита той.

— Да.

Той се отпусна по-тежко на бастуна си.

— Ще стоим тук и ще провеждаме смислена дискусия за грижата за пациентите или мога да се върна обратно вътре?

— Защо не седнеш на тази хубава пейка там? — каза Линет.

— Защо просто не се върна обратно вътре...

— Защото искам да поговорим за начина, по който си оставил пациентите си да лежат в онези легла и просто да чакат края си.

— Защо, по дяволите, бих искал да обсъждам това с теб? Красотата ти едва ли те прави медицински експерт.

— Не е нужно някой да е медицински експерт, за да знае, че не е правилно да оставяш умиращо дете — там вътре, с всички онези болни хора. Гавън по цял ден е в леглото. Сестрата не му позволява да излезе дори за миг.

— Аз й казах да не го прави — заяви Пиърс любезно. — Тя обикновено ми се подчинява, защото й плащам заплатата.

— Това е смешно — каза Линет. — Трябваше да видиш колко беше щастлив да види океана. А сега с... — тя хвърли поглед надолу. Руфъс се бе примъкнал по-близо и изглежда пишкаше върху голия крак на Гавън.

— Сестра Матилда няма да хареса това — обяви докторът с видимо радостен глас. — Ще обвини теб.

Линет сви рамене.

— Нейдън може да потопи крака на Гавън в поилката на конете пред вратата, преди да го върне в лечебницата.

— Та какво точно мислиш, че трябва да променя по отношение на западното крило?

— Направи го по-жизнерадостно.

— Всичко това е заради смъртта, нали? — Пиърс се наклони малко по-близо до нея. — Самата ти се страхуваш от нея.

— Не става въпрос за смъртта — сопна се Линет.

— Добре — каза Пиърс. — Е, това беше забележителен разговор, но кракът ми вече не може да понесе вълнението — той се обърна да си върви.

Линет присви очи. Усети как в нея се надига гняв.

— Просто ще си тръгнеш от тук, нали?

Пиърс погледна през рамо.

— Нали? Нали какво? Дали тръгвам... оттук? — той изсумтя. — Да, това правя.

Тя се стрелна покрай него и застана пред вратата.

— Защо не ме изслушаш?

— Защото си глупава.

— Трябваше да видиш лицето на Гавън, когато говореше за Небето — каза тя яростно. — Той каза, че слънцето над океана изглежда точно...

— Той може да е изглеждал като умираща крава — прекъсна я Пиърс. — Но не виждам какво общо има.

— Защото умира, глупако — сопна се Линет.

— Всички умираме.

— Не по начина, по който ще умре Гавън. Или поне не толкова скоро, или толкова млади.

— Кой знае кога ще умре Гавън? — той сви рамене. — Трябва да ти кажа, че има голяма вероятност ти да умреш преди него. Дори при женското дълголетие, той е само на шест, а ти трябва да си на двадесет и пет.

— На двадесет и три съм — отвърна Линет намръщена.

— Съдейки по впечатленията си от майка му, бих предположил, че той ще доживее до преклонна възраст. Тя е твърда жена и бе достатъчно умна, за да го доведе тук, когато е паднал от купата сено и е получил сериозна открита фрактура.

— Сериозна...

— Фрактура. Счупване — каза Пиърс услужливо. — А сега имаш ли нещо против да докуцукам обратно до къщата, за да съобщя, че пациентът е открит, макар и покрит с пикня и без съмнение с бълхи? На сестра Матилда няма да ѝ хареса.

— Мислех, че умира. Той каза, че си го накарал да стои в леглото.

— Което още веднъж показва каква глупачка си — отвърна Пиърс недружелюбно. — Наистина го накарах да остане в леглото. Опитвахме доста иновативен метод на възстановяване на костта му, като я обездвижихме с гипсова отливка и се получи направо вълшебно, ако мога да се изразя така. А сега трябва ли отново да ти повтарям, че кракът дяволски ме боли?

— Нужно ли да си толкова...

— Груб? Ти дойде в моята лечебница. Ти изкара момчето от леглото му, макар да е без гипс едва от три дни. Ти го пренесе до водата и после до конюшните, а сега той лази по земята. Това момче не може дори да се изправи само. Нямаше да може да върви, ако ти...

— Вижте! — изкрещя Гавън зад тях. — Вижте ме!

Те се обърнаха.

Руфъс бе в ръцете му, а той стоеше изправен. Кучето ближеше брадичката му.

— Той ме харесва!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Линет се облече за вечеря в доста мрачно настроение. Значи западното крило не бе пълно само с умиращи хора. Чувстваше се като глупачка — и едновременно с това имаше чувството, че е във война. Очевидно Пиърс се грижеше за телата на пациентите си. Но не го бе грижа колко е тягостно да се лежи в онези легла, ден след ден.

Все пак едва ли бе нейна работа. Двамата не си подхождаха, а идеята, че той въобще може да се влюби в нея, още по-малко за две седмици, бе смехотворна. За брак и дума не можеше да става.

Така че тя бе написала бележка на херцога, с молба да си тръгнат на следващия ден. Трябваше да реши какво да прави с живота си, а това означаваше като за начало да се върне в къщата на баща си. После... може би едно пътуване. Вероятно към континента.

Звучеше доста самотно — но пък тя беше самотна, откакто майка ѝ бе починала.

Ядоса се на себе си, че хленчи като егоистично дете и взе книгата си, но не успя да се потопи в описанията на лековете против зъбобол. Имаше чувството, че херцогът нямаше да иска да заминат веднага.

Нямаше представа защо Пиърс и баща му не си бяха говорили дълги години, но изражението по лицето на херцога не можеше бъде сбъркано. Той бе истински щастлив да бъде в компанията на сина си, макар въпросният син да се държеше като абсолютен задник през по-голямата част от времето.

Бе седнала пред тоалетната си масичка и четеше на глас части от медицинския трактат на Елайза, която пъргаво издърпваше косата ѝ в сложна прическа на върха на главата ѝ, когато от градината се чу лек шум.

— Какво, за Бога, е това? — възкликна Линет.

Елайза остави инкрустирания със скъпоценни камъни гребен и се втурна към прозореца.

— Някаква карета — каза тя. — Изглежда точно като тиква, цялата е жълта и блестяща.

Линет се приближи навреме, за да види как един изящен глезен, обут в прекрасна пантофка с висок ток, се появява от вътрешността. Принадлежеше на дама, която бе облечена в пътнически костюм с цвят на слива, допълнен от весела шапчица, от която се извиваха не едно, не две, а три меки пера.

— Прекрасно — въздъхна Елайза. — Тази шапка трябва да идва от La Belle Assemblée^[1]. Има нещо в нея. Просто си личи.

Линет се върна обратно и отново седна.

— Може би е пристигнала съперница за ръката на лорд Марчант.

— По-вероятно е болна — каза Елайза и отново взе гребена. — Слугите казват, че идват хора от цяла Британия, за да го видят. От цяла Англия и може би дори отвъд нея. Може би чак от Шотландия.

Линет не искаше да се замисля дали Пиърс е добър лекар, не и след като ѝ се бе присмял така. Очите му бяха зли, просто зли. Той много добре знаеше, че е повярвала, че Гавън умира и я бе оставил да се направи на глупачка.

— Надявам се да е друга кандидатка за бъдеща херцогиня — отвърна тя. — Ще ми бъде приятно да я гледам как обмисля възможността да живее с този мъж през целия си живот.

— Ето — каза Елайза, поставяйки гребена в къдриците на Линет. — Напълно сте готова.

Линет се изправи и се насочи към вратата, но нямаше желание да слезе долу. Не и след като Пиърс ѝ се присмя и я накара да се чувства такава голяма тъпачка.

— Може би...

— Не — отсече прислужницата. — Той може и да е чирак на Дявола, както казват. Вие няма да се криете в спалнята си. Отидете там и го накарайте да се влюби във вас.

Линет простена.

— Всички разчитаме на вас — добави Елайза и я избута през вратата.

Линет бавно се отправи към стълбите, като мрачно отброяваше всяка стъпка. Мислеше, че е била унижена, когато всички в балната зала ѝ обърнаха гръб. Кой би си помислил, че унижението ще е дори по-голямо, когато един доктор кретен ѝ се изсмее в лицето?

Поток от развълнувани гласове долиташе от салона, а Прюфрок бе застанал точно зад вратата без дори да се преструва на иконом.

— Разказвай — нареди тя щом стигна подножието на стълбите.

— Херцогинята пристигна на посещение на сина си — отвърна Прюфрок. — Така де, предишната херцогиня пристигна.

— Имаш предвид майката на лорд Марчант? Тя не живее ли в чужбина? — Линет почувства слаб интерес.

— Очевидно е била в Андалусия за няколко месеца, но ѝ е омръзнало и решила да пътува до Уелс, за да изненада сина си.

— Само за да открие тук херцога — каза Линет. — Очарователно!

— Негова светлост още не е слязъл долу. Тази радост тепърва я очаква — отвърна Прюфрок. Той отвори широко вратата, пристъпи вътре и обяви: — Госпожица Трин.

Всички в стаята прекъснаха разговорите си и се обърнаха към нея. Безсрамно имитирайки Зенобия, Линет за кратко застина в рамката на вратата, преди да влезе.

Малка групичка се насочи към нея — маркиз Латур дьо Лафит, тримата доктори... но не и Пиърс.

Тя протегна ръка към братовчедата на Пиърс, Себастиен, който се поклони над пръстите ѝ като типичен френски благородник, какъвто и беше. Но погледът ѝ се плъзна встрани. Ето го и него. Пиърс се бе облегал на фортепианото, а очите му бяха притворени, сякаш не обръщаше внимание на нищо от ставащото в стаята.

Вдигна поглед, разбира се. Бе сънлив колкото и лъв, излязъл на лов за газела, който само я чака да падне. Имаше насмешка в тези очи... и нещо друго.

Това „нещо друго“ накара гръбнака на Линет да се вдърви. Тя се обърна отново към маркиза и го дари с разтапяща усмивка.

— Разкажете ми за деня си. Лорд Марчант каза ли ви, че го разярих като изведох един от пациентите му на чист въздух?

Себастиен бе наистина очарователен, типично по френски. Очите му се присвиха в отзивчив смях.

— Аз разярявам Пиърс толкова редовно, че едва мога да различа другите му състояния. Но елате, тъй като маниерите му са твърде лоши, за да изпълни сам задачата, аз трябва да ви представя на неговата маман, моята леля. Тя пристигна едва преди час.

Миг по-късно Линет правеше реверанс пред дребничка, извънредно елегантна дама.

— Лейди Бернез — каза Себастиен. — Мога ли да ви представя госпожица Трин? Тя е пътувала до Уелс, за да се срещне със сина ви, както сте чули.

Майката на Пиърс не показваше никакви признаци на умора от пътуването си. Всъщност, тя беше красива, със сияйна кожа и блестяща коса, която създаваше погрешна представа за възрастта ѝ.

— Enchantee^[2] — каза тя с мързелива лека усмивка, която напомни на Линет за сина ѝ. Тя казваше всичко и нищо едновременно. — Разбрах от скъпия Себастиен, че вие сте предопределената съпруга на сина ми.

— Не предопределена — отвърна Линет. — По-скоро възможна.

— Не съм била в Англия от толкова много години — каза лейди Бернез и махна с ръка. — Трябва да ми простите за грешките. Желаете ли да се омъжите за сина ми?

— Ако не желаете, ще съм щастлив да протегна своята ръка — заяви Себастиен. Той се смееше, разбира се, но в гласа му се усещаше и сериозна нотка.

Линет му се усмихна изпод мигли. Той бе всичко, което Пиърс не беше — мил, любезен, внимателен. И се обличаше прекрасно.

— Страхувам се, че синът ви и аз не си подходяме — каза тя на лейди Бернез.

Дамата рязко отвори ветрилото си и изгледа Линет над него.

— И как стигнахте до това заключение?

— Прекара с него повече от пет минути — включи се Себастиен.

— Самият лорд Марчант ми го каза — отвърна Линет. — И аз съм съгласна с него. Страхувам се, че вбесих бедния човек, което не би могло да е добра основа за брак.

— Откога съм станал бедния човек? — попита Пиърс зад нея.

— Никой не може да очаква да го приемат за нещо повече от бедняк, когато се облича като теб, mon cher^[3] — каза майка му. — Къде намери този жакет, в купчината с боклуци?

— Не, в кофата с боклуци — отвърна той. — Е, маман, успях ли да спомена, че скъпият ми презрян баща също е тук?

Очите на лейди Бернез се присвиха за част от секундата.

— Трябва да си забравил от вълнение, че ме виждаш след всички тези месеци.

— Вероятно това е причината — съгласи се той. — Това, наред с лошата ми памет. Божичко, той би трябвало да се появи всеки момент.

Лейди Бернез прочисти гърлото си.

— Не, вече не взема опиум — услужливо каза Пиърс.

Себастиен печално се усмихна на Линет.

— Вече се отнасяме с вас като с член от семейството, госпожице Трин.

Линет се опитваше да разбере какво точно бе казано току-що. Възможно ли беше херцогът да е вземал опиум заради някакъв вид болест? Изглеждаше доста здрав за мъж на неговите години, в началото на петдесетте, както си мислеше тя.

— Той е пристрастен — каза Пиърс, очевидно отгатнал мислите й толкова бързо, колкото бе отгатнал тези на майка си. — Опиумът е обезболяващо и следователно води до пристрастяване, което означава, че той не може да спре да го взема. Без съмнение е започнал да го пие за насинен пръст на крака или нещо подобно. Клатушкаше се из къщата и безкрайно забавляваше мен и маман.

Лейди Бернез затвори ветрилото си и рязко удари сина си по ръката.

— Не може да показваш такова неуважение към баща си в мое присъствие.

— И когато маман най-накрая избяга във Франция — и ме взе със себе си, слава на Бога — той се разведе с нея — допълни Пиърс. — Каза на целия свят, че му е била невярна и е избягала с градинаря. Което не беше истина, между другото. Градинарят ни бе поне на осемдесет и не би могъл да преживее подобно вълнение.

— Изваждаш кирливите ни ризи пред хората — каза лейди Бернез и силно му се намръщи.

— Линет не е „хората“ — възрази Пиърс. — Тя ми е годеница, поне докато един от нас не изпрати съобщение до „Морнинг Поуст“ за отмяната на годежа.

— Баща ми ще се погрижи за тази задача в мига, в който се върна в Лондон — отвърна му Линет. — Ще тръгнем утре.

— Трябва ли да си заминавате? Вие сте ravissante^[4] — каза й лейди Бернез. — И то изключително. Ще се справите добре във

Франция. Макар да съм на мнение, че ще изглеждате още по-добре, когато започнете да носите други цветове, освен бяло. Може би трябва да се омъжите за Пиърс само заради това.

— Като ваш съпруг, бих бил щастлив да отида с вас при модистите — включи се Себастиен. — От друга страна Пиърс по-скоро ще умре, отколкото да ви придружи в подобна задача.

— Да, но ти си по-млад от моя Пиърс — заяви лейди Бернез. — Той трябва да се ожени пръв.

Линет отвори уста, за да отговори по някакъв начин, когато лейди Бернез отново рязко разтвори ветрилото си и се скри зад него.

Всички в стаята се обърнаха към вратата, дори клюкарстващите млади доктори, както и прислужникът, застанал до бюфета.

Херцогът бе доста блед и изглеждаше по-стар от преди няколко часа. Но се запъти директно през стаята към тях, без да си прави труд да поздрави никой друг.

Носеше кадифени бричове и удивително елегантен кадифен жакет, което според Линет подсилваше ефекта на приликата на профила му с римска монета. Не й приличаше на човек, пристрастен към опиум. Но пък, какво знаеше тя за подобни неща?

— Красив е, нали? — провлече Пиърс в ухото ѝ.

— Да, така е — отвърна тя.

— Няма да кажа на скъпата маман, че си казала това. Или че той може да реши да се ожени за теб, ако аз те отхвърля. Тя може все още да таи зрънце привързаност към старото копеле.

Херцогът се поклони над ръката на някогашната си съпруга, а после я целуна. Тя бе свалила леко ветрилото си, но лицето ѝ бе напълно безизразно.

— Боже, може ли да изглежда по-малко закопнял? — измърмори Пиърс. — Определено е срам за мъжкия пол. Мисля, че ще трябва да се примириш с брака с мен. Или с някой друг, но определено не и с него.

— Може би чувства, че е направил грешка — отвърна му Линет също толкова тихо. — Мислиш ли, че майка ти може да му прости?

— За опиума? Възможно е. За факта, че обяви пред цял Лондон, да не споменаваме съда, че е кръстоска между блудница и проститутка? Не е вероятно.

Гърбът на лейди Бернез бе изправен като щик, а погледът ѝ бе всичко друго, но не и флиртаджийски.

— Е, Уиндъбанк — каза тя. — Кажи ми как се чувстваше през годините, след като напуснах Англия — гласът ѝ имаше ясения, студен оттенък на градушка, удряща по мрамор.

— Ох! — изрече Пиърс.

— Именно — съгласи се Линет. — Не бива да гледаме.

— Защо не? Доста е приятно да видя това изражение на лицето му. Стариат глупак я отхвърли в пристъп на гняв, породен от опиума, но очевидно после е съжалил.

Линет им обърна гръб и погледна Пиърс.

— Как се държи пристрастеният към опиум?

Очите му потъмняха.

— В един миг си прекарва чудесно, танцува в къщата по бельо и обикновено се държи сякаш има слънчев удар. В следващия момент повръща. Много мръсно и непривлекателно състояние.

— Когато си бил малък, преди майка ти да те отведе във Франция, имаше ли представа какво му има?

— Бях твърде малък, за да разбера. Но вече се бях научил да търся следите от интоксикация. Децата на пристрастените бързо се научават да се страхуват от заваялната реч, признаците за объркване, кървясалите очи.

— Забелязвал си очите му?

— Може би не по онова време. Но сега щях. Зениците се свиват от хроничната употреба на опиум.

— Трябва да е било ужасно объркващо за едно дете — отбеляза тя и сложи длан върху ръката му. — Съжалявам.

Пиърс сведе поглед към нея, а очите му бяха неразгадаеми.

— Благодарен съм му за това.

— Защо? Защото майка ти те е отвела във Франция? — ръката му бе топла под пръстите ѝ и тя глупаво си спомни за мускулите, които бе видяла сутринта.

— Защото това ме направи лекар — каза той равно. — Ако не беше неговата пристрастеност, щях да стоя в някой лондонски клуб, да играя шах и да обмислям дали да си пръсна мозъка от чиста скука.

Лейди Бернез очевидно бе уморена от разговора с бившия си съпруг. Тя се появи до Линет.

— Скъпи мои — каза им, — имам главоболие.

— Брачно главоболие? — попита Пиърс. — Мислех, че човек трябва да е женен, за да го мъчи подобно нещо.

— Винаги се шегуваш — каза тя и размаха ветрилото си към него. — Животът не е пълен само с шегички. Баща ти може да ми причини главоболие, дори когато ни дели цял континент, уверявам те.

— Извинявам се — обади се херцогът зад нея. — Моля те, не се оттегляй в стаята си. Аз ще напусна.

— Не, ти остани тук със сина ни — отвърна тя, без да го поглежда. — Пропуснал си твърде много години с него. Заслужено, но подозирам, че сега си наясно със загубата, която си причинил сам.

— Да — но херцогът не гледаше към Пиърс. Очите му бяха приковани към предишната му съпруга, към дребната ѝ фигура, съвършените извивки, блясъка на косата ѝ, елегантността, с която протегна ръка, първо към Линет, а после и към Пиърс.

— Мисля, че Негова светлост се е справил добре, когато е избрал вас за Пиърс — заяви тя. — Да, мисля, че наистина е направил едно нещо както трябва — от тона ѝ ставаше ясно, че херцогът я е шокирал с този миг на успех.

След това тя се отдалечи.

— Стегни се — каза Пиърс на баща си. — Изглеждаш като куче, което точи лиги по голям сочен кокал. По дяволите, трябваше да си намерил втора съпруга досега. Тя се омъжи за друг, защо не го направи и ти? Тогава щяхме да имаме нова херцогиня, която да се върти наоколо и да гледа маман отвисоко. Ето това би било интересно.

Херцогът преглътна.

— Никога не може да има друга за мен — призна им той. — Нараних я толкова много, защото я обичах дори повече. Макар тогава да не можех да го осъзная, разбира се. Сега живея с това решение, с мъжа, който бях някога.

— Звучиш като главен герой в лоша мелодрама — безизразно отвърна Пиърс.

— Тихо — каза му Линет.

— Госпожице Трин, получих бележката с молбата ви да заминем утре сутрин — смени темата херцогът. Изглеждаше отчаян.

— Може би ако останем няколко дни... вие и лейди Бернез ще можете да си поговорите — каза Линет. — Няма причина да бързаме.

— Знаех си — Пиърс драматично се ужаси. — През цялото време само се преструваше, че не искаш да е омъжиш за мен.

Линет го стрелна с поглед и се разсмя.

— Да, днешният ден ме накара да осъзная колко си съвършен. Мечтата на всяка жена.

— Това би било много мило от ваша страна — призна херцогът. — Но не бих искал тя да ми се ядоса още повече.

— О, това е великолепно! — възкликна Пиърс. — Нежеланата годеница и дори още по-нежеланият кръвен роднина решават да...

Линет рязко го сръга в корема и той преглътна следващите си думи.

— Ще останем колкото поискате — каза тя на херцога. — Все пак, вероятно трябва да обмисля по-добре възможностите си за брак. Може би в сина ви има повече, отколкото се вижда на пръв поглед — тя го погледна сардонично. — Не бива толкова прибързано да го отхвърлям. Може би той само изглежда като вдетинен глупак. А може би просто се държи като такъв, но вътре в него има възрастен мъж, готов някой ден да се покаже.

— Ще стана херцог, без значение дали ще надрасна инфантилното си състояние, или не — изтъкна Пиърс. — А ти вероятно никога няма да получиш предложение от подобен ранг, освен ако не се омъжиш за баща ми.

— О, предложение ли ми правиш? — попита тя сладко.

— Не, баща ми го направи вместо мен — каза той. — Е, какво мислите, Ваша светлост? Ще останете ли, за да се опитате отново да спечелите благосклонността на маман? Невъзможно е, в случай, че се чудите.

Линет го ощипа.

— Разбира се, че не е невъзможно. Особено след като може да разчита на добър съвет от собствения си син и наследник.

— Мога да помогна, ако има хемороиди — отвърна Пиърс. — Но чувам, че бракът е по-голямата от тези две злини.

Херцогът го погледна и поклати глава.

— Никога няма да се ожениш, нали?

Линет го съжали.

— Вероятно сам ще реши да го направи — каза му. — Ще трябва сам да си намери съпруга.

— Толкова е лесно да го сторя тук — включи се Пиърс. — Не можеш да си представиш колко много млади дами се качват по пътеката и се оплакват от странни подувания, слепота, повръщане... всякакви очарователни състояния.

— Е, това е групата, от която трябва да избираш — каза Линет и сви рамене.

— Може би трябва да те задържа — отвърна Пиърс.

— Не се ли изморяваш да се държиш като малко момче? — попита тя. — Не го слушайте — обърна се към херцога. — Един ден ще се появи някоя бременна жена и той ще се ожени за нея, защото така е благоприлично да се направи.

— Няма да е благоприлично, освен ако не съм сигурен, че чака момче — каза Пиърс, — а доколкото знам, няма начин това да се установи.

— Винаги можеш просто да го замениш с едно от другите й деца — предложи Линет.

Пиърс се разсмя гръмогласно. Херцогът сковано се усмихна.

— Наследяването на титлата може да е повод за смях — и за двама ви, както изглежда — но семейството ми я е носило стотици години.

— Докато ти не стъпка името си в калта, като стана поклонник на опиума — каза Пиърс и се извърна. — Сигурно е време за вечеря. Прюфрок, какво по дяволите, чакаш? Бий тази камбана, преди да започнем да си гложгаме един на друг кокалите.

Линет мушна ръка в тази на херцога.

— Труден ден — прошепна тя.

Той я потупа по дланта.

— Направих добър избор с вас. Но виждам какво имате предвид — Пиърс крачеше напред, вече бе излязъл от стаята, без да обръща внимание на социалните порядки, които изискваха да изчака ако не нея, то поне баща му да влезе пръв в трапезарията.

— Може да сте забелязал, че не нося дете — осмели се да признае Линет. Чувстваше повече от лека вина заради лъжите, които я доведоха в Уелс.

Херцогът изглеждаше дълбоко смутен и махна с ръка, сякаш за да покаже, че това е нещо несъществено.

— Наистина мисля, че синът ви някой ден ще се ожени — каза Линет. Макар да послъгваше. Не можеше съвсем да си представи жената, която не само ще търпи Пиърс, но и ще му се опълчи.

— Може би, може би. Надявах се... но сега виждам, че двамата много си приличате.

— Това, Ваша светлост, е нещо като обида, ако ме извините за прямотата — заяви Линет и му се усмихна.

— Определено нямах това предвид. Какво смяташ да правиш, скъпа моя?

— Ще се върна в Лондон — отвърна тя. — Може да замина в чужбина. Или да отида право в къщата на лейди Джърси и да ѝ покажа, че не нося никакво дете. След това ще принудя принца да признае, че не е имало никаква възможност това събитие да се случи. А после ще се омъжа за някого.

— Много добре — каза херцогът. — Можете да разчитате на подкрепата ми. Струва ми се, че мнението ми ще окаже значително влияние върху лейди Джърси.

Тя му се усмихна.

— Благодаря ви.

[1] La Belle Assemblée — британско женско списание, издавано от 1806 до 1837 г., известно с публикуването на модели на женски дрехи — Б.пр. ↑

[2] Enchantee (фр.) — Очарована съм. — Б.пр. ↑

[3] mon cher (фр.) — любов моя. — Б.пр. ↑

[4] Ravissante (фр.) — очарователна. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Линет сънуваше, че майка ѝ е седнала на края на леглото, смее се и ѝ подхвърля череша. Мерникът ѝ не бе много точен, така че една отскочи от рамото на Линет и после се озова на пода, а друга падна на чаршафите. „Мамо, протестираше тя, ще оставят петна по чаршафите“.

Майка ѝ само се разсмя. „Всичко е на шега, скъпа. Трябва да...“

Но каквото и да бе искала да каже майка ѝ, то се изгуби, когато Линет бе грубо разтърсена. Тя примигна през завесата от разрошена коса и видя, че не майка ѝ стои в края на леглото, а Пиърс. Седеше така невъзмутимо, сякаш беше братът, който никога не бе имала.

И все пак... тя погледна слабото му брадясало лице и цялото ѝ тяло ѝ каза, че мъжът в стаята ѝ не би могъл да ѝ бъде роднина. Той беше без жакет и раменете му опъваха ръкавите на бялата ленена риза. По бузите ѝ запълзя топлина.

— Здравей — каза тя.

Това беше абсурдно! Той бе неспособен и би ѝ се подигравал непоносимо, ако имаше дори най-бегла представа, че тя толкова много харесва външния му вид. Това бе всичко — съвсем нормално възхищение от физическата красота.

— Планираш ли да станеш скоро? — попита Пиърс, а гласът му бе властен както винаги. — Донесох ти чаша горещ шоколад. Почувствах се като камериерка, макар че би било по-точно да кажа като някой от онези евнуси, които са обслужвали императорите.

Той не приличаше на евнух, не че някога бе виждала такъв. Линет се пресегна, взе чашата с горещ шоколад и обвини ръце около нея. Беше гъст и с непривичен, почти лютив вкус.

Можеше да разбере защо хората харесват брака, поне тези, които наистина го харесваха. Беше забавно да има някой, с когото да поприказваш на чаша горещ сутрешен шоколад. Още повече ѝ харесваше да го гледа, а тъй като той не ѝ обръщаше внимание, тя

направи точно това — загледа се изпод мигли в играта на мускулите му.

Мъжкото тяло бе толкова различно от нейното, толкова изкусително по свой собствен начин. Тя безмълвно се извини на майка си. Беше права. Пиърс протегна ръка и ризата му се опъна върху мускулестото рамо.

За пръв път, наистина за пръв път, тя разбра какво караше очите на майка ѝ да блестят, когато се отправяше към някоя от тайните си любовни срещи.

А после внезапно осъзна точно какво гледа. Бастунът бе в ръката на Пиърс и той се накланяше напред. Тя проследи с поглед посоката му и седна с писък, почти разливайки шоколада си.

— Спри веднага!

Той отново бутна с него.

— Толкова е трудно да те събудя, та си помислих, че малко артилерия ще помогне.

Беше изтикал кутията ѝ за бижута до самия ръб на тоалетната масичка. Още едно побутване и щеше да падне.

Линет сложи шоколада си на масичката до леглото.

— Дай ми това! — възкликна тя и сграбчи бастуна, лягайки отново. — Може да не упражняваш детинското си чувство за хумор върху кутията ми за бижута. Наследих я от майка си. Инкрустирана е със седеф и е направена във Венеция.

Пиърс се наклони към нея и сложи ръце от двете страни бедрата ѝ.

— Това е вторият път, в който ме наричаш вдетинен. Мъже са предизвиквани на дуел и за много по-малко.

— Не и от теб — заяви Линет, докато го гледаше. — Ти си сакат.

Последва кратко мълчание.

— Ето това е жестоко — отвърна той меко и се наклони напред.

— Не е по-лошо от начина, по който ти говориш с хората — каза му тя, с ясното съзнание, че гласът ѝ е подчертано весел.

Той се премести и внезапно ръцете му се озоваха от двете страни на талията ѝ, толкова близо, че можеше да усети топлината му. Тя стисна бастуна, неспособна да потисне усмивката си. Да го дразни бе вълнуващо... и опасно.

Пиърс потвърди мислите ѝ с абсолютна точност.

— Някой някога да ти е казал, че ме наричат Звяра?

Тя сбърчи нос.

— Всяко двегодишно момче е наричано така от бавачката си. Какво ще правиш, ще ме наричаш с разни имена? Няма да има ефект. Цял Лондон вече ми приписва най-лошите епитети, с които може да бъде наречена една дама.

— Е, между теб и майка ми има нещо общо — каза той. — Би трябвало да ме кара да се чувствам като у дома си, да се гушкам с лека жена.

Малко неловко, тя успя да обърне бастуна и да го мушне в гърдите.

— Би ли се отдръпнал, ако обичаш? Това е много непристойно.

Той не помръдна. В очите му блестеше чувство, което далеч надхвърляше непристойното. Внезапно Линет осъзна, че е направила грешка с него. Бе приела, че един неспособен мъж бе... е, ами... неспособен да изпитва желание.

Пиърс очевидно нямаше никакъв проблем с желанието.

И той знаеше какво си мисли тя. Очите му бавно се придвижиха надолу по лицето ѝ, спряха на устните, после надолу по врата, спряха...

И останаха там.

Тя погледна надолу, за да открие, че тънкият лен на нощницата ѝ се е набрал зад нея и е опънат плътно по тялото ѝ. Гърдите ѝ бяха едва прикрити, а розовите зърна се виждаха ясно. Линет хвърли бастуна на една страна и скръсти ръце пред гърдите си.

— Не бива да ме зяпаш така — заяви.

— Ти си моя годеница — гласът му бе дрезгав и мрачен, без следа от подигравателната нотка, която обикновено съпровождаше всяка негова дума.

— Вече не — отвърна му тя и облиза долната си устна.

— Знаеш ли — каза той, — мисля, че трябва да проучим целия този въпрос с годежа малко по-подробно. Може да се окаже, че изхвърляме бебето заедно с мръсната вода.

Пиърс отново се премести по-близо. Ръцете му сега бяха на възглавницата, а лицето му — точно над нейното.

— Била съм целувана от принц — предупреди го тя. Гласът ѝ не прозвуча спокойно като неговия, беше писклив.

— Състезание — отвърна ѝ, а очите му заблестяха още по-ярко. — Съревновавам се яростно, знаеш ли? — той наведе глава и облиза долната ѝ устна с едно бързо, сладко движение.

Линет примигна при вълната от усещания, които запрепускаха в тялото ѝ.

— Принц Огъстъс печели — успя да изрече.

— Но аз дори не съм започнал още — каза Пиърс. — И знаеш ли? Мисля, че засега е по-добре да спрем до тук. Вероятно трябва да опресня техниката си. Да прочета някои книги. Да планирам стратегията си.

Линет дишаше тежко, а очите ѝ бяха полупритворени, чакаше устните му да се спуснат към нейните, чакаше той да...

— Какво? — изписука тя. Какво имаше в него, че я караше да губи целия си естествен чар?

— Имаш вкус на шоколад — изръмжа той, а устните му все още кръжаха над нейните. Линет можеше да почувства как очите ѝ се притварят. Да... моля те... стомахът ѝ се присви, щом улови дъха му, на шоколад и мента.

— Ако беше бонбон, щях да те вкуся — той наведе глава и захапа долната ѝ устна.

Противно на здравия разум, това изпрати поток от топлина надолу по тялото ѝ, а очите ѝ рязко се отвориха.

— Мисля, че наистина трябва да прочетеш една-две книги — каза тя. — Аз ли съм първата жена, която целуваш? Ако това може да се нарече целуване?

Пиърс се изправи и потупа брадичката си с пръст.

— Да видим... като че ли си спомням... Не! Не си първата жена. Това разочарова ли те?

— И в двата случая няма значение.

Той се изправи.

— Какво, по дяволите, направи с бастуна ми? О, ето го. Сега би ли могла, ако обичаш, да станеш от това легло и да облечеш някакви дрехи, за да отидем най-после да плуваме?

Но вече всичко бе съвсем различно. Пиърс можеше и да изглежда абсолютно непроменен, също толкова безразличен и сардоничен както винаги, но Линет не се чувстваше по същия начин. Просто не можеше

да стане от леглото си и да отиде в другия край на стаята по нощница, не и след тази целувка. Или полуцелувка.

Той я погледна и разбра какво си мисли.

— Първо, дори не съм те целунал. Второ, не бих могъл да продължа една целувка — ако бях стигнал толкова далеч — с дефлорация, ако си спомняш. Трето... е, няма трето, но наистина мисля, че второто е достатъчно ясно, нали?

Линет прочисти гърлото си.

— Ще стана, ако седнеш ей там — тя кимна към стола. — С лице към стената.

— И как точно би трябвало да плувам? Ако гледам на другата страна в басейна, ще се удавиш — каза той с равен глас. — Ако се чувстваш по този начин, ще си тръгна. Трябва да плувам всяка сутрин или кракът ми ме наказва.

— Не! — извика тя. — Искам да се върна в басейна и да се науча да плувам — тя дори бе извадила рокля, долна риза и чорапи предишната нощ, в случай че той дойде.

— И аз си помислих същото. Така че навлечи си проклетите хубави дрехи, по дяволите, и да отиваме долу, преди цялата сутрешна светлина да изчезне. Скоро трябва да видя пациентите си. Те имат досадния навик да умират през нощта.

Очите му вече не блестяха. Всъщност, той изглеждаше безразличен както винаги, така че Линет се измъкна от леглото и се втурна зад паравана в ъгъла.

— Чета една от книгите в библиотеката ти — каза му тя. — Медицинска е.

— О? Коя по-точно? — в гласа му нямаше и следа от любопитство.

— Медицинските наблюдения и записки на д-р Фотърджил. Много е интересна.

— Пълен боклук. Не вярвай на нищо, което твърди. Всъщност, не вярвай на нищо, което прочетеш в която и да е от книгите, които намериш в библиотеката. Повечето от тях са написани от бръщолевещи идиоти.

Тя подаде глава иззад паравана.

— Искаш да кажеш, че сокът от жълт нарцис няма да накара някой мъж да изгуби силата си? Колко разочароващо!

— Виждам, че планираш далеч напред — каза той и отмахна кичур коса от очите си. — За следващия мъж в живота ти, щастливия идиот.

— Е, би ли подействало? — попита го и отново се скри зад паравана.

— Изключително невероятно. Искаш ли чорапа, който току-що падна на пода?

— Да, моля — отвърна тя.

Един копринен чорап прелетя през паравана и се приземи на рамото ѝ.

— Защо си правиш труд да слагаш чорапи? — попита той. — След пет минути и без това ще ги свалиш.

Тя вече връзваше жартиерите.

— Не мога да изляза навън без чорапи!

— След минута ще си навън единствено с парче плат около тялото си.

— Не мога да понеса да ме видят без чорапи — но бе решила, че може да понесе да я видят без корсет. Просто беше твърде досадно да го връзва. — Можеш ли да ми помогнеш с копчетата?

Тя се появи иззад паравана и видя, че Пиърс все още се взира през прозореца.

— Слънцето вече изгря. Наистина трябва да отида на горния етаж.

— Не. Ще плуваме — заяви тя. — Закопчай ми роклята и да вървим.

Този път ледената вода около тялото и лицето ѝ не я изненада чак толкова, но шокът бе не по-малко жесток.

Пиърс я издърпа нагоре и тя се притисна към него, проплаквайки „О, Боже, о, Боже“ под носа си. Силната му, топла ръка обгърна тялото ѝ.

— Вече пое ли си дъх? — проговори той в ухото ѝ.

Тя поклати глава. Не искаше да го пуска, но той безмилостно я отблъсна от себе си.

— Носи се по повърхността.

И тя се понесе.

— Добре. Сега направи същото по корем — тя се втренчи в него с такова недоверие, че той се пресегна и я преобърна.

Линет веднага потъна, но той я издърпа нагоре.

— По корем — изрече в ухото ѝ. — Искам да затвориш очи и да се носиш по корем. Също толкова лесно е, колкото ѝ по гръб.

— Стопли, стопли м-ме първо — отвърна тя през тракащите си зъби.

Той я придърпа, така че гърбът ѝ се озова срещу корема му и отново я обгърна с ръка. Ръката му беше точно под гърдите ѝ и дори в ледената вода Линет почувства... нещо.

Приток на гореща кръв, която се втурна надолу по тялото ѝ чак до пръстите на краката, накара кожата ѝ да настръхне и да почувства с пълна сила присъствието на мускулестото тяло зад гърба си... както и твърдата част от него, която майка ѝ... Не ѝ изглеждаше правилно дори да мисли за майка си във връзка с Пиърс, затова отблъсна тази мисъл.

— Добре — каза му и си пое дълбоко дъх.

Той махна ръката си, тя се хвърли напред и се понесе, повече или по-малко.

— Почти плуваш — изкрещя той в ухото ѝ.

Тя отвори уста, за да отговори и се нагълта с морска вода.

— Аргх! — изплю тя. — Аргх!

— Време е да излизаш. Устните ти посиняват, да не споменавам за пръстите. А също и важни части от моето тяло. Трябва да започна да се движа.

Като трепереше цялата, Линет се запрепъва към купчината кърпи и се уви от глава до пети. След това се приближи към басейна и седна на плоската скала, за да гледа как Пиърс пори водата в двете посоки.

Слънцето топлеше дори повече от вчера и макар да знаеше, че луничките на практика ѝ бяха гарантирани, не можа да се въздържи и вдигна лице нагоре, наслаждавайки се на лъчите му. След известно време легна по гръб на топлата скала, за да може лъчите да достигнат до врата и раменете ѝ.

Скалата под нея излъчваше топлина, така че тя разви кърпата от главата си и остави косата си да съхне. А после смъкна и тази от краката си, за да може да се изсуши и долната ѝ риза.

Когато Пиърс излезе от басейна, тя почти бе заспала, сгушена сред кърпи и слънчева светлина. Линет примигна към него.

— Приключи ли?

— Така изглежда. А ти отново си взела всички кърпи.

Тя седна.

— Съжалявам. Ето, вземи тази — тя издърпа една изпод косата си. — Опасявам се, че е малко влажна.

Той я взе, без да каже нищо, и започна да трие тялото и главата си, докато тя лежеше по гръб и гледаше. Нямахте представа — никаква представа — че мъжете могат да изглеждат по този начин. Толкова, толкова главозамайващо. Толкова...

Може би приличаше на майка си повече, отколкото бе смятала. Мисълта бе отблъскваща и тя понечи да се изправи.

— Не, стой там — каза той. — Обърни се по корем.

— Няма!

— Ще те науча как се плува на сухо. Ще е по-лесно, отколкото да крещя инструкции в ухото ти, докато пициш колко е студено.

— О! — тя се преобърна и се размърда, за да се нагласи удобно върху кърпите и топлата скала. След това погледна през рамо към него. — Добре, какво да правя сега?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пиърс погледна надолу към наистина възхитителното тяло на годеницата си — на предполагаемата си годеница — и разбра, че се е забъркал в големи и загадъчни неприятности. Толкова загадъчни, колкото цепнатината между нейните съвършени...

Тя бе избрана от баща му. Не можеше да има нищо общо с нея, дори да бе най-красивата жена в цяла Англия.

А тя беше, изтъкна едно малко гласче в главата му. Никога не бе виждал толкова прекрасна жена. Дори не си представяше, че може да съществува такава, ако трябваше да е честен.

Коленичи до нея и сурово потисна онази част от себе си, която искаше да погали прелестния гладък гръб, възвишението на закръгленото ѝ дупе и да се спусне по стройните крака.

— Протегни ръце настрани — започна той. Гласът, излязъл от гърдите му, бе дрезгав, колкото на човек, който от години пуши пури. Пиърс се наведе, за да ѝ покаже загребването. — Виж, първо от тази страна, а после от другата. А когато загребваш от тази страна, обръщаш глава на другата, за да си поемеш въздух.

Тя послушно обърна глава и раздвижи ръце.

— Точно така — каза той, а очите му се върнаха на дупето ѝ. — Краката ти трябва да са изпънати и леко да изтласкват.

Нямаше нищо лошо просто да гледа, все пак. Беше просто поглед. Макар че би могъл да го опише и като мъчение. Виждал бе стотици женски тела. Може би дори хиляди. Бяха разголвали гърдите си, задниците си, всичките си интимни части, а той дори не бе примигвал.

Само че сега тялото му пулсираше, буквално бушуваше от страст. Пиърс се изправи на крака и за наказание стегна здраво кърпата около кръста си. Проклет да е, ако остави баща му — окаяния му, презрян баща — да го манипулира, за да го накара да приеме булката, която му бе избрал.

Гледаше как Линет загребва и се насилваше да не обръща внимание на чувствеността ѝ. Тя изглежда имаше добро чувство за ритъм.

Разбира се, че бе така, измърмори един глас в него. Можеш да я научиш на ритъм, а тя ще...

Той прогони мисълта.

— Време е да вървим — каза той енергично и се обърна. — Имам цяло крило с пациенти, които ме чакат, а някои от тях вероятно вече са трупове. Не мога да карам тези мъртъвци да ме чакат. Не е възпитано.

Тя се изправи на крака и той можеше да чуе как облича роклята си.

— Чакай — извика му, щом Пиърс тръгна към пътеката. — Трябва да ме закопчеш, забрави ли?

Той се обърна. Видя я да стои на ръба на басейна, червената ѝ коса се къдреше влажна по раменете ѝ, бузите ѝ бяха порозовели от упражнението. И се усмихваше, усмихваше се истински, а не с онази претенциозна усмивка, която хипнотизираше бедните му студенти.

— Не мога да се върна в къщата така — каза му. — Добре, нямам придружителка. Но освен ако не искаш цялото домакинство да започне да си мисли, че сме били голи заедно, трябва да закопчаш роклята ми.

— Не бъди глупачка. Слугите знаят точно какво правим. Няма нещо, което да могат или да искат да направят по въпроса.

— Е, баща ти ще бъде скандализиран.

Той изсумтя, не искаше да започва да обяснява точно колко малко го интересува мнението на баща му.

— Ела тук, тогава. Ходенето по скалите с бастун ме затруднява.

Тя примигна и хукна към него.

— Съжалявам. Докато те гледах да плуваш, изглеждаше толкова силен и забравих, че кракът ти е увреден. Как се случи, между другото? — тя се обърна с гръб и той започна да закопчава роклята.

Женският гръбнак е много деликатно нещо. Разбира се, той вече бе наясно с това, но знанието идваше от наблюдаване на гръбнаци, които бяха наранени. Този на Линет бе съвършена демонстрация на безупречния замисъл — малки издатини се редуваха една след друга, а всички кости, които бе изучавал в медицинското училище, изглеждаха толкова различни, когато бяха покрити с бяла кожа.

— Къде ти е долната риза? — попита той внезапно.

— О, свалих я — отвърна му Линет. — Няма нищо по-студено от мокър плат, нали знаеш.

Беше издърпала косата си настрани, така че да не се закачи в копчетата и гладкият ѝ врат бе наведен пред погледа му като стебло, придържашо деликатно цвете. Думите ѝ бавно достигнаха до ума му. Беше свалила ризата си, докато той е бил с гръб. Беше стояла гола навън, макар и само за миг.

— Пиърс? — попита тя. — Как нарани крака си?

— Мина толкова време, че съм забравил — каза той и пхна последното копче в илика.

Тя изсумтя, но се наведе, за да събере купчината от мокрите кърпи и ризата си и после пое ръката му. Той дори не осъзна, че я е изчакал, докато тънката ѝ длан не се плъзна под ръката му.

— Е, появиха ли се нови болни снощи? — попита тя разговорливо. — И можеш ли да ми обясниш как организираш стаите на пациентите? Елайза ми каза, че има отделения и в двете крила.

— Според заболяването, което смятам, че имат — каза той с мисълта, че щом добрите обноски са вгълпени на един мъж, те остават в него завинаги.

— Как?

— Инфекциозните трески са при инфекциозните трески. Разделени са и по пол. Жените са в една стая, мъжете в друга. Не мога да позволя сластолюбивците да се нахвърлят един върху друг посред нощ.

— Жените повече ли са или е обратното?

— Жените печелят в този случай.

— Защо? Разболяваме се по-често ли?

— Не, но полът ви е много по-чувствителен, по отношение на нуждата от помощ. Тук, в Уелс, мъжете предпочитат да умират в полето. Хубав, чист начин да си отидеш, препоръчвам го.

— А деца?

— Понякога има. Обикновено ги покосява инфлуенца, така че повечето от младите умират, преди да дойдат до тук.

Той почувства как Линет потрепери до него.

— Това е ужасно, Пиърс.

— Това е животът.

— В момента тук е Гавън, а други деца има ли?

— Две момичета — двамата стигнаха до малката къща. Тя не каза нищо повече, но той можеше буквално да я усети как мисли. — Не го прави — каза той предупредително.

— Да не правя какво?

— Това, което планираш. У теб се надига някакъв квакерски^[1] плам. Каквото и да е, само ще ме раздразни.

— Нищо не мисля да правя — отвърна Линет толкова сериозно, че в него иззвъняха предупредителни звънчета. — Почти приключих с „Наблюденията на д-р Фотърджил“, а ти ми каза, че те и без това са глупави. Разгледах библиотеката ти, нямаш никакви романи.

— Това ли правиш обикновено? Четеш романи?

— Няма достатъчно от тях. Чета и туристически наръчници, и пиеси — тя сви рамене.

Той се обърна и я погледна, без да обръща внимание на гладката ѝ кожа и извитите мигли — е, не че не им обърна внимание, а се опита да гледа отвъд тях. И откри всички признаци на остър ум.

Как го правеше баща му? Къде я бе намерил?

— Един от най-добрите лекари, които някога съм срещал, бе жена от Каталуния — каза той.

— Как е постигнала това? — попита Линет. — Позволяват ли на жени да учат в медицинските училища в Испания?

— Знаеш къде се намира Каталония?

— Казах ти, че чета пътеписи — отвърна му с леко раздразнение.

— Баща ѝ е един от най-добрите лекари в тази страна — каза ѝ. — Той я е учил, а после ги накарал да я приемат в медицинско училище. Предполагам, че когато е постъпила, вече е знаела повече от по-голямата част от докторите с научни степени, но поне е придобила право да практикува.

Тя запази мълчание, докато се изкачваха по стъпалата до вратата на замъка и Прюфрок я отвори.

— Чакаше ни, а? — попита Пиърс.

— Има трима нови пациенти — съобщи икономът. — Настаних двама от тях на горния етаж, а един е в оръжейната стая. Маркизът и младите доктори сега са там.

— Оръжейната стая? — попита Линет.

— Отървахме се от оръжията и правим първоначалното диагностициране там — каза Пиърс и пусна ръката й. — Ако не възразяваш, ще трябва да се изкачиш по стълбите сама. Имам работа за вършене. Трябва да стигна до оръжейната преди Себастиен да убие новия ми пациент.

— Ако някой изглежда особено болен, го настанявам там — обясни Прюфрок. — Ако има вероятност да е заразен, бих казал.

— Но как...

Вратите се затвориха при звука от гласа й.

[1] Квакери или „Общност на приятелите“ е християнска група от анабаптисткия клон на протестантството. Квакерите са силно социално ангажирани и са известни с пацифистките си възгледи. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гавън седеше в леглото си, когато Линет подаде глава през вратата на болничното крило малко по-късно. Той ѝ се усмихна широко, показвайки липсващия си зъб и извика:

— Здравейте, госпожице!

От леглото до него се чу стон.

— Господин Хамърхок, как се чувствате? — попита Линет.

— Треската му премина — съобщи Гавън. — Обаче лицето му все още е отвратително, а и езикът му не е много добре. Докторът дойде и опита да го накара да каже „да“ няколко пъти, 'щото му харесва как го произнася.

— Какво? — попита объркана Линет.

— Той казва „уаа“, нали господин Хамърхок? — рече Гавън. — И това кара доктора да се смее. Мен също.

Господин Хамърхок изсумтя.

— Както и да е, той ще живее, така каза докторът.

— Радвам се да го чуя — отговори Линет. — Виждаш ли, Гавън, не всеки е...

— Можете ли да ме изведете сега? — прекъсна я той. — Чаках и чаках да дойдете. Кой знае какво прави Руфъс? Трябва да го видим.

— Не мисля, че би трябвало да ставаш от леглото — отвърна Линет.

— Докторът каза, че може да започне да ходи днес — чу се един суров глас зад нея.

Линет се изправи на крака.

— Сестра Матилда?

Жената, застанала до леглото, носеше кожена престилка, стигаща до коленете ѝ. Имаше топче от черна коса на върха на главата си, бяло топче вместо нос и много дълга брадичка. Накратко, изглеждаше доста ужасяващо.

— Името ми е госпожа Хавлок — отвърна тя със смразяващ глас.

— Толкова съжалявам — Линет откри, че бръцолеви. — Лорд Марчант спомена за някого, наречен сестра Матилда, но разбира се, той има повече от една сестра, след като има толкова много пациенти.

— Докторът се обръща към мен така, заради безочливата си и глупашка природа — каза госпожа Хавлок. Тя не си направи труда да добави: „Но вие може да не го правите“. — Аз не съм детегледачка, а икономка в това крило. Сега, ако извеждате младия Гавън навън, не го водете в конюшната. Искам да се върне без нито една бълха по тялото си. Това момче привлича бълхите, както меда — мухите.

Гавън заговори:

— Няма да се доближа до бълха. Госпожицата само ще ме заведе отново до басейна, за да погледам красивата вода — очите му сияеха със страстта на мисионер, пред портите на Рая.

Госпожа Хавлок изсумтя. Очевидно ореолът му за нея беше невидим.

— Бих казала не, но той подлудява другите пациенти. Искам да се махне.

— Не давайте леглото ми на друг — каза Гавън и лицето му помръкна.

Линет махна на Нейдън, когото бе оставила на пост до вратата.

— Би ли могъл да вдигнеш младия мастър Гавън, Нейдън, за да не пречим повече на госпожа Хавлок. Сигурна съм, че я очаква натоварена сутрин.

Госпожа Хавлок ѝ хвърли унищожителен поглед, който накара Линет внезапно да осъзнае точно колко се различава престилката от щавена кожа от бледата жълта сутрешна рокля, украсена с черешовочервени панделки.

Въпреки това дари икономката с бавна, предизвикателна усмивка. Не бе виновна, че се е родила в семейство, според което е напълно естествено да прекараш сутринта в ходене на гости, следобед да подреждаш панделки, а вечер да обикаляш някоя бална зала.

Беше го избрала, точно толкова колкото и госпожа Хавлок бе избирала да се роди в семейство, което очевидно ѝ бе дало възможност — или я бе принудило — да заеме подобна длъжност в болницата на Пиърс. И беше абсурдно да изпитва дори и най-леко чувство на завист.

— Сама ли се грижите за всички пациенти в това крило?

— Определено не — каза госпожа Хавлок. — Би било много неприлично. Помагат ми прислужници и мъже санитарни — очевидно жената смяташе, че Линет е напълно безполезна и се обърна, без да се сбогува.

Не стигнаха до басейна, разбира се. Нейдън остави Гавън в конюшната и после се върна към задълженията си в замъка с обещанието да дойде при тях след час. Линет седна на грубата дървена скамейка, а момчето се заигра с Руфъс.

— Той изглежда различно — каза Гавън. — Не мислите ли, че е по-щастлив сега, когато има мен?

Линет погледна кучето. Руфъс нямаше много козина, но тази, която имаше, бе щръкнала. Едното му ухо беше изправено, а другото изглежда бе наполовина отхапано някога в далечното минало. Опашката му бе рязко извита надясно, така че можеше да я върти само от тази страна на тялото си.

— Той не е красив.

— Красив е — възрази Гавън. — Не го гледате по правилния начин.

— Какъв е правилният начин? — попита Линет.

— Трябва да гледате кучешките му черти.

Руфъс седна и задиша тежко.

— Е, той има много дълъг език — отбеляза Линет.

— Така е, нали? И е розов, така е най-добре за едно куче. Мисля, че трябва да го изкъпем. Знаете, че госпожа Хавлок не обича бълхите. А мисля, че той може и да има. Виждате ли как се чеше?

Наистина се чешеше.

— Това е защото има нужда от баня — каза Гавън. — Трябва да го изкъпем, госпожице.

Можеше да си го представи съвсем точно.

— Не мисля, че трябва да се мокриш на този етап от възстановяването си. Вероятно бихме могли да помолим някой лакей да го направи.

— Добро утро, госпожице Трин.

Не беше Пиърс. Разбира се, че не беше Пиърс, защото той имаше важна работа. Странно бе, че гласът на баща му толкова приличаше на

неговия, когато изглеждаха съвсем различно. И бе повече от странно — направо глупаво, — че сърцето на Линет подскочи при звука на този глас.

Тя се изправи и направи реверанс пред херцога.

— Как сте, Ваша светлост? Мога ли да ви представя Гавън и кучето му Руфъс?

Гавън вдигна поглед.

— Ваша светлост е смешно име.

— Той е херцог — обясни Линет. — Така се обръщаме към него.

Момчето кимна и отново започна да чеше Руфъс по корема.

— Опасявам се, че няма къде да седнем, освен на тази скамейка — каза Линет и отново седна. Беше уморена след урока по плуване. — Дойдохте да видите как са конете ви ли?

Херцогът се разположи в другия край на скамейката.

— Трябваше да се махна от къщата.

Линет помисли, че вероятно има предвид, че лейди Бернез е била в салона, но не знаеше какво точно да каже. Внезапно осъзна, че херцогът е заровил лице в ръцете си, затова се пресегна и го докосна по рамото.

— Съжалявам.

— Вината бе изцяло моя — една сълза се плъзна между пръстите му.

Нечий глас разсече въздуха и накара Линет да вдигне стреснато поглед:

— Каква приятна картинка?

Как бе могла да си помисли, че гласът на Пиърс прилича на този на херцога? Беше съвсем различен — по-мрачен, по-силен, по-мъжествен. По-гневен.

— Гавън събира нови бълхи — продължи Пиърс, — а скъпият татко събира нови приятели. Всички сме щастливи, щастливи, щастливи. Сигурно е резултат от твоето влияние, Красавице.

— Не ме наричай така! — изрече тя яростно.

— Трябва да е твоето влияние — повтори той и тропна с бастуна си.

— Не бъди такъв задник — отвърна му.

Херцогът си пое дълбоко дъх и отпусна ръце надолу. Очите му бяха зачервени и блестяха.

— Каза ми никога вече да не ти се извинявам. Но...

— Да не мислиш, че съм си променил мнението? — Пиърс вече не изглеждаше безразличен. Изглеждаше съвсем бесен.

Линет хвърли бърз поглед към Гавън, но той бе пропъзлял в ъгъла на един бокс, хванал Руфъс в скута си и шепнеше нещо в едно от косматите уши на кучето. Не им обръщаше никакво внимание.

— Знам, че нищо не се е променило — изрече херцогът и гласът му се пречупи. — Но не мога да се въздържа да не кажа, че съжалявам. Гледах теб и майка ти миналата нощ и знаех, че някога имах всичко, всичко значимо, което животът можеше да ми даде и което значеше целият свят, а аз го захвърлих. Захвърлих брака си. По-лошо, осакатих те...

— Млъкни — гласът на Пиърс беше по-студен от океана. — Казах ти, че не мога да ти дам опрощението, което търсиш, а дори да можех, това нямаше, като с магическа пръчка, да накара миналото да изчезне.

Херцогът избърса още една сълза.

— Ти не ни захвърли. Взе напълно законно решение, дори и да е било грешно, да предпочетеш еуфорията на наркотиците пред досадата от семейния живот. Кой би могъл да каже, че не си бил прав в края на краищата? Самият аз никога не съм бил изкушен да спя с една и съща жена всяка нощ. Камо ли да създам свое малко, бърливо, шумно копие.

— Престани — каза Линет, докато се изправяше на крака.

Очите на Пиърс се присвиха.

— О, виж ти, сега ще ни влеят топло, женско състрадание.

— Какво състрадание? Това, което виждам, е как се правиш на глупак, и тъй като съм израснала с подобно поведение, то не предизвиква у мен състрадание. Повторението му води само до презрение.

— Ако баща ти се е държал като мекотело, мога само да кажа, че чувството ми е познато.

— Ти си глупак — отвърна му Линет. — Баща ти е взимал твърде много опиум. Загубил е семейството си. Наранил е чувствата ти — тя спря.

— Хълцук-хълцук — присмя се Пиърс.

— Точно това щях да кажа — нарочно се усмихна, за да го подразни. — Медицинската диплома ли те накара да смяташ, че

можеш да продължаваш да се държиш като ядосано шестгодишно момче?

— Не, кажи ми. Как точно става това?

Херцогът също се изправи и леко се олюля.

— Моля ви, всичко е по моя вина.

— Съгласни сме с теб — озъби се Пиърс. — Точно това няма нужда да го повтаряш.

— Да, защо да си правите труда, когато синът ви може да се забавлява като го прави вместо вас? — отвърна Линет.

— Винаги ли си толкова саркастична? — Пиърс изглеждаше доста изненадан.

— Не. Всъщност аз съм много приятна млада дама — отвърна тя. — Обаче ти изваждаш на показ най-лошото в мен.

— Ще си тръгна — каза тежко херцогът. — Тоест, ние ще си тръгнем. Тя дори не пожела да говори с мен тази сутрин. Аз... ще ви заведа обратно в Лондон, госпожице Трин. Не знам защо не го осъзнах по-рано, но синът ми никога не би могъл да приеме невеста, която аз съм му предложил.

— Вярно ли е това? — настоя да узнае Линет и сложи ръце на кръста си.

Пиърс повдигна вежди.

— Какво, да не би да предпочиташ да ти откажат заради собствените ти достойнства или трябва да кажа, липсата на такива?

— Никъде няма да ходим — обяви тя, обръщайки се към херцога. — Ще останем тук, докато не се убедя напълно, че не изпитвам желание да се омъжа за един противен, самовлюбен шестгодишен тиранин.

— За мен ли говорите? — внезапно се намеси Гавън.

Тя погледна към него.

— Не, продължавай да си играеш с кучето си.

— Ще опитам да повървя — рече Гавън. — Руфъс ще ми помогне.

— Добра идея — отвърна Пиърс. — Сестра Матилда няма да пази леглото ти завинаги, нали знаеш.

Гавън се изправи, олюля се леко и излезе от бокса. Руфъс остана на задни лапи. Всички наблюдаваха как момчето тръгва по пътеката, която минаваше по дължината на конюшните.

— Една обиколка и после по-добре се връщай при нежните грижи на Матилда — каза Пиърс.

— Ако ме извините — намеси се херцогът, — мисля, че ще се върна в къщата — той изправи рамене и любезно се поклони, но очите му примигваха и гледаха тъжно.

Линет го изчака да излезе и после каза:

— Трябва да му простиш.

— Защо? — Пиърс наистина звучеше почти заинтересован.

— Не е добре за никого от вас.

— Осъзнаваш ли, че звучиш сякаш имаш халюцинации? В Уелс не говорим така. Не е добре за никого от вас. Чакай! Чувал съм подобни изрази и преди — от един смахнат член на „Семейството на Любовта“^[1].

Тя само се взираше в него и чакаше.

— Няма ли да попиташ какво е това „Семейство“, дори само за да избягаш и да се присъединиш към него?

— Не знаех, че се нуждаеш от отговор. Когато Хамлет изнася монолог, просто говори ли, говори съвсем сам.

Пиърс ѝ хвърли отвратен поглед и се обърна да си върви.

Линет повиши глас.

— Трябва да простиш на баща си, защото гневът е унищожителен и те прави по-лош лекар.

— Всъщност, прави ме по-добър лекар. По-вероятно е да забележа кога хората ме лъжат, а повярвай ми, хората не лъжат никого повече от един лекар.

— Грещиш — каза тя. — В това отношение първенството е за съпрузите.

Той дрезгаво се изсмя.

— Баща ти съжالياва, че е взимал всичкия онзи опиум. Съжالياва, че е прогонил майка ти във Франция и после се е развел с нея.

Усмивката му бе почти хищна.

— Пристрастените често съжالياват за това, което се е случило. Виждал съм го много пъти.

— А семействата си прощават един на друг — отвърна годеницата му.

— О, така ли? Какво знаеш ти за това?

— Родителите ми често имаха поводи да си прощават.
Той доуцука обратно към нея и сложи ръка под брадичката ѝ.

— А ти, ти прости ли им?

Изненадана, тя примигна. Пиърс отпусна ръката си.

— Не мисля. По-лесно е да даваш съвети, отколкото да ги следваш.

— Разбира се, че им простих — каза Линет. Но в гласа ѝ прозвуча несигурност.

— Не трябваше ли баща ти да дойде с теб? — настоя Пиърс и премина в атака. — Все пак аз внимателно съм си изградил репутация на звяр. А той те е изпратил в дивия Уелс без угриzenia?

— Бях придружена от твоя баща — напомни му тя. — Един херцог.

— И двамата имаме безотговорни, да не споменаваме безчувствени, роднини — той звучеше доста удовлетворен. — Достатъчно по тази очарователна тема. Дойдох да ти кажа, че е време за обяд.

— Безотговорността и липсата на любов не вървят ръка за ръка. Баща ми ме обича, просто му е трудно, ако не и невъзможно, дори да си представи как напуска удобствата на Лондон. Твоят баща очевидно те обича, след като търпи ужасния ти нрав и отблъскващото ти поведение.

— Да разбирам ли, че ме предупреждаваш да не позволявам дребното зрънце хармония помежду ни да стане основа за някакви надежди?

Линет не бе забелязала колко близо бе той до нея. Чистият му мъжки мирис я обгърна като милувка и накара сърцето ѝ да запрепуска.

— Мисля, че ни свързва нещо по-интересно от родителската глупост — каза Пиърс. Премести бастуна от дясната в лявата си ръка. Тя чакаше, просто чакаше. Една ръка докосна бузата ѝ, вплете се в косата ѝ. Тя все още чакаше, без да каже и дума.

Сякаш целият свят бе застинал, звуците от конюшнията, шумът от неуверените стъпки на Гавън, който вървеше надолу по коридора, периодичното потропване от конско копито, проскърцащото дърво... всичко избледня под напрегнатия поглед на тези очи.

— Очите ти... — започна Линет, но той прекъсна думите ѝ.

Устните му бяха като бренди, като упойка, която се плъзна надолу по гърба и ѝ отне дъха. А езикът му...

Мразеше, не понасяше, когато принцът пъхаше езика си в устата ѝ. Само добрите маниери, вгълпени ѝ от най-строгите гувернантки, които баща ѝ бе успял да открие на Британските острови, я бяха спрели да не зашлеви Огъстъс.

Но сега...

Пиърс не пъхна езика си там, където не му беше мястото, по начина, по който го бе правил Огъстъс. Вместо това проследи линията на устните ѝ — докосването бе толкова сладостно, че тя разтвори уста, за да го приеме. Той не прие поканата. Езикът му се бавеше, наслаждаваше ѝ се, дразнеше устните ѝ.

Сърцето ѝ биеше по-бързо и искаше... искаше... Езикът ѝ срещна неговия, заигра се за момент и усети вкуса на Пиърс.

Тогава — най-сетне — ръката в косите ѝ я притегли по-близо към твърдите очертания на тялото му. Той наклони глава, съвсем малко, но пробудените инстинкти на Линет усетиха движението, промяната, намерението.

Целувката му не бе нежно обожание. Беше опустошителна и ненаситна, дива и страстна, буйна и безкомпромисна. Ръцете ѝ инстинктивно се обвиха около врата му. Той имаше вкус на опушения чай, който бе пил на закуска и на нещо по-силно — желание.

Беше целувка, която един джентълмен никога, никога не дава на една дама.

Линет се влюби в нея.

[1] „Семейството на любовта“ — религиозна секта, основана в Европа през 1540 г. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта

Линет грешеше, че баща му го разсейва. Тя го разсейваше. Пиърс се втрени в пациентката, която току-що бе пристигнала в замъка, без дори да вижда подутия ѝ корем. Вместо това забеляза как очите на Линет потъмняват, от раздражено сини до... нещо друго.

Това бе просто сексуално желание, разбира се. Същото, което превръщаше милиони мъже в пълни задници. Тя беше безобразно красива, а той... е, Бог знае защо го желаше тя, но го желаше. Или поне така изглеждаше.

Внезапно чу гласа на Себастиен.

— Много сте едра за пети месец, госпожо Отър. В семейството ви имало ли е близнаци? — той потупа корема ѝ от едната страна, а после от другата.

— Изглеждате така сякаш някой се опитва да отгледа зрял пъпеш — каза Пиърс и избута братовчед си настрана. — Тя очевидно не носи едно бебе, освен ако не е общувала с мечка.

Госпожа Отър ахна.

— Аз никога!

— Не говори сериозно — отвърна Себастиен. — Това е представата му за разведряващ хумор.

— Задникът е тук — каза Пиърс, сочейки към една малка издатина. — Отстрани има още един, макар че може и да е глава. Трудно е да се каже. Някога да сте имали близнаци в семейството, госпожо Отър? Да, е, тогава ще трябва да си пригответе две люлки.

— Леля ми... и майка ми... и двете загубиха близначетата си — гласът ѝ трепереше. — Затова дойдох тук, защото техните бебета се родиха мъртви.

— Мъртвородени или са умрели след раждането? — настоя Пиърс.

— Умряха след това — изрече тя. — Така мисля. Бяха твърде малки. Спомням си майка ми да казва, че бебетата ѝ имали ръце точно

като орехчета, като необелени орехчета.

— Е, вашите ще се родят живи, засега — каза Пиърс. — Вървете вкъщи и стойте в леглото през следващите четири месеца.

— Моля?

— Вървете в леглото — повтори той натъртено. — Ставайте само за да пикаете, а дори и за това недейте.

— Изобщо не бих могла да го направя! Ами, съпругът ми се нуждае от мен. И свекър ми живее с нас, той е стар и имам...

— Излезте и кажете на госпожа Хавлок, че се нуждаете от легло в западното крило. Поне за няколко месеца. Трябва да направим така, че ръцете на бебетата ви да преминат опасния размер на орехчета.

— Легло? — почти изписка тя. — Искате да остана тук?

— О, ще се влюбите в това място — каза ѝ Пиърс. — Всичките ми пациенти го обожават. Имам икономка, която е любвеобилна като светица. Всъщност, всеки момент трябва да я канонизират.

— Не мога просто да стоя в леглото с месеци! Съпругът ми не би могъл да се справи без мен, а и ръководя клуба по шев и разпределям печалбите за... — гласът ѝ замря при изражението на Пиърс.

— Разбирам, че сте съвършено способна и вероятно сте опора за цялата страна. Но имате по-добър шанс да доведете на бял свят тези ваши бебета, дишащи, ако лежите няколко месеца. Разбира се, близнаците са голяма неприятност, така че ако предпочитате да се запрепъвате към дома, всички ще ви разберем. Смея да кажа, че майка ви е спала по-добре, когато сте били само вие, а не цели две от същия вид.

Тя поклати глава.

— Сигурна ли сте? Майка ви очевидно е имала повече късмет втория път. Тогава отивайте горе — каза той, когато тя не отговори, вперила ядосан поглед в него. Той се обърна към вратата и я изхвърли от ума си. — Това ли е всичко за днес? Не си направих целия този труд да се преоблека за вечеря, само за да трябва отново да обикалям.

— Не ми харесва случаят с треската, който се появи тази сутрин — каза Себастиен, докато го следваше.

— Най-вероятно е петехиална — отвърна Пиърс. — Има разпространяващ се обрив. Наоколо има цяла епидемия от нея — мислеше за плуването утре сутрин.

— На мен не ми прилича на такава. Изглежда по-зле.

— Как е възможно да е по-зле? Половината от пациентите ми с петехиална треска умират, а дори не им правя кръвопускане. Освен това ти не си добър в диагностицирането, ако ми е позволено да изтъкна?

Себастиен поклати глава.

— Този мъж наистина е болен. Казах на икономката да го настани сам в стая.

— Хубаво — каза Пиърс и спря за миг, за да облекчи болката, преди да се отправят към стълбите.

— Как е кракът? — попита Себастиен.

Той го изгледа кръвнишки.

— Как е подобната на вейка пишка, която разнасяш в бричовете си?

— Не чувства никаква болка — отвърна жизнерадостно Себастиен. — За разлика от твоя крак, ако съдя по факта, че се накланяш на една страна като пияница на коледен пир.

— Глупости — срязва го Пиърс, почуквайки с бастуна надолу по стъпалата. А после попита: — Виждал ли си майка ми?

— Прелита насам-натам, опитва се да открие баща ти, за да може да го измъчва, като не му говори. И е облечена така, сякаш ще се среща с кралицата.

Пиърс спря за миг и се облегна на парапета.

— Претоварваш се с плуването — каза Себастиен. — Забави темпото. Прави го през ден.

Никакъв шанс. Не и сега, когато имаше партньорка в басейна.

— Ще си помисля — отвърна той и отново заслиза по стъпалата. — Да не би да намекваш, че майка ми иска да го приеме обратно?

Себастиен се замисли.

— Носи един от онези корсети, които повдигат бюста ѝ, така че да не можеш да го пропуснеш.

— Ти си истински перверзник, щом забелязваш подобно нещо у леля си.

— Не го забелязах по сладостлюбив начин — запротестира Себастиен. — Обаче баща ти — да.

— Тя просто го измъчва — каза Пиърс. Но гласът му прозвуча несигурно дори в собствените му уши.

— По-вероятно е да го иска. Би било хубаво. Ще се върне към ролята си на херцогиня и ще остане тук в Англия, а аз също ще изпратя майка ми в Лондон.

— Защо... — наистина нямаше смисъл да пита Себастиен. Той подскачаше надолу по стълбите пред Пиърс и изглеждаше надут, като кукуригащ петел призори. Явно разбираше жените по-добре от него. На практика, самият той беше жена, ако се съдеше по бродерията върху жилетката му.

— Обаче тя няма да приеме баща ти отново, освен ако не се сдобриш с него — подхвърли Себастиен през рамо. — В момента трябва да му бъде ядосана заради теб, както и заради себе си.

— Глупости — срязва го Пиърс.

Себастиен достигна подножието на стълбите и зави към гостната. Пиърс чу ясно гласа му:

— А, ma tante^[1], изглеждате толкова пленителна, сякаш сте само на осемнадесет.

— Глупости! — заяви Пиърс на Прюфрок, който изглежда се забавляваше.

Нямаше спор, майка му се бе напъхала в рокля, която трябва да е била ушита за жена с бюст наполовина на нейния.

— Маман — каза той с поклон и целуна върховете на пръстите ѝ. Но когато се огледа, причината за цялата тази женска екстравагантност я нямаше никаква. — Къде е херцогът?

— Кой? — отвърна пренебрежително майка му.

— Знаеш кой — гърбав нос, остри скули, сериозно изражение? Преди живеехме в близост до него.

Тя отпи глътка вино.

— Предполагам, че не се интересува от едно питие преди вечеря. И чувам, че заминава утре призори. Целият замък ще бъде само на наше разположение.

В усмивката ѝ имаше достатъчно радост, но Пиърс можеше да види сянка в очите ѝ. Проклетие, Линет беше права. Вероятно Себастиен също.

— Къде е годеницата ми? — попита той и се огледа.

Лекарите се бяха скупчили около бутилката с шери. Себастиен подклаждаше огъня, заплашвайки да развали съвършения блясък на ботушите си, който грижливо поддържаше.

— Не знам — отвърна майка му. — Може би напътства прислужниците си как да опаковат пътническите куфари.

— Тя не си заминава — каза той и пое чашата с бренди от Прюфрок. — Опитва се да ме докара до пристъп на насилие, като си играе с идеята да приеме ръката ми. Не че наистина съм ѝ я предлагал.

Майка му го погледна със съжаление.

— Тя никога няма да се омъжи за теб, скъпи. Линет ще предизвика фурор в двора на Наполеон само като влезе през вратата. Цялата тази бъркотия около репутацията ѝ... никой няма да го е грижа за това.

— Казваш, че е твърде добра за мен?

— Не знам въобще колко е добра — заяви майка му, като си вееше с ветрило. — Но че е твърде красива — определено. Трябваше да се ожениш за нея в мига, в който пристигна тук, преди да има възможност да те опознае.

Прюфрок буквално се затича към другия край на стаята и Пиърс се обърна, напълно убеден, точно кой ще влезе.

Вечерната рокля на Линет беше скроена в едва доловим класически стил. Пиърс бе чул слухове, че римските матрони не носели бельо под туниките си и очевидно Линет бе приела този исторически аспект от облеклото много сериозно.

Муселинът на роклята ѝ бе толкова ефирен, че можеше да види очертанията на коляното ѝ, когато застана в рамката на вратата, в очакване Прюфрок да обяви пристигането ѝ. А колкото до муселина около бюста ѝ... е, нямаше много. Малко дантела тук и там и наниз перли, който ловко приковаваше вниманието към извивката на гърдите ѝ.

Усети как устните му се извиват в непривична усмивка. Майка му не знаеше всичко — например, че тази рокля е предназначена за него.

Пиърс закуцука през стаята, но Себастиен прелетя напред, пресичайки му пътя с едно измърморено „Извини ме, бързам“.

И той забави крачка. Нямаше смисъл да се състезава с префинените комплименти на Себастиен. Братовчед му взе чаша шампанско от Прюфрок, за да може церемониално да я подаде на Линет. От гледката, как той целува ръката ѝ, малко му се повдигаше,

затова се обърна и закуцука обратно към бюфета, за да си вземе чашата с бренди.

Тя щеше да дойде при него. Не че имаше значение, защото и двамата само си играеха един с друг. Не го омайваше флиртът, а фактът колко приличаше на самия него.

По свой си начин, Линет беше негова антипатична женска версия. Прекалено красива, прекалено интелигентна, с прекалено остър език.

Не че той самият беше красив.

Тя не отиде при него. Вместо това остана до Себастиен и сякаш намираще бърборенето му за очарователно, което го вбеси. Пет минути по-късно баща му влезе в стаята. Изглеждаше измъчен и уморен, като мъж, който се е предал. А Пиърс установи, че ненавижда това дори повече, отколкото мразеше изпълнените с копнеж погледи на Негова светлост.

Накрая Себастиен доведе Линет при него.

— Помислих, че може би не си забелязал, че годеницата ти е влязла в стаята.

— Добър вечер, годенице моя.

— Велзевул — отвърна тя и наклони глава. В очите ѝ проблясваше загадъчна усмивка.

— Понижиха ме — каза той мързеливо, облягайки се на бюфета. — Сигурен съм, че в миналото хората са ме наричали Луцифер. Велзевул не е ли просто дявол от по-низш ранг?

— Всъщност мисля, че объркваш собствените си демони. Велзевул е още едно от имената на Рогатия.

— О, добре — отвърна Пиърс. — Защото се съревновавам яростно. Мисля, че го споменах и преди.

— Прекратете този очарователен разговор — намеси се Себастиен. — Ако искам да гледам как кучета се зъбят едно на друго, мога да отида на някой бой.

— Хайде, хайде — каза Пиърс. — Не трябва да наричаш Линет зъбецо се куче. Веднага щом реши да захвърли предложението на баща ми обратно в лицето ми, ще си свободен да я отмъкнеш. Но не и ако си я обидил.

Разбира се, Себастиен не пропусна възможността да се поклони отново, да целуне ръката на Линет и да възрази, че тя е най-

очарователната, приятна и изискана представителка на нежния пол, която той някога... и така нататък, и така нататък. Пиърс наблюдаваше Себастиен, удивен от неспособността му да забележи, че Линет мрази подобно раболепно внимание. О, тя му се усмихваше и протягаше ръка. Но очите ѝ бяха напълно равнодушни, дори когато го дари с онази щедра усмивка, която изглежда използваше като оръжие.

При Себастиен тя определено вършеше работа. Пиърс го познаваше откакто се помни и никога не бе виждал такова изражение на лицето му.

— Достатъчно — каза той на Линет. — Ако това беше бой с кучета, ти щеше да си мастиф, а той само шпаньол. Запази артилерията си за по-силни опоненти.

Себастиен му се намръщи.

— За какво говориш, Пиърс? В думите ти има по-малко смисъл от обикновено.

Линет обви ръка около тази на Себастиен и се разсмя.

— Той ревнува — обясни тя, макар очите ѝ да показваха съвършено ясно, че не мисли така. — Вие сте такава елегантна личност, милорд. Трудно е за вярване, че двамата сте израснали заедно.

— Аз съм огледало на модата — заяви Пиърс.

Себастиен и Линет се втрениха за миг в костюма му. Той носеше същото както всеки друг път — жакет с обикновена кройка и обикновени копчета, семпли бричове и шалче, което се връзва за около пет секунди. Противно на него, полите на жакета на Себастиен бяха с по-голяма обиколка от роклята на Линет. Да не споменаваме факта, че въпросният жакет беше в крещящ цвят на горчица.

— Лъжеш се — каза Себастиен.

— Огледало на модата — повтори търпеливо Пиърс. — Без мен ти едва ли щеше да блестиш с великолепието си, както правиш понастоящем, нали?

— Доста пресилено сравнение — отбеляза Линет. — Но разбирам какво имаш предвид. Един помияр винаги прави хрътката да изглежда по-царствена, нали?

— Или прави пудела да изглежда по-абсурден — отвърна Пиърс.

— Обиждай ме колкото си искаш — каза Себастиен. Той гледаше към Линет с много глупаво изражение. Тя очевидно бе виждала този

вид по лицата на мъжете толкова често, че почти не ѝ правеше впечатление. В нея нямаше и следа от триумф.

— Вие двамата не бихте могли да се различавате повече в облеклото си — изтъкна тя.

— Трябваше да ни видиш като момчета — каза Пиърс. — Едва можех да вървя, разбира се, така че Себастиен бягаше два пъти по-бързо. А после, когато пораснахме, той започна да се облича два пъти по-елегантно, за да компенсира моята немарливост.

— Но и двамата сте се интересували от медицина — възрази Линет. — Как, за Бога, успяхте да преследвате интересите си? Не познавам и един джентълмен в Лондон с подобни умения.

— Или въобще с някакви умения? — попита той, повдигнал вежда.

— Могат да танцуват — отговори тя.

— Вероятно това е причината — аз не можех да танцувам, така че се насочих към рязането на хора.

— А той не можеше да реже хора чак толкова добре, така че аз трябваше да го правя вместо него — намеси се Себастиен.

Линет се разсмя. Смехът ѝ... беше много по-прелъстителен от онази обиграна нейна усмивка. Бе едновременно дрезгав и сладък, като бренди с мед.

— Той не се шегува — каза Пиърс и отпи още една голяма глътка, за да се защити от този смях.

— Мислех, че ти си известният лекар — отвърна тя.

— Добър съм в това да разбирам какво не е наред с хората. Проблемът е, че го правя най-добре, когато вече са мъртви. Себастиен от друга страна, е добър в обичайния вид хирургия, когато пациентът е жив и предпочита да си остане такъв.

Линет дари Себастиен с още една усмивка и на Пиърс му се стори, че буквално може да види как коленете на горкия човек се подкосяват.

— Много е успокояваща мисълта, че вие ще сте тук, ако се нуждаем от операция — изчурулика тя.

— Да, ако искаш да ти отреже крака, той е човекът за това — каза Пиърс.

— Това би било престъпление — отвърна Себастиен. Гласът му беше нежен като гукането на гълъб.

Проклятие, Пиърс започваше да се чувства малко виновен. Себастиен нямаше никаква представа що за изкустителка е уловила ръката му и следи всяка негова дума. Щеше да свърши с разбито сърце, ако продължаваше в същия дух.

— Престани — обърна се той към Линет.

Тя му се усмихна.

— И никога не ми се усмихвай по този начин — нареди ѝ. — Предизвиква у мен желание да повърна, а като се има предвид, че пантофките ти изглежда са общити с перли — прекалено пилеене на пари между другото, — стомашната киселина няма да им се отрази добре.

Себастиен му се намръщи.

— Това ли е представата ти за приличен разговор, братовчедо? Ако е така, значи си по-лош, отколкото си мислех. Госпожица Трин е деликатно цвете, с нея би трябвало да се отнасяме с най-голямо уважение. Вместо това ти говориш за отрязване на краката ѝ и повръщане върху обувките ѝ.

Пиърс вдигна вежда към Линет. Тя въздъхна и потупа ръката на Себастиен.

— Съжалявам — каза тя. — Негова светлост доста правилно забеляза, че съм толкова умела във флирта, колкото той — в точно противоположното поведение.

— Хубаво — отвърна Пиърс с искрена признателност. — Проклет да съм, ако не си един от най-опасните събеседници, които познавам. Особено като се има предвид допълнителното оръжие, което носиш.

— Искаш да кажеш усмивката? — попита Линет. — Намирам я за много полезна. Трябва да опиташ някой път.

Сега Себастиен се намръщи. Вероятно започваше да осъзнава, че Линет не е някое деликатно цвете.

— Не си ѝ в категорията — каза му Пиърс. — Тя е майстор. Нищо чудно, че цял Лондон е на мнение, че върти принц около пръста си.

— Предава се в семейството — обясни Линет. Изглеждаше почти плаха за миг. — Наистина бих искала да чуя повече за хирургическата ви практика — обърна се тя към Себастиен. — Казахте, че не можете да избегнете инфекция. Какво опитахте?

Пиърс често мислеше, че братовчед му е глупак, но никога не го бе подценявал, станеше ли дума за хирургия. Себастиен бе най-добрият хирург, който някога бе виждал, с непоклатима концентрация, пъргави пръсти и невероятна ловкост.

— Ако не съществуваше проблемът с инфекцията — казваше той, — мисля, че би било възможно да се намесим в случаи, които сега дори не можем да си представим. Например, горе в западното крило имаме жена с подуване в корема. Почти сигурно е, че някакъв вид рак е причинил тумор, който расте. Вероятно е с размера на ябълка или дори по-голям.

— Убеден съм, че е тумор — намеси се Пиърс. — Няма да знам размера със сигурност, докато не минат няколко месеца, разбира се.

Линет примигна, но за нейна чест нито трепна, нито изпищя, както повечето дами правеха, щом се изправеха пред реалността на медицинската практика и собственото му увлечение по дисекциите.

— Ако имахме нещо, което може да контролира инфекцията, бих могъл да отворя корема ѝ и да изрежа тумора — каза Себастиен. — Тя би могла да се върне у дома и да изживее живота си.

Пиърс трябваше да признае, че братовчед му беше особено привлекателен, когато говореше за хирургията. Един кичур коса бе паднал на челото му, а очите му блестяха.

Може би трябваше да насочи разговора в друга посока. Линет очевидно беше очарована.

— Алкохолът помага ли? — попита тя. — Прочетох, че войниците на бойното поле изливат бренди върху раните си и то намалява риска от инфекция.

— Не е достатъчно добро — отвърна Пиърс. — Когато бяхме по-млади и по-малко отвратителни, опитахме всичко, което можахме. Но пациентите ни умираха печално често.

— Почти всички — отбеляза Себастиен. Сега лицето му придоби онзи вид сладостна тъга, която жените намираха за толкова очарователна. Пиърс не можеше да постигне подобно изражение, дори животът му да зависеше от това. Разбира се, братовчед му беше искрен. Той наистина обезумяваше, когато пациентите му умираха.

— Така че престанахме — каза Пиърс. — Братовчед ми не можеше да понесе броя на трупове.

— Крайниците са едно — поясни Себастиен. — Но при вътрешността на тялото има просто твърде голям риск.

— Горката жена — прошепна Линет.

Пиърс беше забравил за кого говорят.

— Е, тя поне дойде тук. Даваме ѝ толкова много опиум, че не изпитва никаква болка.

— Будна ли е?

— Почти никога. Кое то за нея е най-доброто. Ракът на стомаха — ако това ѝ има, — изглежда, е особено болезнен.

— Ами семейството ѝ?

Той сви рамене.

— Не бих могъл да знам за него. Може би няма такава.

— Пациентите нямат ли семейства? Сякаш никога не идват посетители.

— Това е царството на сестра Матилда. Наистина не бих могъл да знам.

Очите на Линет се присвиха.

— Госпожа Хавлок изглежда има твърдо мнение за всичко. Възможно е да е казала на пациентите, че не им е позволено да имат посетители.

— О, не би го сторила — възрази Себастиен. — Тя е доста груба, но има добро сърце.

Такъв си беше той. Винаги виждаше най-доброто в хората.

— Всъщност, тя няма много добро сърце, ако под това имаш предвид възможността ѝ да изпитва симпатия към другите — каза Пиърс. — Това е причината, поради която я държа тук, след като е напълно лишена от чар. Може да задържи крещящо дете, без дори да мигне.

— Крещящо дете? — Линет потрепери.

Значи все пак имаше слабо място.

— Гавън крещя като луд, когато трябваше да наместим счупения му крак — отвърна Пиърс. — Но виж го сега. Спря да крещи и отново ходи. Момчето скоро ще си иде у дома.

— Да, но колко дълго е бил тук, без да му бъде позволено да види майка си?

Себастиен се намръщи.

— Ще проверя това, госпожице Трин — той ѝ хвърли безнадеждно оглупял поглед. — Каква добра душа имате. Пиърс и аз влизахме и излизахме от онази стая с месеци, без дори да се замислим за това.

— Е, вие си имате пациентите, да не споменаваме всички тези Патенца, за които се грижите — каза тя и посочи към другия край на стаята. — Мога да попитам госпожа Хавлок за посетителите.

— Патенцата? — попита Себастиен.

Но Пиърс вече се хилеше.

— Онези глупави момчета — поясни той и кимна към Пендърс, Кибълс и Битс. Те кръжаха около лейди Бернез, вероятно погълнати от показното пищно деколте на майка му.

— О, разбирам — отвърна Себастиен. — Предполагам, че следват Пиърс сякаш е мама патица. Сладка, любяща мама патица.

— Трудно е да си го представи човек — съгласи се Линет.

— Тази усмивка повече ми харесва — каза ѝ Пиърс.

Усмивката изчезна.

— Това беше зловна, саркастична усмивчица — продължи той. — Показваше истинската Линет.

Очите ѝ се присвиха и за миг той помисли, че ще получи чаша шампанско в лицето. Но Прюфрок би гонга за вечеря и тя просто му обърна гръб и се отдалечи със Себастиен, нарочно опирайки се върху ръката му.

След вечеря, лейди Бернез стана и със сияйна, широка усмивка, насочена към всички на масата, включително предишния ѝ съпруг, каза:

— Защо не се оттеглим в гостната заедно? Прюфрок бе така любезен да ни уреди малко забавление.

Един поглед към лицето ѝ и Пиърс разбра, че неговата маман беше замислила дяволски план.

— Танци! — каза той след малко, като видя разчистения под и Прюфрок на пианото, заедно с хилав лакей с цигулка. — Колко мило от твоя страна, маман. Точно на това се надявах.

Майка му се плъзна покрай него в облак от жасмин.

— Миличък, светът не се върти около теб и съжалявам, ако някога съм те накарала да мислиш, че е така. Сега седни там и нека кракът ти си почине. Себастиен ще танцува с мен, разбира се.

— Разбира се — повтори Пиърс, докато сядаше, защото след като майка му бе решила да режисира комедия, той смяташе да ѝ се наслади.

Баща му седна на един стол от другата страна на канапето и се загледа. Дори не се опитваше да се прикрива, просто седеше, а очите му бяха приковани в бившата му жена, докато тя валсираше и се смееше с племенника си.

— Краката ѝ са бързи, както винаги са били — каза Пиърс след известно време. По-скоро предпочиташе да разговаря, отколкото да гледа танците. Най-малкото защото се дразнеше от това как Битс се хили на Линет Харесваше му да мисли за Битс като за лекар, макар и некомпетентен, а не като за младо конте.

— Майка ти ли? — баща му кимна. — Трябваше да я видиш на седемнадесет. Беше стройна като върба, с плам в очите, което караше всички мъже в стаята да се влюбват в нея.

— Ще я помолиш ли за танц?

Баща му го погледна и леко изви устни, а Пиърс шокирано осъзна, че безброй пъти е усещал точно това изражение да се изписва по собственото му лице.

— О, ще я помоля. Тя е организирала забавата и би било некавалерско от моя страна да не ѝ позволя да ми откаже. Тогава не танцувахме валс, разбира се.

— Тогава? — повтори Пиърс доста глупаво.

— Наруших всички правила на обществото — каза баща му. — Не изчаках да ме представят, за да поискам ръката ѝ за танц. Просто я издърпах на дансинга.

— Е, тогава отивай — отвърна Пиърс. — Издърпай я на дансинга.

— Тя не иска да бъде издърпвана. Исква да има възможност да ми откаже.

Да, Пиърс определено разпозна тази сардонична усмивка. Беше неговата собствена.

— А заради прегрешенията си, заслужавам да ѝ доставя това удоволствие — добави херцогът.

Майка му можеше и да откаже да танцува с баща му, но Себастиен нямаше да откаже възможността да танцува с Линет, а

проклет да бъде, ако просто останеше на канапето, за да гледа как Себастиен шепне в ухото на неговата годеница.

Той се изправи, за да си тръгне, но после се поколеба.

— Късмет — каза на баща си.

— Твърде е късно за това — отвърна херцогът. — Лека нощ.

[1] ma tante (фр.) — лелю. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ти си свиня — заяви Линет на Пиърс. Беше я събудил като люлееше панделка над лицето ѝ, така че да я гъделичка по носа.

— Донесох ти горещ шоколад.

— Това до известна степен извинява свинското ти поведение — каза тя и се облегна на таблата на леглото, за да може да изпие шоколада си. И да наблюдава тайно Пиърс, макар да нямаше представа защо е очарована от подобен грубиян. Само че жена, която бе сънувала цяла нощ, че един определен лекар я целува — и не спира само с целувките, — едва ли може да се преструва, че не е запленена.

— Не оплитай Себастиен в мрежите си — предупреди я той. Все още не бе срещнал погледа ѝ. Вместо това си играеше с панделката, както би го правило едно малко дете — връзваше я на възли и изпробваше здравината ѝ.

— Съсипваш тази панделка, а е една от любимите ми.

— От коприна ли е направена? — той върза още един възел.

— Разбира се. Защо?

— Нуждаем се от нещо по-добро, с което да връзваме пациентите за масата по време на хирургичните процедури. Използваме въжета и по-късно те се оплакват, че имат охлузвания. Може би коприна ще свърши работа — той я изпробва отново като я прокара по ръба на долната табла. Панделката се скъса точно на две половини.

— О, за Бога — възкликна Линет. — Трябваше ли да я късаш? Увий коприна около въжетата.

— Добра идея. Чу ли какво ти казах за Себастиен?

— Да. Тревожиш се да не си загубиш партньора в игрите?

Пиърс изсумтя.

— Искан ми се да бях момче, както продължаваш да ме наричаш.

— Защо?

— След тридесет, четиридесет години най-много, ще имаме нещо, с което да контролираме инфекцията. В хирургията ще настъпи

коренна промяна.

— Ти си на колко, на тридесет? Би могъл да оперираш и на седемдесет и пет, подпрян на масата.

— И да отрежа носа на пациента с треперещите си ръце — добави той.

— Наричам те момче, защото се държиш като дете, чиито родители са го разочаровали и то е решило да им го върне.

— Обичам майка си.

Той изглежда наистина я слушаше. Но тогава Линет осъзна, че не е в природата на Пиърс да не слуша.

— Разбира се, че обичаш майка си. Но обичаш и баща си. Той също те обича.

— От всички тези нежни емоции толкова рано сутрин ме присви стомахът.

— Изглежда имаш проблеми със стомаха си — каза тя натъртено. — Може би Себастиен ще оперира теб след тридесет години.

— По дяволите, надявам се, че не. Много го бива, но никак не е приятно да те оперират. Да вървим, а? Не мога да понеса толкова много интимност и определено не с жена, с която не съм спал.

Линет изпи шоколада си и после провеси крака от леглото. Почувства истинска тъга при мисълта, че Пиърс никога не би могъл да прави любов.

— Как нарани крака си и... останалата част от себе си? — попита го, докато отиваше към паравана. Беше приготвила дрехите си предната вечер.

Когато той не отговори, тя се обърна и откри, че се втренчил в гърба ѝ.

— Какво? Да не съм разляла горещия шоколад?

— Тази нощница на практика е прозрачна — отвърна той с нисък и ръмжащ глас. — Мога да ти видя задните части.

Тя се шмугна зад паравана и усети приток на горещина в корема си, едновременно с лека тъга. Тя, която наистина никога не бе пожелавала истински да спи с мъж, ако бе честна със себе си... е, можеше да си се представи как ляга с един точно определен.

Пиърс.

Пиърс, който бе неспособен. Това беше най-жестоката ирония.

— Не харесвам този израз, задни части — каза тя, контролирайки гласа си, така че да не издаде и частица от желанието ѝ. — Това е лекарска дума.

— Какво би предпочела? Дупе? Дирник? Задник?

— Дупе, предполагам.

— Мисля, че ми харесва повече задник. Звучи много закръглено. Закръглено и чувствено.

Линет облече роклята си през главата и я остави да се надипли около нея. После се протегна назад и докосна дупето си. Определено бе закръглено на пипане. Дано да беше и чувствено.

Тя се показа иззад паравана и се отправи към тоалетната масичка.

— Само трябва да си среща косата. Реших днес да я сплета и да видя дали така ще я предпазя от заплитане. Това причинява много проблеми на Елайза.

Той застана зад нея и започна да закопчава копчетата ѝ, без да го бе помолила. Линет прокара четката през косата си, очите ѝ срещнаха неговите в огледалото и изведнъж спря.

— Сякаш вече сме женени от десет години — каза той с крива усмивка.

— Нямах намерение някога да се ожениш, нали?

— Не виждам смисъл.

— Защо не? — после осъзна защо. — О, защото не можеш да имаш деца?

— Самата институция е създадена точно заради това — отвърна той. — В противен случай, от нея няма смисъл.

Тя отвори уста, но осъзна, че няма настроение да защитава любовта или дори другарството пред един мизантроп. Освен това беше съгласна с Пиърс, че любовта и бракът често имаха много малко общо. Завърза една от половините на панделката около края на плитката си и стана.

— Ще тръгваме ли?

Той я огледа от горе до долу.

— Изглеждаш на около четиринадесет години с тази плитка. И си си забравила чорапите.

— Съгласна съм, че няма смисъл от тях. И без това никога не срещаме никого, докато излизаме от къщата.

— Прюфрок не е един от онези икономи, които вярват, че персоналът трябва да става с пукването на зората.

— Той е много необикновен иконом — отбеляза Линет, тръгна редом с него и пъкна длан в извивката на лакътя му.

— Казах ти. Той не е иконом, а шпионин на баща ми.

— Но защо баща ти има шпионин в дома ти?

Пиърс сви рамене.

— Спри да свиваш рамене. Правиш го твърде често, когато искаш да избегнеш някой въпрос. Защо баща ти има шпионин в дома ти?

— Предполагам, че иска да знае какво става тук.

— А ти твърдиш, че има един и в къщата на майка ти.

— Да.

— Той все още е влюбен в нея, нали знаеш. И чувството е взаимно.

— Себастиен ми каза същото. Ще трябва да решат сами дали искат да предприемат нещо по този въпрос.

Линет го погледна, но от стиснатата му челюст разбра, че не желае да продължи с обсъждането на темата. Освен това наистина не беше нейна работа.

— Така, спомена, че сте в замък са разпределени според различните болести.

— Както и по пол — каза той и използва бастуна си да избути един камък от пътеката, преди да пристъпят напред. — Пациентите са много досадни, когато стане въпрос за приличие и правила.

— Защо Гавън е до господин Хамърхок тогава? Каза ми, че господин Хамърхок може да е заразен.

— Не е много вероятно. Петехиалната треска изглежда престава да е заразна, след като кожните лезии се появят. Просто се опитвах да те спра да се влюбиш в него. Очарователният му обрив го прави опасен за всяка жена. Да не споменавам прелестното фъфлене, което е развил. Колкото и да е тъжно, изглежда, че от миналата нощ намалява.

— Мисля, че въздухът е по-топъл днес — каза Линет, щом взеха последния завой от пътеката, подминавайки къщата на пазача, и басейнът се показва пред тях.

— Не ми харесва това небе — отвърна Пиърс, като примижа.

— Какво му има? Няма никакви облаци — тя пусна ръката му и се обърна с гръб, за да си разкопчае роклята.

— Този мрачен цвят означава буря. Може би.

— Може би? Ти поставяш диагнози, не прогнозираш какво ще е времето — тя свали роклята. — Защо просто не се съблечеш? Миналата нощ се упражнявах да плувам...

— Така ли?

— На пода. Елайза влезе и всичките ѝ подозрения, че напълно съм се побъркала, се потвърдиха — тя се затича към скалата над басейна.

— Забави темпото. Ще ме накараш да се почувствам сакат.

— Като нараня несъществуващите ти чувства? — подразни го тя. Придвижи се до самия ръб на скалата. Имаше лек вятър, който духаше откъм морето и във въздуха се носеше солен мирис.

Пиърс събуваше ботушите си. Беше я погледнал само веднъж и после се върна обратно към събличането. Колкото и да бе твърдоглаво от нейна страна, тя искаше да я погледне още веднъж. Можеше да усети, че вятърът прилепя долната риза към тялото ѝ, разкривайки всяка извивка. Искеше...

Осъзна колко е жестока и усети наченки на чувство за вина. Наистина бе грубо да се перчи пред него с нещо, на което той никога не би могъл да се наслади.

Линет седна и придърпа колене до гърдите си. Пиърс свалеше ризата си и тя го загледа, докато се преструваше, че се вира във водата. Гръдният му кош беше красив, осеян с косъмчета, които ставаха по-тъмни там, където се изгубваха в бричовете му. Пръстите ѝ трепереха от желание да го докосне, да ги прокара по гърдите му, да ги обвие около гръба и надолу до...

Задните му части. Или може би точната дума за тази част от мъжкото тяло бе задник, помисли си тя, докато наблюдаваше как той се обръща, за да остави бричовете и ризата си настрана.

Миг по-късно и двамата се потопиха във водата. Вместо да чувства убийствен студ, тя се влюби в тръпката на потапянето, в начина, по който водата я стряскаше, сякаш бе спала, до момента, в който влезеше в басейна.

Обичаше и начина, по който Пиърс я повдигаше нагоре и я притискаше към тялото си. Само че не я остави да се притиска в него

за дълго.

— Едната ръка облежната на скалата — излая той. — Сега опитай да плуваш.

Тя си пое дълбоко дъх и се отгласна от стената на басейна. И веднага потъна.

Той отново я издърпа и пак я тласна към стената.

— Носи се по водата за миг и после започни да движиш ръце — нареди й. — И не забравяй да риташ с крака.

Линет трепереше толкова силно, че не мислеше, че би могла да се движи... но го направи. Миг по-късно напредваше във водата — бавно, но се движеше, не потъваше. Пиърс остана до нея, крещеше инструкции, повечето от които тя не можеше да чуе. Но най-накрая схвана идеята — начина, по който ръцете се движеха отделно, нагоре и настрани, начина, по който главата й се обръща на една страна, а краката й...

Той ги сграбчи с тези негови умели ръце, ръце на хирург, и ги задържа изправени, за да й покаже как да риташ.

И понеже беше слаба глупачка, тя веднага спря да мисли за плуване и замечта — плъзни ръцете си нагоре, нагоре.

Той не го стори.

Пет минути по-късно тя бе прекосила цялата дължина на басейна. Сърцето й препускаше и не можеше да спре да се усмихва.

— Готова ли си да се върнеш обратно? — изкрещя той.

Без да отговори, тя се отгласна и започна да си проправя път през водата. Когато стигна до половината, очите й смъдяха, устата й бе пълна със солена вода, а ръцете й бяха изтощени.

Една вълна заля главата й и тя се поколеба достатъчно, за да започне да потъва.

Ръката на Пиърс обгърна талията й.

— Доста добре — каза в ухото й. — Хайде — той я издърпа настрани и после я притисна към тялото си.

Този път тя съвсем естествено се сгуши в него, както бебе се притискаше към майка си. Само че в усещането за силното му тяло до нейното нямаше нищо майчинско.

— Сърцето ти препуска — каза той. — Прекалено голямо физическо усилие за човек, който не прави почти нищо друго, освен да танцува.

Тя не възнамеряваше да му обяснява защо сърцето ѝ препуска, затова го остави да я извади от басейна и дори не погледна, когато той се потопи отново във водата, преборвайки се с вълните, сякаш бяха нищо повече от вълнички във ваната.

Линет усещаше краката си като наквасен хлебен пудинг. Може би той беше прав. Откри купчината кърпи, които Прюфрок бе изпратил и отново взе всичките.

Наистина, трябваше да каже на Прюфрок, че се нуждаеха от допълнителна кърпа, някоя само за Пиърс. Но докато лежеше на скалата трябваше да признае, че ѝ харесва да сваля една от тялото си и да му я дава. Или пък две.

Това го караше да я гледа. А нея караше да се чувства неудържимо жива, сякаш кръвта пееше във вените ѝ.

Разбира се, това бе причината майка ѝ да се отправя толкова жизнерадостна към тайните си срещи. Човек можеше да предположи, че я караха да се чувства жива. Горката мама.

Тя се обърна на една страна сред купчината кърпи и си спомни смеха на майка си. Сигурно е била пристрастена към вида удоволствие, което Линет изпитваше, когато бе около Пиърс. Бе толкова лесно обяснимо, колкото пристрастеността на баща му на Пиърс към опиума.

Толкова просто.

А Пиърс бе прав — тя въобще не бе простила на майка си, затова че предпочиташе да е с непознати мъже повече, отколкото искаше да е с дъщеря си. Достатъчно, за да излезе една дъждовна нощ, за да се срещне с някакъв мъж — така и не разбраха кой — и да умре, когато каретата се блъснала в един стълб.

Аз никога не бих го направила, помисли си Линет. Никога не бих... но това не значи, че не мога да го разбера. Не и когато всяко докосване на Пиърс разпалваше огън в кръвта ѝ.

Някъде около сърцето ѝ, някаква празнина, ледена като водата, избледня и изчезна.

— Обичам те — прошепна Линет на вятъра, на топлата скала под раменете си, на миризмата на риба и море, на спомена за майка си.

Пиърс се появи целият мокър и я изпръска със студена вода по лицето.

— Имаш ли намерение да споделиш една от тези кърпи? Не обръщай внимание на факта, че моето тяло е много по-голямо от

твоего.

Тя издърпа кърпата от главата си и му я подаде.

— Нуждая се от още една — каза той, докато триеше косата си.

Тя му даде увитата около стъпалата си.

— Знаеш ли колко много хора страдат от болести, които причиняват окапване на палците на краката? Бих искал друга кърпа.

Линет примигна.

— Палците ми са добре закрепени.

Имаше нещо лукаво в очите му, нещо примитивно, което караше цялото ѝ тяло да реагира. Мигновено. Чувстваше се като робиня, лежаща в краката на раджа — отпусната и безволева.

— Още една кърпа — настоя той.

Тя се забави, издърпа ръба на кърпата изпод раменете си, смъкна я леко настрани, разгръщайки се сякаш развиваше подарък. Нямахше нужда да поглежда надолу, за да знае, че зърната ѝ са настръхнали под ризата. Нямахше нужда да поглежда нагоре, за да знае, че той я поглъща с очи.

Тя хвърли кърпата в негова посока и отново се настани на скалата, с ръце над главата си.

Той подсушаваше тялото си и я гледаше през цялото време, без намек за угризение или благоприличие.

— Ти — каза накрая и уви кърпата около талията си, — ти си...

Главата му рязко се изви нагоре.

— По дяволите!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Линет седна и проследи втренчения поглед на Пиърс към хоризонта. Към тях идваше някаква тъмна маса, сякаш нощното небе се бе спуснало към морето и...

Пиърс я издърпа на крака и с другата си ръка посегна към бастуна. После я пусна.

— Бягай! Бягай колкото можеш по-бързо към замъка.

Тя отново погледна през рамо. Тъмният, мътен облак приближаваше, беше толкова близо, че можеше да види как се движи. Но странното бе, че небето от другата му страна все още бе синьо, а слънцето все още сияеше.

Той тръгна нагоре по пътеката.

— Линет! — изрева, без да се обръща. — Бягай, слабоумна глупачке!

Тя затича след него. Той вървеше доста бързо с някакъв трикрак бяг, вираше се в земята съсредоточено, за да види къде бастунът му опира в скали. Щом го настигна, тя отново се обърна.

Облакът не беше черен. Бе някакъв вид тъмно зелено-синьо и се извиваше като жив. Страх замени удивлението й. Тя отново затича след Пиърс.

— Какво е? — попита го. — Какво е това?

— Времето — каза той кратко. — Проклетото уелско време, ето какво. Би ли се затичала най-сетне, ако обичаш?

— Няма да тръгна без теб — отвърна тя.

Вятърът, предхождащ облака, ги достигна и отнесе думите от устата й.

Един поглед през рамо и Линет разбра, че няма да успеят да стигнат до замъка. Каквото и да имаше в този облак, то завземаше синята част на океана и препускаше към брега като диво животно. И все пак, странно, слънцето все още грееше в небето точно над тях.

Пиърс вървеше дори още по-бързо, разчитайки на силата на левия си крак, докато се изтегляше напред.

— Къщата на пазача — изкрещя той. Думите му едва се чуха сред воя на вятъра. Почти бяха стигнали завоя на пътеката, а малката сграда бе точно зад него.

Вятърът ги тласкаше напред и внезапно Линет усети иглите на леден дъжд да удрят раменете и гърба ѝ. Не бе за вярване, но Пиърс затича с такава скорост, че се втурна пред нея. После застана до вратата, рязко я отвори и посегна към годеницата си, щом тя го достигна задъхана. Сграбчи ръката ѝ и я дръпна толкова силно, че краката ѝ се отлепиха от земята.

И затръшна вратата зад тях.

За една секунда те се гледаха в полумрака на къщата. После сякаш избухна оръдеен изстрел и дървената врата се разтресе от удари, толкова силни, че рамката видимо затрепери.

— О, Боже мой — прошепна Линет. — Какво е това?

— Градушка — каза Пиърс, обърна се и закуцука навътре в стаята. — Ето защо оставяме кепенците в къщата затворени през цялото време — той спря и наклони глава. — Съдейки по звука, е с размера на топки за тенис.

— Никога не съм чувала нещо подобно — възкликна Линет. Взираше се вцепенена във вратата, която се тресеше сякаш хиляди юмруци удряха по външната ѝ страна, сякаш подивяла тълпа се опитваше да влезе.

— Но със сигурност си чувала за времето в Уелс, нали? Ще се оправи след два-три часа, мисля. Прислужницата ти има ли представа, че си отишла да плуваш?

Линет кимна.

— Прюфрок ще ѝ каже да не се тревожи. Това се случва достатъчно често, така че съм го инструктирал да не изпраща спасителна група. Родителите ми ще трябва да се задоволят с нежните грижи на Себастиен.

— Твоите Патенца ще му помогнат — каза Линет сред шума от подновеното блъскане, когато вятърът запрати още градушка по къщата. Тя осъзна, че трепери от студ.

— Мислиш ли, че може да има някакви дрехи тук или пък одеяло? — попита тя с тракащи зъби.

Пиърс се обърна и ѝ се ухили преценяващо.

— Забрави си кърпите?

— Замръзвам — каза Линет и уви ръце около себе си. — Има ли одеяла?

Той посочи с бастуна си към вратата отляво на камината.

— Запали огън. Моля те.

— Както заповядаш — отвърна ѝ саркастично. Но остави бастуна на една страна и взе кремъка от полицата над камината. Слава Богу, тя вече бе заредена с подпалки и няколко цепеници.

Линет отвори вратата и откри малка спалня. В нея нямаше нищо друго, освен едно голямо легло и прозорец, гледащ към хълмовете, така че градушката не удряше кепенците.

Откри шкаф до вратата и отвори вратите. Лавиците бяха празни, с изключение на събрана на купчина дреха, натъпкана в ъгъла. Тя я извади, с треперещи от студ пръсти, и видя, че е мъжка риза. Не беше от тези, които носеше Пиърс, направени от тънък лен. Беше домашна и плътна.

Линет предпазливо я помириша и откри за свое облекчение, че е чиста, макар и намачкана. Ледената ѝ, мокра долна риза бе свалена за секунда. Но Линет все още бе мокра, така че подаде глава през вратата.

— Пиърс, може ли да използвам...

Само за да види това, което безброй пъти по непонятни причини бе пренебрегвала. Пиърс Йелвъртън, граф на Марчант, чисто гол.

Той беше клекнал пред камината и удряше кремъка в каменната стена.

— Кърпата ти? — попита тя.

— Вятърът я отнесе.

— Отнесе ли и бельото ти?

— Трябва да съм забравил да го сложа. Свикнал съм да плувам гол — той вдигна поглед към нея, очите му я стоплиха като френски коняк. И сякаш бе изпила този коняк, топлината се плъзна по гърлото ѝ, към гърдите ѝ, стомаха и по-надолу. Не можеше да спре да гледа. Тялото му навсякъде бе мускулесто, краката, гърбът, раменете...

— Искаш ли да се изправя, за да не пропуснеш нещо? — гласът му беше развеселен, но в него имаше нещо хищно, дълбоко и мъжко, и опасно.

Цялото тяло на Линет му отвърна. Нежната топлина, опиянението като от бренди, се превърна в отчаяна горещина и се събра в краката ѝ.

— Не! — ахна тя. — Ако нямаш кърпа... няма значение — видя, че той се раздвижи и чистият инстинкт я накара да се скрие обратно в спалнята и да затвори вратата.

Усещаше грубото дърво срещу гърба и дупето си. Гола съм, помисли си. Гола съм и съм в къща с гол мъж, и имам нужда...

Линет нахлузи ризата през главата си за две секунди. Тя стигаше до коленете ѝ, което бе само по себе си достатъчно скандално. Плътният плат прикриваше фигурата ѝ много добре, макар гърдите ѝ да опъваха малко копчетата. Изглежда е била направена за мъж с тесен гръден кош, което решаваше дилемата дали трябва да позволи на Пиърс да задържи единствената им дреха. Неговият гръден кош определено не бе тесен.

Тя се обърна отново към леглото. Върху него имаше раздърпано одеяло, а когато го дръпна, отдолу се показа груб чаршаф. Бе достатъчен, за да покрие огромната фигура на голия мъж в предната стая и това бе всичко, което имаше значение.

Издърпа чаршафа от леглото, отвори вратата и го подаде, без да поглежда.

Гласът на Пиърс се чу съвсем ясно до дървената врата, въпреки вятъра.

— Какво е това?

— Сложи го — изкрещя тя.

— Няма нужда.

— Да, има нужда — вратата се помръдна под дланта ѝ. — И не влизай тук без този чаршаф около тялото си!

Вратата се отвори, изтласквайки я назад.

— Намерих покривка — наистина, бе завързал синя дреха около талията си.

— Чаршафът би бил по-добре — каза Линет и очите ѝ инстинктивно се плъзнаха по широките му гърди. Тя погледна по-надолу и ахна. — Това е неприлично!

Покривката бе завързана жизнерадостно на десния хълбок на Пиърс, но дори така, едва покриваше неговия... неговите...

— Не можеш да носиш това!

— Е, не мога да нося чаршафа, освен ако искаш да седиш върху това одеяло — каза той и странна усмивка заигра по устните му. —

Като нищо може да приютява толкова бълхи, колкото и Руфъс, което наистина си е забележително количество.

Линет хвърли изпълнен с ужас поглед към леглото.

— Няма да седна там.

— Няма къде другаде да се седи — отвърна Пиърс. — Необяснимо защо в къщата липсват мебели. Предполагам, че съседите са ги взели назаем. Много са стиснати тези уелсци. Сметнали са, че къщата не се нуждае от маса или столове, след като никой не живее тук. Имаме късмет, че леглото все още стои.

Както очакваше, Линет надзърна над рамото му и осъзна, че предната стая бе празна, като се изключеше тежкия бюфет. Тя отново погледна към леглото.

— Според мен, бълхите не могат да живеят повече от няколко седмици, без да се хранят с някакъв вид кръв — каза Пиърс и хвърли чаршафа обратно на леглото. — Би ли сложила отново проклетото нещо? Кракът ми не понесе добре това подскачане по хълма, така че или ще седна, или ще падна. В момента бастунът е единственото нещо, което ме държи изправен.

Линет се втурна обратно към леглото и се опита да подпъхне чаршафа от всички страни.

— По-трудно е, отколкото изглежда — забеляза тя, в напразен опит да започне неангажиращ разговор, за да не поглежда отново към Пиърс.

— Трябва ли да плащам допълнително на прислужниците за всяко легло? — той звучеше отегчен.

Линет се отказа от долната част на леглото. Сигурно бе подпъхнала твърде голяма част от чаршафа в горния край, тъй като тук отказваше да стои както трябва.

— Седни — каза му тя и посочи леглото.

Той се отпусна със стон.

— Така по-добре ли е? — попита го. След миг се настани в края, давайки му достатъчно пространство. Едва ли можеше да остане права по време на бурята, колкото и неприлично да беше.

Пиърс впиваше пръсти в десния си крак, масажирайки силно.

— Всичко е по-добре от това да стоя на него след това тичане — отвърна той, без да вдига очи.

— От дълго време ли имаш нараняването? — попита Линет.

— Почти цял живот.

— Защо не ти минава?

Той поклати глава.

— Няма да разбера, докато сам не си направя аутопсия — тя примигна. — Глупава шега. Мисля, че мускулът е умрял, там вътре. Открих пациенти, които изглежда преживяват мускулна смърт след травматично нараняване. В някои случаи болката отминава. В други... не.

— Няма ли някакъв шанс? — тя загледа пръстите му за миг. — Дори нямаш белег, поне това мога да видя.

Пиърс обърна крака си леко навън и тя ахна щом видя грозния, назъбен белег, който се простираше от горната част на бедрото му до вътрешната страна на коляното.

— Как оцелея?

— Вероятно не би трябвало да оцелея — каза невъзмутимо. — Най-малкото заради огромния риск от инфекция. Само че аз съм кораво копеле — той най-накрая вдигна очи и ѝ се ухили.

Линет не можа да отвърне на усмивката. Бе прекалено разтърсена от ужасната болка, която такъв голям белег предполагаше. Без да се замисля, тя се протегна и прокара пръсти надолу по набръчканата кожа.

— Самият белег ли боли или само мускулите на крака ти?

— Мисля, че си първата жена, която ме е докосвала там — каза той бавно. Лицето му беше неразгадаемо. — Странна мисъл.

Разбира се, че никоя жена не го бе докосвала, като се имаше предвид неспособността му. Пръстите ѝ изглеждаха бледи и меки на фона на по-тъмната му кожа. Тя замръзна и внезапно осъзна, че ръката ѝ се намира върху вътрешната страна на мъжко бедро.

Отдръпна я рязко.

— Хареса ми — каза Пиърс. Гласът му прозвуча дълбоко и гърлено.

Линет се почувства толкова засрамена, че бузите ѝ вероятно бяха червени като божури. Рискува да погледне лицето му. Вече познаваше този поглед. Желание. Пое си дълбоко дъх.

— Просто исках да... — запъна се и млъкна.

Проклетникът изглежда имаше проблеми да контролира смеха си.

— Не виждам какво е толкова смешно — изстреля тя. — Опитвам се да изразя съчувствие към състоянието ти.

Пиърс се наклони назад към таблата на леглото и скръсти ръце зад главата си. Което направи нещо с покривката, не можа да не забележи тя. Изглежда не успяваше да го прикрива много добре.

— Не съм позволявал на никоя жена да гали тази част от крака ми — каза той.

Линет кимна.

— Естествено. Разбирам напълно — собствените ѝ ръце бяха стиснати в скута, но пръстите все още я сърбяха от усещането за кожата му.

— Обаче доста ми хареса. Може би трябва да си намеря любовница. Какво мислиш? Можем да я настаним в западното крило с Гавън и пациентите, които умират, но не са заразни.

Вятърът виеше около къщата и я караше да се чувства така, сякаш са единствените двама души в целия свят.

— Защо? — попита тя с искрено любопитство. — Само за да може дамата да разтвива белега ти от време на време?

— Тя няма да е дама — възрази Пиърс. — Това е целият смисъл — очите му бяха пълни със смях. Смях и... нещо друго.

Просто желание, каза си Линет. Най-обикновено желание. Тя издърпа краката си нагоре и ги подви под себе си. Очите му проследиха движенията ѝ.

— Какво би направила една любовница за теб, което една дама не би могла?

— Дамите водят до прекалено много усложнения — отвърна той и се премести, така че протегнатият му крак да докосва стъпалото ѝ. Сякаш я разтърси електричество.

— Усложнения като брак? — успя да каже, горда от факта, че не е показала никаква реакция към докосването му.

— Като брак — съгласи се той. — Като да живееш с една и съща жена твърде много години. Не ми казвай, че не си мислила за недостатъците на това.

Така беше. Никой не можеше да флиртува с принц два месеца и да не мисли какво би било да вижда лицето му над масата за закуска през остатъка от дните си. А ако принцът беше Огъстъс, бе трудно да избегне угнетяващото чувство, което съпътстваше точно това видение.

— Мислила си! — каза той през смях. — Ти си вълк-единак точно толкова, колкото и аз.

Линет поклати глава.

— Не съм. Аз искам да се омъжа. Искам и да се влюбя, макар да осъзнавам, че двете неща не вървят непременно заедно.

Той изсумтя.

— Романтичка си, дори да изглеждаш така, сякаш планираш прелюбодеяние, без да ти мигне окото.

— Чета твърде много романи, за да не съм такава.

— Романите нямат нищо общо с истинския живот.

— Те са по-добри от него — заяви Линет. — Носи голямо удоволствие да виждаш как лоши хора си получават заслуженото.

— Защо не дойдеш да седнеш до мен? Тази колона изглежда много неудобна, докато таблата на леглото е сносна като гръб на стол.

Всъщност наистина беше неудобна. Но... тя го изгледа.

— Бурята не утихва — изтъкна той. — Заседнали сме тук поне за още няколко часа. Освен това има няколко интересни празници в познанията ти за истинския живот, които можем да обсъдим. Винаги съм искал да побъбря с блудница. Докато стигнат до мен, те обикновено са разядени от сифилис и не им се разказва за разпътното им минало.

— Аз не съм блудница, като се има предвид, че дори не съм омъжена. Но мога да изтъкна, че в истинския живот, бих била компрометирана от тази буря и би се наложило двамата да се оженим — отвърна Линет и се примъкна към горната част на леглото, сядайки до него.

— Не губи надежда — каза той дружелюбно. — Все още можеш да получиш някое херцогство. Просто не моето херцогство, тъй като никой в Уелс не дава и пет пари какво правим. Баща ми вероятно е в замъка и се моли за чудо. Твоят е в Лондон и мисли, че си графиня и на път да станеш херцогиня.

— Какъв вид чудо иска баща ти? — попита Линет.

— О, миналото никога да не се е случвало. Майка ми да му прости. Нараняването ми да изчезне.

Тя кимна.

— Той е отчайващо тъжен.

— Няма внук — отвърна Пиърс. — Много разочароващо.

Линет го сръга с лакът.

— Не бъди противен. Знаеш толкова добре, колкото и аз, че баща ти не е чудовище. Глупаво е да продължаваш да се преструваш, че е.

— Няма ли да кажеш, че се държа като дете?

— Това не ти е неприятно — отбеляза тя. — Но бих предположила, че не обичаш да ти казват, че не използваш ума си. Твърде си наблюдателен, за да не видиш болката му.

— Е, ако поставяш въпроса така...

— Поставям въпроса така. Боли го, защото обича теб и майка ти.

— Сега ти говориш празни приказки — каза Пиърс достатъчно любезно. — Ще целуна старото копеле, това ще свърши ли работа?

Тя се обърна, за да му се усмихне.

— Не! — извика той, потрепери и покри с ръка лицето си. — Не опитвай да отровиш волята ми с тази твоя гримаса. Аристотел е вярвал в свободната воля, аз също!

Линет избухна в смях и издърпа ръката му надолу.

— Ето — тя позволи усмивката да се разлее по цялото ѝ лице. — Под моя власт ли си сега?

— О, майчице — изрече той присмехулно, — този път не проработи. Може би губиш уменията си — с едно ловко движение той се претърколи над нея.

Устата на Линет се разтвори. Внезапно се бе оказала по гръб, а ръцете ѝ бяха уловени от неговите над главата ѝ.

— Усмихни ми се пак. Да видим дали магията действа бавно или съм защитен от нея — каза Пиърс. Думите му бяха подигравателни, но в тях имаше ласка — груба, дръзка ласка.

Тя му се усмихна. Но не със семейната усмивка. Тази дойде от съвсем различно място — гладно място, копнеещо, диво и изпълнено с желание.

Той не каза нищо.

Линет можеше да усети всеки сантиметър от мускулестото му тяло срещу своето.

— Под моя власт ли си?

— Не съвсем — отвърна той, взирайки се в нея. — Но проклетие... добра си.

Тя отвори уста и внимателно прокара език по долната си устна.

— Харесва ми да те целувам.

Можеше да почувства дълбокия му, треперлив дъх.

— И би ми харесало да целуна крака ти — каза му, докато някаква част от ума ѝ се чудеше дали не е полудяла.

— Ти... — каза той.

— Да?

— Би направила всичко, за да спечелиш, нали?

Тя се ухили при тези думи.

— Съревновавам се яростно. Да не мислиш, че си единственият?

— Вече не — измърмори той и после, най-накрая сведе глава към нейната.

Усети по устните му вкус на морска вода. А целувката беше просто Пиърс — груба и настоятелна, без следа от цивилизованост. Линет се чувства като робиня, лежаща в краката на своя господар. Не, не в краката му, след като цялото ѝ тяло трепереше под тежестта му.

Лежаща под своя господар, подчинявайки се на неговата...

— По дяволите — каза Пиърс, вдигна глава и се втренчи се в нея. — Защо имам чувството, че правя любов с парцалена кукла? Вчера изглежда, знаеше как да се целуваш.

Тя освободи ръцете си и ги обви около врата му.

— Ние не правим любов.

— Хубаво. Да се върнем на първоначалния ми коментар, без частта с любовта. Защо си губя времето да целувам отпуснатата...

Тя потисна един стон.

— Млъкни, Пиърс.

Очите им се срещнаха в един наелектризиращ миг. После неговите потъмняха, а устата му отново превзе нейната.

Тя изостави идеята за робинята и просто се концентрира върху вкуса му — горещ и мъжки. Чувството за твърдо тяло върху нейното. Начинът, по който я поглъщаше, начинът, по който тя го целуваше.

Целувките караха тялото ѝ да се разтапя под неговото; ръцете ѝ се придвижиха надолу по гърба му, проследиха мускулите, плавната извивка на кръста и спряха рязко до покривката.

Той вмъкна крака си между нейните, а ризата... какво стана с ризата ѝ? Трябва да бе...

Пиърс освободи устата ѝ и прокара устни в изгаряща ласка по линията на челюстта ѝ.

Линет сляпо погледна към тавана, а сетивата ѝ бяха обсебени от допира и уханието му. Той издърпваше ризата още по-нависоко, което означаваше, че може да почувства допира му по-добре — още повече гореща кожа, опряна до нейната.

Главата му се наклони по-ниско и един стон се откъсна от гърдите му.

— Проклятие, Линет, имаш най-сладките гърди, които някога...

Тя не чу думите му, защото бе поел гърдата ѝ в ръката си, а устата му беше на зърното. Чувството бе прекрасно, опияняващо и... той я засмука. Тя ахна. Или може би извика. Или това беше твърде дрезгаво за вик. Не трябваше да издава такива звуци, трябваше да...

— Спри — каза той, повдигна глава, извисявайки се над нея и я погледна в очите.

— Не спирай — замоли тя.

— Отново започна да мислиш. Цялата се скова.

— Не — тя прокара пръсти по гърдите му, точно както си бе представяла, по широките мускули и плоските бронзови зърна. — Красив си.

— А ти си побъркана, ако мислиш така — отвърна той равно. Пръстите ѝ минаха над едно от зърната му и от гърлото му излезе дрезгав звук. Тя го направи отново, по-решително. Вратът му се изви назад, което ѝ даде пространство да се плъзне надолу и да замести пръстите си с устни.

Можеше да го почувства как трепери, така че опита това и онова... ближеше, дори хапеше леко. Всичко, което би го накарало да пулсира срещу нея. Умът ѝ наполовина бе зает с него и наполовина с начина, по който се чувстваше всеки път, когато той се притискаше в нея.

— Достатъчно — каза той и се претърколи по гръб, повличайки я със себе си.

— Кракът ти! — ахна тя. — Съжалявам, аз...

Той пъкна коляно между бедрата ѝ. Думите ѝ замряха на устните. Всяко усещане в тялото ѝ се фокусира в сладкото място между краката ѝ.

— О — простена Линет. — Моля те...

Замаяна чу смеха му, но устните му отново бяха върху зърното ѝ, ближеха, вкусваха. Премести се на другото и засмука, докато тя не

запулсира срещу крака му и не извика.

Линет се подпря на раменете му със затворени очи.

— Искаш ли да свършиш? — попита я с нисък, дрезгав глас.

Палецът му потърка отново зърното ѝ и тя простена.

— Мисля, че мога да те накарам да свършиш само от това — каза той.

Тя разпозна гласа му, безпристрастния лекарски тон и разбра какво прави. Наклони се и захапа устната му.

— Отново се държиш като идиот.

— Защо? — той се заигра с гърдите ѝ, карайки я да се разтрепери.

— Наблюдаваш — укори го тя. — Правиш го, когато се чувстваш неудобно. О!

— Не ми е неудобно. Нито пък на теб — една ръка се плъзна надолу по корема ѝ и между краката. Той я наклони назад. — Макар да мисля, че бих могъл да те накарам да се чувстваш много по-удобно.

Устата на Линет остана отворена, но от нея не излезе нито звук. Цялата потръпна.

— Ще ти е по-удобно по гръб — каза ѝ, като я преобърна толкова лесно, сякаш бе палачинка. — Ще ти е по-удобно, ако те целуна тук... — той постави уста на гърдата ѝ, — докато те докосвам тук — пръстите му отново се спуснаха между краката ѝ, ласкави и галещи.

Линет не знаеше дали я наблюдава. Едва забеляза, когато устата му остави гърдата ѝ и си проправи път надолу по корема. Това, което правеше с ръката си я караше да се извива, ханшът ѝ подскачаше срещу пръстите му, дрезгави стонове се откъсваха от устните ѝ.

И тогава той разтвори краката ѝ по-широко.

Тя вдигна глава, замаяна, за да види тъмната му глава между краката си.

— Какво правиш? — извика и опита да се отдръпне. — Това е... какво... престани!

Твърде късно. Устните му се обърнаха към сладката извивка на вътрешната част на бедрото ѝ. Проследи я внимателно с език, по-близо и по-близо.

— Ухаеш толкова хубаво — каза той замечтано. — Ароматът на Линет, примесен с дъх на океан. А имаш вкус...

Тя ахна.

— Имаш вкуса на най-сладкия мед — Пиърс се върна отново към това, което правеше. Повдигна коленете ѝ нагоре и езикът му я завладя, превзе я, възпламени я. Главата ѝ се замята и тя се напрегна срещу него, викайки отново и отново, с всяка нежна ласка.

Един пръст влезе в нея и тя се разпадна, закрепця толкова силно, че чуваше само звука на собственото си удоволствие, не и вятъра.

После отново чу вятъра, както и шепота на Пиърс, докато я целуваше изключително нежно.

— О, толкова е нежна — изгука той. — Работи толкова добре.

— Ти ме диагностицираш! — каза тя и успя да вдигне глава от възглавницата, така че да може да погледне надолу към него.

Той вдигна очи към нейните, а в тях играеше лукав пламък.

— Диагностицирам най-розовата — Пиърс още веднъж я целуна там и тя отново потрепери, — най-сладката — още една целувка, — най-прекрасната част от Линет.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Линет се отдръпна назад и се подпря на таблата на леглото. Пиърс позволи на ръцете си да се свлекат от краката ѝ и тя притисна колене срещу гърдите си, в импулсивен опит да прикрие най-интимните си части.

Едва можеше да повярва, че е позволила подобно нещо да се случи. Стомахът ѝ се присви от смущение.

— Това беше много неприлично — заяви, хвърляйки част от вината на него. — Сигурна съм, че хората не... къде се научи да правиш подобно нещо?

— От къде би могла да знаеш какво правят или не правят хората? — Пиърс се завъртя на една страна и облегна глава на ръката си. — Като лекар мога да ти кажа, че правят много порочни неща, които ти и аз още не сме опитвали. Някой някога да те е информирал кое е прилично и кое неприлично в спалнята?

Тя поклати глава.

— И аз така помислих — каза той доволен. — Като се имат предвид някои очевидни пропуски в образованието ти.

— Какво искаш да кажеш? — противно на всякакъв здрав разум, тялото ѝ все още трепереше.

— Знаеш ли какво ти се случи току-що?

От устата ѝ изригна смях, преди да може да го възпре.

— Приемам това, за „да“ — каза той. — Е, първото правило е, че нищо не е неприлично между любовници.

— Звучиш така, сякаш даваш разяснения на Патенцата — отбеляза тя. — Чух как ги обстрелваш с въпроси, които имаха за цел да предизвикат глупави отговори.

— Вярвай ми, никога не съм мислил да им изнасям лекция по интимни въпроси. Ако не друго, имат прекалено много косми по гърдите си, отколкото бих искал да притежават партньорките ми.

Линет уви ръце около коленете си.

— Това е абсурдно.

— Не толкова абсурдно, колкото факта, че ти си млада жена, която не знае нищо за репродуктивната система.

Тя не можеше да оспори това.

— Предполагам, че майка ти е починала, преди да може да ти обясни основните неща.

— Знам основните неща — запротестира Линет.

— О? Тогава защо мислиш, че мъжете висят отпред? Как точно би проработило това? Като да пълниш наденица?

— Малка грешка — отвърна тя и очите ѝ се плъзнаха по въпросната част от него. Покривката отдавна се бе отказала да го прикрива. — Майка ми очевидно е говорела метафорично.

— Това — каза той и плъзна ръка надолу — е ерекция. А аз, между другото, не съм неспособен, както трябваше да знаеш от момента, в който видя, че не съм увиснал.

Гърлото на Линет се сви. Самата тя би искала да го докосне по този начин.

— Мъжът получава ерекция, само когато би искал да легне с жена. В противен случай, това виси.

— О! Значи тогава майка ми е била права. Можеш ли да го накараш да виси, за да видя как изглежда?

Той прокара бавно ръка по себе си отново.

— Не. Невъзможно.

— Не е под твой контрол?

— Не и в момента, и въобще рядко, когато съм около теб, за моя изненада.

Линет се почувства по-добре щом чу това.

— В случай, че се чудиш, не съм девствен — каза той разговорливо. — Но не мога да кажа, че съм правил любов с жена. Бил съм с една или две, или повече. Но очевидно ти си девствена и то удивително неинформирана. Защо не ми кажеш какви смяташ, че са основните неща — допълни той с провокативен поглед — и ще поправа неточностите.

— За да можеш да ми се развикаш, както викаш на Патенцата, когато предположат нещо грешно? — тя поклати глава. — Не.

— Искаш ли да пропуснем лекцията и да минем направо към демонстрацията? Докосвам се — инстинктивно, очите ѝ се върнаха

към ръката му и това, което правеше. — Малко помощ би ми дошла добре.

— Наистина вярвах, че си неспособен — прошепна тя. — Мислех, че не можеш да направиш това.

— Помисли — отвърна Пиърс. — Подозирам, че имаш достатъчно познания, за да знаеш точно какво бих искал да направя с инструмента, който ми е на разположение. Функционира идеално.

Тя си пое дълбоко дъх, все още втренчена в ръката му.

— Може да не си по мярка — изтъкна. — Бих казала, че няма да си.

— Бих казал, че ще бъда — отвърна той.

— Но мислех, че ти... така де, баща ти ми каза... Просто не можеш да създаваш деца ли?

— Попита ме един или два пъти как нараних крака си — каза Пиърс, докато я гледаше. Очите му бяха тъмни като най-черното кадифе.

— Попитах три пъти — поправи го тя. — Може би четири.

— Един ден баща ми беше в еуфория заради опиумно опиянение. Аз влязох в стаята — бях на шест години, — и той помисли, че съм демон, дошъл да направи каквото там правят дяволите. Да открадна душата му с безброй нечестиви средства.

— Той е помислил, че ти си дявол? На шест години?

— Странно, нали? Произволен брой хора биха се съгласили с него сега, но уверявам те, бях доста хубав на онази възраст, а около мен нямаше и следа от сярра. Макар че очевидно, съм бил с правилния размер за някой дребен дявол, за вечно мое съжаление. Както и да е, той ме хвърли в камината, за да защити душата си. Предполагам, трябва да съм благодарен, че е такъв отдаден християнин.

Линет ахна и ръката ѝ политна към устата.

— За щастие тя беше незапалена, но имаше две пиростии^[1] от ковано желязо, едната, от които ми остави този прекрасен спомен от събитието.

Тя се промъкна до него.

— Това е ужасно. Трябва да си бил много изплашен и наранен. Колко ужасно за теб. И за двама ви, всъщност.

— Не си спомням много — призна Пиърс. — Полета във въздуха, малко болка. Но последствията... тях си ги спомням. Защото

болката просто не искаше да изчезне.

— И майка ти те отведе във Франция.

— После в Бавария. Там има по-добри лекари. Все пак, никой не можа да разбере защо кракът не се излекува. Просто не успя. Докато ни нямаше, баща ми започна процедурите по развода. Струваше му една четвърт от наследството ми, за да обяви законно съпругата си — майка ми — за паднала жена.

— Не е бил на себе си — каза Линет и отново погали крака му с пръсти. Те се плъзнаха по обезобразената кожа. — Като лекар знаеш това.

— Като син... — той поклати глава.

— И затова му каза, че си неспособен! Защото е толкова горд със семейната си история. Знаел си точно какво ще го нарани най-много — представата, че самият той е причината родословното дърво да прекъсне.

— Сега като го казваш, не звучи като да съм направил нещо много умно — неговата ръка също бе на крака ѝ, чертаеше огнени кръгчета по бедрото ѝ. — Може да се наложи да обмисля помирение.

— Мисля, че трябва.

— И всичкото това беше, за да кажа, че не съм наистина неспособен. Надявам се да ми простиш, ако не избухна в сълзи и не се втурна веднага да утешавам татко.

Линет се съсредоточи върху крака му, пръстите ѝ се местеха от белега към кожата, която бе покрита с косъмчетата и опъната върху твърд мускул. Не го погледна в лицето.

— Съгласихме се да прекратим годежа си, какъвто и да бе той.

Той кимна.

— Това значи, че трябва да решиш какво ще правим тук. Аз нямам какво да губя, обаче твоята девственост е на везните.

Това беше толкова характерно за Пиърс. Друг мъж можеше да я излъже или да украси факта, че иска да се люби с нея, без да има намерение се ожени за нея. Не и Пиърс.

— Какво би казал, ако откажа? — пръстите ѝ се разпериха по стегнатия мускул на бедрото му и вече знаеше, че няма да откаже. Това можеше да е единственият ѝ шанс да прави любов с някого, когото наистина желае.

Той сви рамене.

— Ти си интелигентна жена. Имаш стока, която е изключително ценна на пазара, а красотата ти удвоява цената. Защо, за Бога, би я дала на мен безплатно?

— Представяш нещата така, сякаш ще се продам за най-високата оферта.

Той остана мълчалив.

— Е, може и да бях за продан за най-високата оферта — каза тя, — но наддаването замря, защото всички повярваха, че вече не притежавам тази моя скъпоценна стока.

Пиърс все още не казваше нищо.

— Ако избира да я дам на теб, можеш ли да ми гарантираш, че няма да се появи дете?

— Не — отвърна той. — Тази къща няма всички удобства, които би могъл да поиска човек.

Имаше следа от веселие в гласа му, която извика усмивка в очите ѝ.

— Ами ако се появи дете?

— Ще се оженим — заяви той.

Тя кимна и се почувства ужасно срамежлива.

Пиърс я придърпа върху гърдите си.

— Мисля, че трябва да проучим точно какво си предлагаме — устните му се настаниха върху нейните, настойчиви и възхитителни. — Все пак — чу го да казва няколко мига по-късно, а гласът му бе заглушен от начина, по който устните му се плъзгаха по кожата ѝ, — където има възможност за брак, човек трябва да е внимателен. Предпазлив. Да е напълно сигурен, че нито един от нас няма и най-слабото съмнение.

Тя се изви към него, без да се интересува от внимателно обмисляне. Дори не можеше да се концентрира достатъчно, за да докосва цялата тази кожа, която тайно бе съзерцавала. Чувстваше се замаяна, опиянена, сякаш по вените ѝ течеше бренди и се събираше между бедрата ѝ.

Искаше още.

Всъщност, единственото нещо, което наистина я интересуваше, се притискаше в бедрото ѝ. Пиърс все още говореше по онзи сардоничен начин, който тя намираще за толкова дразнещ. Така че плъзна ръка надолу по крака му и го сграбчи.

Той веднага млъкна. Беше горещ и гладък в ръката ѝ, пулсираше от живот, и беше твърде голям.

Той леко се отдръпна.

— Държиш ме като краставица, която възнамеряваш да откъснеш — но нещо в гласа му показваше, че не бе толкова равнодушен, колкото звучеше.

Тя позволи на пръстите си да се отпуснат, плъзна ги нагоре и надолу, по начина, по който го бе направил той. От устните му се откъсна пресеклив стон. Възхитително, начинът, по който се движеше кожата... пръстите ѝ отново стегнаха хватката си. Пиърс отметна глава назад.

Беше едновременно нежен и твърд, странна комбинация, която тялото ѝ разбираше по-добре от съзнанието. Тя присви пръсти по-силно и отново го погали. Чувството я накара да потръпне, а дъхът ѝ замря в гърлото, излизайки като сподавен стон.

Желанието отново я прониза, остави я без дъх, въодушевена.

— Мисля, че това ще е достатъчно — прошепна тя и го пусна, придърпвайки тялото му към своето. — Нямам съмнения.

— Достатъчно? — той отново се смееше, но тя бе прекалено заета да вкусва врата му, прокарайки език нагоре по тази силна колона и без да иска удари ханша си в неговия.

— Хайде — каза му и опита да го придърпа върху себе си.

— Трябва да сме бавни — прошепна Пиърс, езикът му се плъзна по устните ѝ, докато пръстите правеха същото по-надолу. — Ти си девствена. Може да имаш бариера вътре в себе си. Сигурно си чувала за болката, причинена от загубата на девствеността.

Линет едва го чу, толкова бе омаяна от начина, по който я галеше. Но това, което искаше не бяха ласки или милувки, или дори сладки целувки. Така че тя го придърпа силно за раменете.

— Сега — каза яростно.

Почувства го там и инстинктивно се изви към него.

— Бавно — прошепна той.

Тя не искаше да е бавно. Почувства се гладна от страстта, от емоциите, от лудостта. Чувството бе толкова наситено, че не можеше да намери думи, само изхлипа веднъж срещу рамото му.

Той разбра... някак си разбра какво си мисли. Една силна ръка повдигна ханша ѝ по-високо, пръстите се впиха в извивките ѝ, а после

Пиърс промълви в къдриците ѝ:

— Сигурна ли си?

Линет не си направи труд му отвърща, само изръмжа в ухото му, сякаш бе загубила способността си да говори.

Очевидно той знаеше как да тълкува това, защото се плъзна в нея с едно плавно, безмилостно движение, изви бедра и се тласна напред.

— Боли ли? — попита я секунда по-късно, с устни до бузата ѝ.

Нямаше болка. Чувстваше се разтегната, завзета, завладяна... опиянена.

Линет изви ханш и го пое по-дълбоко.

— Би ли могъл... — тя остана без дъх щом той се премести и сякаш изпрати буря от пламъци надолу по краката ѝ.

— Мога да спра — простена Пиърс. — Да изчакам да свикнеш. Тялото ти ще ме приеме ако му дадеш малко време — гласът му беше по-дълбок, отколкото го бе чувала някога.

Линет едва го чу. Тя отново се извиваше, опитваше се да върне усещането, огъня. Чувството беше хубаво, но... Тя стисна раменете му.

— Това ли е? — после осъзна как прозвуча коментарът ѝ. — Много е хубаво. Наистина. Много... — гласът ѝ прекъсна, когато ханшът му се раздвижи.

Той отново се смееше, дълбоко и задъхано. Лактите му бяха около главата ѝ, така че можеше да усети как трепери тялото му... Тя отвори очи и се взря в него раздражена.

— Не мисля, че е редно да се смееш точно сега.

— Ммммммм — отвърна той, пресегна се и ухапа устната ѝ.

Движението на тялото му предизвика още една вълна от усещания, която се разпротя от центъра на тялото ѝ до самите пръсти на краката ѝ. Очите ѝ отново започнаха да се затварят.

— Удобно ли се чувстваш? — попита я той.

Наистина, това ли беше всичко? Удобно ѝ беше. Това не би могло да е всичко.

— Доста удобно — каза тя и се надигна, за да целуне брадичката му.

— В такъв случай мислиш ли, че бих могъл да започна да се движа?

— Да се движиш? Къде? — инстинктивно сграбчи раменете му. Може и да бе леко разочарована от акта, но определено не искаше той

да отива никъде. — Свърши ли вече?

Той отпусна глава в извивката на рамото ѝ, но тя го чу как прихна.

— Спри да ми се смееш! — нареди му, с мисълта, че може би просто трябва да го избута, преди да е имал възможност сам да си тръгне. Това щеше да му покаже. Тя вдигна колене, опирайки стъпала на леглото и дъхът замря в гърлото ѝ. Удоволствие се разпростря на бавни течни вълни надолу по краката ѝ.

Дъхът на Пиърс рязко прозвуча в ушите ѝ. Без повече думи, той се пресегна и издърпа лявото ѝ коляно нагоре.

— О — въздъхна тя, разбрала мълчаливата му заповед и обви крака около бедрата му. Това ги приближи още повече, премести го някак си, така че беше дори още по-дълбоко в нея. Хареса ѝ. Дори повече, след като се извъртя малко, нагаждайки се, така че да си паснат съвършено.

— Това е много хубаво — каза тя, целувайки брадичката му. — Харесва ми.

— Сега ще трябва да се раздвижа — отвърна той през зъби. — Паузата полагаща се на девственицата да свикне, свърши.

— Добре — каза тя разочарована и остави краката си да се отместят. А беше толкова хубаво. Цялата пулсираше.

Той се отдръпна назад. Чувството за загуба бе замайващо. Плътта ѝ инстинктивно се прилепи към него, сякаш тъгуваше за загубата. Пиърс отново се тласна напред.

От устните ѝ излетя хлип и краката ѝ се обвиха обратно около бедрата му. Тялото ѝ се изви, за да посрещне неговото.

— Какво... — успя да изрече.

Той не отговори. Вместо това се отдръпна, за да се тласне в нея отново и отново.

Линет се държеше за него сякаш бе удавник, а той — скала, оставяйки дивото удоволствие от ездата му да отеква във всяка костичка на тялото ѝ.

Можеше да се чуе как скимти, как Пиърс рязко си поема дъх до ухото ѝ. Бавно и сигурно, някаква ослепителна горещина се надигаше в тялото ѝ, караше пръстите на краката ѝ да се присвиват, а ноктите ѝ да се забиват в раменете му.

— Линет — изръмжа той и спря. Не звучеше на себе си, не като хладнокръвния, наблюдателен Пиърс и тя го придърпа още по-близо, обсипвайки с целувки рамото, врата, брадичката му.

— Ние трябва да...

— Какво? — попита го, внезапно извадена от унеса си. — Правилно ли го правя? Трябва ли да правя нещо друго? Да...

— Млъкни — каза той в ухото ѝ.

Това не беше много мило. Линет би се почувствала раздразнена, но в този миг той плъзна ръка между телата им, точно към тази част, където бяха съединени и я докосна там. Едно бавно потриване от палеца му и тялото ѝ реагира като огън, залят с бренди.

Задъхан вик излетя от устните ѝ. Усещането за Пиърс, голям и горещ и завладяващ, бе като треска.

От устните му изригна доволно ръмжене и той отново се тласна в нея. Тя видя звезди, буквално видя звезди. Каквото и да правеше с ръката си, обединено с възхитителното триене, предизвикваше бушуваща треска в тялото ѝ.

— Пиърс! — извика тя. — Пиърс!

Той изостави всякакво подобие на контрол и се тласна в нея с такава сила, че звукът на леглото, удрящо се в стената, заплаши да заглуши градушката.

Горещината експлодира в тялото ѝ и я обзе удоволствие, толкова ослепително и бурно, каквото никога не би могла да си представи. Не можеше да вижда, нито да чува, само да чувства как тялото ѝ се втечнява, как потъва в опияняващата пулсираща горещина, която изгаряше кръвта ѝ.

Смътно чу задавен стон, животински, дрезгав и отвори очи замаяна, за да види главата на Пиърс, извита назад, докато се втурваше в нея за последен път.

Изражението на лицето му, пълната невъздържаност, абсолютното удоволствие, предизвика още един взрив от огнени искри в тялото ѝ и я накара да се обвие около него в момента, в който той изрева, буквално изрева.

И рухна върху нея.

[1] Пиростия — трикрака метална поставка или скара, поставяна в огнище. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

По-късно следобед

— Лейди Бернез се оттегли с главоболие. Херцогът играе шах с маркиза — каза Прюфрок, докато изкачваше стълбите обърнал лице към Пиърс. — Настаних един нов пациент сам в стая. Патенцата са с него.

Пиърс вдигна вежди.

— Патенцата? Тя те е заразила.

Когато пожелаеше, Прюфрок умееше да изглежда напълно невинен.

— Къде е сестра Матилда? — попита Пиърс.

— В утринната стая с госпожица Трин — отвърна Прюфрок. — Както поискахте, младата дама преглежда отговорностите на госпожа Хавлок по отношение на пациентите. Когато ги видях за последен път, не изглеждаше нещата да вървят гладко.

Пиърс се поколеба за миг и после мислено сви рамене. Какво значение имаше? Веднага щом Линет заминеше, той би могъл да остави икономката да се върне към упоритите си навици. Пациентите или бяха заедно със семействата си, или не бяха. Така или иначе умираха, освен ако той и Себастиен не успеяха да измислят някакъв начин да ги стабилизират за известно време.

Влезе в малката стая, която използваха за изолиране на новите пациенти, докато той не определеше болестта им. Ако определеше болестта им.

Патенцата — проклетие, използваше името, дадено им от Линет — се бяха скупчили около леглото и спореха.

Той удари с бастуна си колоната на леглото и те замлъкнаха.

— Битс, кой е пациентът?

Битс се поизправи.

— Господин Джъгс е шестдесет и осем годишен кръчмар от Лондон.

— Шестдесет и осем? — попита Пиърс и избута Кибълс от пътя си, за да може сам да прецени човека. — Добре сте си поживели в кръчмата, оставете няколко бири и за нас. Защо не спрете кранчетата и не си отидете в мир?

Пациентът беше тантурест и напълно плешив, като се изключат необикновените му вежди, толкова рошави, че изглеждаха готови да скочат от лицето му.

— Дрън-дрън — каза той на превъзходен кокни. — Баща ми доживя до деветдесет и две и нямам намерение да се оставя да ме заровят по-рано от него. Така де, ако наистина сте толкова добър, колкото всички казват.

— Е, не съм — отвърна Пиърс. — Симптомите, Битс?

— Не може да чува.

— Абсурд — заяви Пиърс. — Той току-що ми заяви, че дрънкам глупости. Надявам се следващото, което ми каже да е гледай си работата. Били ли сте във флота, Джъгс?

— Дванадесет години като ефрейтор в Четиринадесети драгунски полк. Не, че не мога да чувам през цялото време. Слухът ми си е наред и после изведнъж изчезва, сякаш избледнява.

— От старост — каза Пиърс. — Махнете го от това легло и го дайте на някой друг.

— А понякога се случва и със зрението ми. Просто избледнява — допълни Джъгс. — Обаче се връща.

— Не е от старост. Е, Битс, какво имаш да ми казваш?

— Дробовете му звучат чисти. Използвах акустичния метод, който упражнявахме. Крайниците му са силни, а рефлексите нормални.

— Нещо да добавите, вие двамата? — Пиърс се обърна към Пендърс и Кибълс.

— Губил е зрението си три пъти — каза Кибълс. — Докато е гледал пристигането на краля на Норвегия в Лондон, по време на празненството за шестдесетия рожден ден на съпругата си и на военния парад. Тези случаи изглеждат показателни.

— Тц-тц — каза Пиърс. — Оженил си се за по-млада жена. Крадец на пеленачета.

— По-млада е само с осем години — отбранително отговори Джъгс.

— Каква е диагнозата ви? — попита Пиърс Кибълс.

— Като се имат предвид въпросните три случая, превъзбудата е довела до учестен пулс.

— От кога учестеният пулс води до загуба на зрение? — включи се Пендърс. — Аз мисля, че е преживял сърдечен арест.

— Сърдечният удар не причинява загуба на зрение — възрази Битс.

— Причинява, ако е страдал от временна кръвозагуба в главата — отговори Пендърс. — Бяхте ли замаян, когато това се случваше, господин Джъгс?

Той поклати глава.

— Обаче ми беше ужасно горещо.

Вратата зад Пиърс се отвори. Той разбра, че е Линет още преди тя да влезе, защото усети уханието ѝ, лекия цветен аромат с едва доловима следа от лимон. Започна да се чуди дали обонятелните рецептори стават по-чувствителни от сексуалната възбуда.

Очарователните трели на сестра Матилда го върнаха в настоящето.

— Докторе, дълбоко съм обидена от това, което се случи днес, очевидно с ваше позволение, ако не и поощрение. Дълбоко съм обидена. И макар да съжалявам, че ви прекъсвам, това не може да чака.

— Пациентът вероятно е получил треска по време на случаите, в които е загубил зрението си. Какво ни казва това? — попита Пиърс Патенцата. После се обърна неохотно.

Истината беше, че Линет бе ужасяващо красива. Съвършени устни, съвършени страни, съвършена... Съвършена тайна усмивка в съвършените ѝ очи.

Беше дразнещо.

Той потисна своята ответна усмивка.

— Какво, по дяволите, си намислила? — попита я.

Усмивката избледня.

— Разпитвам икономката от западното крило — значи това крило, — за процедурите ѝ относно грижата за пациентите, включително диетата и посещенията на семействата им.

— Ясно — отвърна той. Кимна към сестра Матилда. — Ето какво прави. Вашата роля е да отговаряте, след като сте въпросната икономка.

Гърдите на сестра Матилда се издуха по впечатляващ начин и тя много заприлича на жаба, застанала върху здраво листо от водна лилия, която се подготвя да запее.

— Грубо съм обидена от тона на тези неуместни въпроси. Ако имате опасения свързани с домакинството и грижата за пациентите, трябваше направо да го обсъдите с мен.

Пиърс се обърна обратно към Патенцата.

— Временна загуба на зрение, също и на слух, вероятна треска. Какви други въпроси зададохте?

Патенцата останаха мълчаливи.

— Разбирам, че никакви — каза той. — Вие, в леглото. Не сте бил замаян. Някой да спомена дали сте се зачервили в лицето?

Джъгс поклати глава.

— Да почувствахте слабост в коленете? Горещина, а после студ?

— Само горещина. Е, и повърнах няколко пъти.

— И не помислихте да го споменете? Нещо друго, което не ни казвате?

— Жена ми казва, че съм се отрязал. Но не бях — Джъгс се намръщи по такъв начин, че веждите му се съединиха по средата на челото — интересен ефект, макар че не бе вероятно дендитата да го харесат, поне според Пиърс. — Притежавам „Глезенът на русалката“ от двадесет години и знам кога един мъж е фиркан. Аз не бях.

— Пияниците обикновено разбират последни — каза му Пиърс. — Всъщност, повечето от тях признават, че са се напили едва на следващата сутрин. Вие, измежду всички хора, трябва да знаете това — той отново се обърна към сестра Матилда. — И какво точно ви развълнува толкова, казано с по-малко от пет думи? Разбирам, че въпросите на госпожица Трин не са ви зарадвали.

Гърдите ѝ отново се издуха.

— Тази млада дама няма никаква представа от работата на сестрите. Тя намекна, че съм жестока...

— Нехуманна бе думата, която използвах — включи се Линет. Тя отново се усмихваше по онзи начин и всички Патенца се разтапяха. Дори Джъгс се накланяше над ръба на леглото, за да я види по-добре.

— Защото казвам на пациентите, когато пристигнат, че няма да имат никакви посетители — изрече категорично сестра Матилда. — Знаете така добре, както и аз, лорд Марчант, че много от тях никога

няма да си тръгнат оттук. Не мога да се справям с плач и подобни работи. Семейството може да се сбогува също толкова лесно, когато оставят пациента тук. Няма причина да удължаваме болката им.

— Значи наистина е за тяхно добро — Линет се намръщи, но Пиърс я пренебрегна. — Това ли казахте на госпожа Джъгс?

Сестра Матилда кимна.

— Направих го — тя хвърли на Линет поглед, изпълнен с дълбока неприязън. — За съжаление, тази млада дама отмени нарежданията ми и изпрати жената долу в кухнята, където само създава допълнително работа и грижи, без съмнение.

— Което означава, че можем да я помолим да дойде на горния етаж и да обясни точно как е изглеждал господин Джъгс по време на въпросните случаи — добави Линет. — Госпожо Хавлок, защо не я доведете?

Интересно, макар да тежеше поне с четиридесет килограма по-малко от икономката, сигурно в нея имаше нещо особено, защото сестра Матилда излезе от стаята.

— Исусе, не бих искал аз да съм човекът, ядосал икономката ви — отбеляза Джъгс. Той хвърли на Линет поглед, изпълнен с уважение. — Много е мило това, което направихте. Моята госпожа би се чувствала ужасно да си замине и да ме остави тук. Ще се притеснява до смърт.

— Заради усмивката е, нали? — каза Пиърс на Линет.

— Усмивката ми нямаше абсолютно никакъв ефект върху госпожа Хавлок — отвърна тя. — От колко време сте женен, господин Джъгс?

— Станали са двадесет и четири години — отвърна той. — Всичко това ми се случи за първи път на двадесетата годишнина от сватбата ни.

— Не споменахте това преди — изтъкна Битс и го записа. — Така стават четири случая.

— Може би има още няколко — призна Джъгс. — Отне ми известно време да се накая въобще да отида при доктор. Наистина госпожата е тази, която се тревожи.

Вратата се отвори отново и разярената сестра Матилда се втурна вътре, последвана от закръглена, притеснена на вид жена, която

носеше боне, покрито с череша, очевидно направени от възлеста вълна.

— Как изглеждаше съпругът ви по време на тези пристъпи? — попита Пиърс, без да си прави труд да поздрави.

Тя примигна към него.

— Изглеждаше както обикновено, мисля.

— Със зачервено лице?

— Не повече от обикновено, когато е пиян.

— Никога не съм пиян — извика Джъгс от леглото.

— Беше — тя заклати глава толкова оживено, че цялата купчина череша се повдигнаха леко във въздуха и после се укротиха. — Както и ще бъдеш, когато има специален повод, и не го отричай, господин Джъгс.

— Онзи път в Йорк, не бях пил повече от една пинта — отвърна пациентът триумфално.

— Заваляше думите — каза съпругата му и се премести, за да го потупа по крака. — Няма нищо лошо с една-две пинти, но е нужно повече от това, за да ти се удебели езика. Последният случай в Йорк бе капката, която преля чашата — каза тя на Пиърс, но някак си говореше и на Линет в същото време. — Той преди ми беше обещал, че ще посети доктор, ако това се случи отново.

— Врели-некипели — ядоса се Джъгс. — Изобщо не пиех толкова, колкото бих могъл!

— Какъв беше този повод? — попита Линет. — Носехте ли това изключително очарователно боне, госпожо Джъгс?

Тя засия.

— Да, носех го. Е, беше военният парад, нали? А господин Джъгс беше облечен в униформата си, макар че му е малко отесняла. Но той винаги обича да я носи при специални случаи. Направих тази шапка само заради този повод, макар вече да бе лято и много горещо.

— Предполагам, че се е потял като прасе — каза Пиърс.

— О, не, той никога не се поти, моят господин Джъгс — гордо отвърна жена му. — Почти никога не се налага да пера униформата му заради пот, което си е благословия. Приятелите му в парада бяха направо подгизнали.

— А после ослепях и не можех да виждам нищо до следващата сутрин — изрече тъжно Джъгс.

— Нашият свещеник предположи, че е отплата заради греховете му — допълни госпожа Джъгс.

— Тогава казах, че ще отида на лекар. Защото не съм съгрешавал, повече от обичайното.

— Е, Битс? Кибълс? Пендърс? Мисля, че е доста ясно какво се е случило с Джъгс, не мислите ли? — Пиърс размаха ръка пред безизразните им лица. — Обсъдете го помежду си, слабоумни идиоти такива.

Той се обърна отново към сестра Матилда. Линет изучаваше плодовете, създадени от куката за плетене на госпожа Джъгс.

— Току-що загубихте битката — каза на икономката си. — Госпожа Джъгс разреши проблема със слепотата на съпруга си. Идиот съм, че не настоявам да се видя със семействата, в случай като този.

Госпожа Джъгс зяпна.

— Така ли? От пиенето е, нали?

— Не — отвърна ѝ той.

Сестра Матилда съскаше като врящ чайник.

— Кой симптом беше най-важният? — попита Линет любопитно.

— Всички са такива — той улови погледите на Патенцата. — Джъгс напоследък е качил килограми, униформата му е неудобно тясна, страда от такива пристъпи само по празнични поводи, по време на които му е горещо и пие ейл — вероятно, за да се охлади, макар накрая да повръща от него. Прибавяме факта, че униформата на драгуните е от дебела вълна с тройни ширити на рамото, да не споменавам и наистина решаващия детайл, че Джъгс не може да се поти.

— Топлинен удар! — възкликна Кибълс, докато Пендърс и Битс все още мислеха.

— Правилно. Добрата новина, Джъгс, е, че можеш да скочиш от това легло и да се върнеш обратно в „Глезена на русалката“. Лошата новина е, че невъзможността да се потиш, вълнена униформа и горещ ден са опасна комбинация. Вероятно ще умреш някой от следващите пъти, а имаш дяволски късмет, че все още не си ритнал камбаната.

— Но какво е станало? — попита госпожа Джъгс недоумяваща. — Не беше толкова топло.

— Той трябва да пие повече вода — обясни Кибълс.

— И никакъв ейл, ако е горещо — нареди Пиърс. — Дори и една пинта.

— Това ли е, само това ли е било? Само че не пие достатъчно вода? — госпожа Джъгс все още изглеждаше обърквана, но съпругът ѝ праметна крака през ръба на леглото.

— Знаех си, че не съм болен, не и наистина — той се изправи. — Стоя далеч от вода ако отивам на парад, след като няма място, където да се изпикая, без да наруша редиците.

— Това е усложнило проблема — каза Битс, пишейки бясно.

Пиърс остави Джъгс и съпругата му да излязат с Патенцата.

— Госпожо Хавлок, можете да решите дали искате да следвате плановете на госпожица Трин за болницата, или пък може да си намерите друга работа.

Тя го погледна, устата ѝ беше толкова здраво стисната, че изглеждаше сякаш Себастиен ѝ я е зашил.

— Това последното го забравете. Уволнена сте — той хвана ръката на Линет и я изведе от стаята, но тя спря в коридора, задържайки го, докато там не се появи и сестрата.

— Негова светлост само се шегуваше — каза ѝ Линет и я дари с усмивката, която се предполагаше, че не действа върху разярената икономка.

Пиърс отвори уста, но тя го оципа толкова силно, че той отново я затвори.

— Можем да обсъдим как да разпределим семейните визити утре — каза Линет. — Разбира се, ще трябва да измислим начин да пречим на графика ви колкото се може по-малко. Знам колко добре управлявате крилото, госпожо Хавлок.

Усмивката очевидно не действаше върху Матилда. Все пак, тя замръзна на място за миг и очевидно пресмяташе дали да се поддаде или не.

— Знам какъв шегобиец е докторът — най-накрая каза тя тежко.

— Приятен ден, госпожо Хавлок — отвърна Линет и дръпна Пиърс надолу по коридора.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ти си малка вещица, която обича да се меси — заяви Пиърс. — Чакай малко. Кракът ме боли — той отвори една врата. — Я виж ти! Празно легло, просто чакащо да се появи пациент — изкуцука навътре. — Идеално място да седнеш и да отмориш изтощените си крайници.

Линет се облегна на рамката на вратата и се разсмя.

— Достатъчно голямо е за двама — отбеляза той, стараяйки се тонът му да не е прекалено обнадежден. — Или си прекалено протритата?

Тя му се намръщи.

— Това не е твоя работа.

— Разбира се, че е моя работа. Хайде, влез и затвори вратата. Не искаме да шокираме бедната сестра Матилда повече, отколкото вече го направихме в един ден.

Линет пристъпи навътре и затвори вратата. Но не понечи да се качи на леглото с него.

— Хайде, ела — подкани я Пиърс и потупа матрака. — Време е за лична консултация с любимия ти доктор. Ела, и ми кажи всичко за неприятното усещане на протритост, причинено от онзи дяволски съблазнител, който се възползва от теб.

Тя се засмя.

— И трябва да се кача на леглото, за да ти кажа това?

— Как иначе ще установя нараняването, ако не извърша преглед? — попита той логично. — Нужен е щателен преглед.

— Не боли толкова много. Освен това не можем да го направим отново.

— Защо не? — той насочи бастуна към нея. — Ще вземеш ли това?

Тя пристъпи напред и пое единия край, при което Пиърс го дръпна назад и я изтегли като риба на корда. Линет падна върху него в тръпнеща мека купчина ароматна женственост.

Ръцете на Пиърс се стегнаха около нея.

— Проклятие, миришеш хубаво.

— А ти миришеш на сапун — отвърна му, докато го душеше. — Неприятен сапун.

— Рицинов е. Опитваме се да намалим болничните инфекции.

— Какво, за Бога, е това?

— Треските са често срещани в болниците и убиват пациенти, които дори не са на път към гроба — обясни той и се зарови в косата ѝ, докато не откри изящно оформеното ѝ малко ухо. — Този замък е идеален, защото има толкова много проклети стаи, че можем просто да преместим повечето от пациентите в единични, докато треската не премине.

— Бих искала да наема няколко жени от селото, да идват и да четат на пациентите, на тези, които са будни и не са заразени — каза Линет.

— Жени от селото и четене. Тук виждам проблем.

— Някоя жена от селото, която знае да чете — отвърна му доста нетърпеливо. — Сигурна съм, че има такива. И друга жена или пък две, за да забавляват децата и може би да ги научат да четат.

— Да ги забавляват? Това е болница или поне прилича на такава. Не приютяваме пътуващо шоу.

— Пациентите ще се подобрят по-бързо, ако имат нещо, за което да мислят. Виж Гавън.

Тя замълча, но Пиърс улови интонацията на гласа ѝ, което го накара да захапне леко ухото ѝ.

— Какво си намислила?

— Нищо. Гавън ходи нагоре-надолу в конюшната по пет пъти всеки следобед. Кракът му е много по-силен.

Пиърс мислеше за гласа ѝ, докато прокарваше ръка по наистина великолепия ѝ бюст.

— Протрита ли си?

— Да — отвърна му тя малко срамежливо и по бузите ѝ се плъзна червенина.

— Искаш ли да хвърля един поглед и да се убедя, че всичко е наред? Удоволствието би било мое — наистина го мислеше. Просто, в случай че тя кажеше да, той я зацелува надолу по врата и към извивката на гърдите. По-близо до мястото на проблема, така да се каже.

— Не — отвърна му, а гласът ѝ звучеше доста категоричен.

Но и нейните ръце бяха на гърдите му и се плъзгаха по ризата. Той посегна надолу и извади ризата си от бричовете, за да ѝ осигури по-лесен достъп.

Тя я издърпа нагоре с очарователно алчен вид. После пръстите ѝ пробягаха по гърдите му, оставяйки малки огнени следи след себе си. Пиърс се завъртя на една страна и я остави да го проучва както иска.

Линет леко наведе глава, любезно, сякаш беше дълговрата чапла, която разглежда нещо във водата.

— Моля — каза той, докато я наблюдаваше и бе почти засрамен от хрипливия, изпълнен с нужда, тон на гласа си. Но не съвсем.

Не и след като малкият ѝ розов език се уви около зърното му. От устните му се изплъзна дрезгав стон.

— Защо си със затворени очи? — насили се да попита, принуждавайки сам себе си да мисли разумно.

— Вкусът ти е прекрасен — отвърна тя замечтано. — И миришеш толкова хубаво, съвсем малко на солено, като сапун — не онзи ужасен сапун, а някой хубав — малките бели зъби се затвориха, захапаха го леко и тялото му инстинктивно се изви към нея, молеше за това, което не можеше да има.

Сега тя го целуваше по-ниско, по корема, по меки участъци от кожата му, на които никой преди не бе обръщал внимание. Пиърс затвори очи само за да ги отвори рязко отново, когато тя каза:

— Няма ли да е по-добре да си свалиш бричовете?

Той повдигна глава.

— Да ги сваля? Не можем да направим нищо сериозно, Линет. Бедното ти малко котенце не може да понесе още едно натрапване от...

— От това? — каза тя, докато го галеше. — Просто бих искала да го видя. Както трябва, имам предвид. Ако имаш време.

— Време? — повтори той, едва вярвайки на ушите си. — Мисля, че да, имам време. Макар че, вероятно, трябва да пуснем резето на вратата.

Тя се изправи и сложи резето и той можа да забележи, че бузите ѝ са придобили прекрасен розов цвят, а очите ѝ бяха изпълнени със страст и малко диви. Страстта ѝ за него го възпламени и едва успя да изрита бричовете и бельото си... но го направи.

И легна обратно в леглото, за да види какво ще стори тя.

А това, което стори...

Тя коленичи и после се отпусна на една страна, прекрасните ѝ извивки бяха точно пред него — правата линия на гръбнака ѝ, преминаваща в извивката на ханша, задникът ѝ.

— Кълба — каза той, а ръката му се плъзна надолу до бедрата ѝ и после назад. — Още една дума за дупе. По-поетична, може би — пръстите му трепереха.

Линет досега само бе гледала, но в този миг се пресегна и обви пръсти около него.

Звукът, който излезе от устните му, бе, най-меко казано, непристоен. Беше порочен звук и той си помисли, че лицето ѝ порозовя още повече. Борейки се с желанието просто да лежи и да я остави да прави каквото иска, той по-решително прокара ръка по извивката на дупето ѝ и около най-възхитителната от всички извивки, тази между краката ѝ.

Тя трепна.

— Много протрита — каза той и отдръпна ръката си. — Извинявам се.

Очите на Линет блестяха развеселени.

— Но не съжالياваш за нищо? — попита го тя.

Да съжالياва за най-възторженото сексуално преживяване в живота си, без изобщо да преувеличава?

— Никога.

Изглежда отговорът ѝ хареса, защото се премести надолу в леглото, наведе глава и езикът ѝ го докосна.

Главата му се отметна назад, когато го обхвана, и усети влажното, горещо докосване. Все пак...

— Линет... — успя да изрече.

— Да? — тя го гледаше замислено. Пиърс се опита се да не разсъждава над възможностите, които тя вероятно обмисляше.

Прочисти гърлото си.

— Чувствам се длъжен да спомена...

Тя се наклони напред, отново го близна и после устните ѝ се плъзнаха около него като течна коприна.

Дрезгав вик разкъса гърлото му.

— Да? — попита го, отново вдигнала поглед. Очите ѝ блестяха лукаво и бяха потъмнели от желание... Истинско олицетворение на

пакостливостта.

— Повечето дами, така де, жени, на които не се плаща за времето им, не доставят удоволствие на мъжете по точно този начин — каза той дрезгаво.

Челото ѝ се набръчка леко.

— Така ли? Защо не? Ти направи същото с мен, а ми каза, че си е в реда на нещата — тя се пресегна и бързо прокара пръсти по дължината му. Сякаш го докосна перо. — Харесвам тази част от теб. Толкова интересна форма, сякаш е създадена за целувка. Виждаш ли?

И преди Пиърс да успее да направи каквото и да е, не че би я спрял, тя отново се наведе. Устата ѝ го обгърна здраво, като делириум, като треска, преминаваща в кръвта му, като...

— Не звучиш така, сякаш не ти харесва — отбеляза тя, отново спирайки.

— Вещица — отвърна той и вдигна глава. — Не...

— Не продължавай? — попита го с фалшива тъга. — Точно започнах да си представям какво може да ти хареса. Например...

Тя го направи отново, по-дълбоко, докато в същото време ръката ѝ се обви здраво около долната част от него. Бедрата му подскочиха и Пиърс осъзна, че има точно пет секунди да се убеди, че Линет, сладката Линет, знае точно какво прави.

— Ако продължиш да правиш това — каза той задавено, — ще свърша. А това значи, че спермата ми ще се излее право в устата ти.

— Това вредно ли е? — звучеше любопитна, безстрашна. Нещо в тялото му се отпусна, някакво дълбоко безпокойство изчезна.

— Не — прошепна ѝ.

Тя използваше и дясната си ръка, докосваше топките му, потъркваше го. Косата ѝ блестеше от слънцето, надничашо през прозореца, докато отново се навеждаше към него — копринената коса на принцеса. Но никоя принцеса не бе дарявала своя господар с подобно удоволствие.

Можеше да се отдръпне. Нареди си да се отдръпне. Никога не бе позволявал на жена да извършва такава интимна услуга за него, никога.

Но не можа да сдържи звуците, които изригнаха от гърлото му. Топките му се присвиха, той се изви към нея за последен път. Езикът ѝ

направи игриво малко завъртане — ласка, която прогори пътека до топките и надолу по краката му...

Пиърс изгуби представа за себе си, както никога до сега. Умът му се изгуби като угасен факел и той остана просто мъж в ръцете и устата на жена, която се забавлява. Няма по-велик афродизиак, помисли си замаяно.

И въобще спря да мисли, защото ръцете й... устата й...

Забрави да се отдръпне. Забрави името си. Забрави, че е лекар. Забрави...

Забрави всичко, освен Линет и извивката на врата й, и влажната топлина на устата й, и този тих звук, който издаваше, и който му подсказа, че е щастлива.

Всъщност, умът му все още бе напълно празен, когато тя се плъзна нагоре към него и каза с дрезгав, сладострастен глас:

— Сега си ми длъжник.

Наистина беше.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Същата вечер, след като се нахраниха, всички се оттеглиха в гостната за пиtie преди лягане — бренди за господата и чай за дамите.

На Линет ѝ беше трудно да запази типичното за една дама благоприличие. Искаше да докосне Пиърс, да говори само с него, да му се усмихва с неприкрита покана. Бе обхваната от хищен глад, сякаш страстта беше единствената емоция в тялото ѝ.

От време на време някоя мисъл за бъдещето — дори леко безпокойство, трябваше да признае — преминаваше през ума ѝ. Все пак бе захвърлила целомъдрието си, най-ценното си притежание. Баща ѝ щеше да е ужасен, та дори и повече, ако знаеше, че Пиърс е обещал да се ожени за нея само ако носи дете.

Но един поглед към стройното му тяло и сърцето ѝ се качваше в гърлото, а горещина плъзваше по краката ѝ. Не можеше да скрие истината от себе си — ако имаше възможност, би захвърлила целомъдрието си отново. И отново.

Беше като лудост. Сякаш бе пияна, все едно в чая ѝ имаше бренди.

След няколко минути прекарани в гостната, Линет откри, че се чуди дали лейди Бернез не е сложила тайно бренди в своя чай. Нейна светлост настоя да танцуват, взе маркиза за партньор и повери Линет на господин Битс. Дори след като валсът свърши, тя бе удивително жизнерадостна, очите ѝ искряха, а ветрилото ѝ непрестанно се движеше.

Линет погледна надолу към бялата си рокля и въздъхна. Лейди Бернез носеше изискана рокля от люлякова материя, прихваната точно под корсажа с тъмновиолетови панделки. Макар че да се говори за корсаж би било неточно, след като деколтето ѝ бе толкова ниско изрязано, че гърдите ѝ изглеждаха по-скоро украсени, отколкото прикрити.

Пиърс се подпираше на стената и гледаше със сардонично изражение как майка му се държи все по-скандално, как флиртува с

младите лекари, потупва ги с ветрилото си, смее се с гърления си френски смях.

Линет улови погледа му и постави ръка на канапето до себе си.

— Повика ли ме? — попита я след миг.

Цялото ѝ тяло потръпна, когато той седна и широкото му рамо се допря до нейното.

— Майка ти да не е пила твърде много шампанско? — поинтересува се тя с нисък глас, опитвайки се да не изглежда прекалено очарована, че е отговорил на поканата ѝ.

— Съмнявам се. Мисля, че е открила ново забавление, което може да се нарече „Измъчвай херцога“.

— Измъчвай като да го накара да ревнува? — прошепна Линет и очите ѝ се плъзнаха към херцога. Бащата на Пиърс стоеше изправен като бастун, с поглед прикован в бившата си жена. — Мисля, че действа.

— Може да е малко по-сложно от това — отвърна Пиърс. — Виждаш ли, баща ми се разведе с нея на основание, че тя е...

— О, разбирам — ахна Линет. — Говори тихо, Пиърс. Той ще те чуе.

— И?

— Ако те разбирам правилно, тя парадирва с независимостта си — в ролята на развратница може да търси удоволствие, където си поиска, включително и с млади мъже. Макар, разбира се, да не е наистина такава.

— На мен ми изглежда така, сякаш Почитаемият Битс се е превърнал в основния съперник — каза Пиърс. — Кой би помислил, че в него се крие подобен кавалер? Макар да предполагам, че е напълно искрен, след като е син на виконт или нещо подобно.

— Но тя би ли... — прошепна Линет.

— Никога — отвърна той спокойно. — Баща ми също го знае. Майка ми обича да флиртува — тя е францужойка все пак — но му бе предана, както и на втория си съпруг.

— Какъв беше той? — Линет гледаше запленена, докато бившата херцогиня очароваше господин Битс, сядайки зад пианото. Другите двама доктори също се скупчиха около тях.

— Вероятно могат да ѝ видят всичко, направо до пъпа — забеляза Пиърс. — И за да отговоря на въпроса ти, вторият съпруг на

маман беше отличен брачен партньор. Като противоотрова срещу баща ми, определено солиден, не твърде умен, напълно цивилизован. За съжаление, беше също и обезглавен, след като Революцията избухна и той отказа да напусне имението, настоявайки, че неговите селяни не са толкова ядосани, колкото другите.

Сега херцогинята пееше, очите ѝ искряха, а пръстите ѝ летяха по клавишите.

— Каква очарователна мелодия — каза Линет. — И я пее на английски!

— Не би имало смисъл иначе — отвърна сухо Пиърс. — Френският на баща ми не е достатъчно добър, за да разбере думите на родния ѝ език.

Линет се заслуша по-внимателно. „Сладострастна мома беше тя“, пееше херцогинята весело.

— Чудесно! — възкликна Линет и се изкикоти. Това бе песен, достойна за леля ѝ или майка ѝ, въпреки че едва ли можеше да го каже на Пиърс.

— Баща ми съвсем не е толкова развеселен — каза той и кимна в негова посока.

— Чувствам се така, сякаш гледам пиеса — в този момент, херцогът се намръщи толкова свирепо, че приликата със сина му стана очевидна.

— Имах същото усещане миналата нощ. Ако бяхме в ложа на театър — каза Пиърс, — щеше да е доста тъмно.

— И?

Долната устна на херцога се издаде напред, а пръстите му забарабаниха по коляното.

— Щях да обвия ръка около теб — продължи Пиърс, — и да рискувам да ни порицаят публично — и направи точно това, като я придърпа назад в канапето.

Линет го погледна.

— Предполагам, че ако бях много, много уморена от някоя неочаквана дейност през деня, бих могла да опра глава на рамото ти — и го направи.

Пръстите на Пиърс рисуваха кръгчета по голата ѝ ръка, което затрудняваше размишленията ѝ за драмата, разиграваша се пред тях.

Лейди Бернез довърши песента си и стана от фортепианото сред шумолене на поли. Патенцата се скупчиха около нея.

Всички се смееха — наистина, тресяха се от смях.

— Мили Боже — каза Пиърс, — тези актьори не бива да забравят, че имат публика — тоест нас.

Но точно тогава майка му доказа противното, нежният ѝ глас се понесе през смеха съвсем ясно. Беше отворила ветрилото си и очите ѝ блещукаха опасно над ръба му.

— Винаги съм мислила, господин Битс, че е добре да намериш твърд мъж.

Линет потисна смеха си, но Пиърс гледаше към баща си.

— С това остроумие тя изкара стария лъв от пещерата му — промълви в косата ѝ.

И ето, херцогът се изправи на крака. Лекарите се разпиляха като слама пред него. Той пъкна длан под ръката на дамата и я изведе от стаята, преди Линет да успее дори да мигне.

— Колко жалко — каза Пиърс, без да помръдва.

Линет опита да се изправи.

— Трябва да...

Пиърс улови погледа на Кибълс и рязко завъртя глава. След секунда Патенцата изчезнаха.

— Забавлението свърши — отбеляза годеникът ѝ тъжно. — В тъмния театър останахме само ти и аз.

— Къде е братовчед ти? — попита тя, внезапно осъзнала, че маркиза го няма.

— Прюфрок го измъкна от стаята преди няколко минути. Трябва да се е появил пациент със счупен крайник, като се има предвид, че това е специалитетът на Себастиен.

Линет се отпусна на рамото на Пиърс, остави го да я придърпа по-близо и после повдигна глава, за да разгледа тавана. Нямаше много за разглеждане, но това му даде възможност да покрие врата ѝ с целувки.

— Ммммм — измърка тя гърлено.

— Обожавам, когато правиш това — каза Пиърс и вдигна глава, за да положи целувка в ъгълчето на устата ѝ.

— Да правя кое?

— Този малък звук в гърлото ти, който показва, че си готова за всичко и си в състояние да го направиш.

— Да не намекваш, че съм лесна? — попита го жегната.

— Да не намекваш, че не бих те уважавал, ако беше? Все пак не ти си тази, която току-що възхваляваше добродетелите на мъжете, които са твърди — изтъкна той. — Това беше майка ми, жената, която имам най-много причини да ценя.

— Не съм лесна — каза упорито Линет.

— Аз повече от всички мъже знам това — той притисна лице във врата ѝ. — Но мислиш ли, че би могла да успееш да имитираш лесна жена по-късно тази вечер?

Линет откри, че трепери. Пиърс я държеше здраво и облизваше — той облизваше! — очертанията на ухото ѝ.

— Това, което правиш, е много странно — отвърна тя, избягвайки въпроса.

В отговор той захапа ухото ѝ и малък пулсираш огън премина право между бедрата на Линет.

— Много странно — успя да изрече.

— Цялата тази твоя коса ми пречи.

— Колкото до тази вечер... — започна тя, но вратата се отвори.

Беше Прюфрок.

— Извинявам се за безпокойството, но Негова светлост, маркизът, помоли за помощта ви.

— Сложна операция? — попита Пиърс, все още притиснат към ухото на Линет.

Тя опита да седне изправена, но той не ѝ позволи.

— И аз така заключих — каза Прюфрок. И после, подчинявайки се на някакъв невидим сигнал или неписан код, отстъпи направо през отворената врата и я затвори зад себе си.

— Проклятие — въздъхна Пиърс.

— Колко сложно може да е да отсечеш крайник? — зачуди се Линет. — Мислех, че би било доста просто, като да отрежеш дънер, само че по-мърляво.

— Къде ти е девическата гнусливост? — настоя да разбере Пиърс. — Звучиш така, сякаш не би имала нищо против да държиш единия край на триона.

— Не бих — каза Линет, докато обмисляше въпроса. — Очаквам да е интересно. Наистина трябва да ми позволиш да се изправа. Сигурна съм, че Прюфрок беше ужасен.

— Прюфрок? Нищо не ужасява този мъж. Освен това, ти си моя годеница. Позволено ни е да се прегръщаме.

— Не и без придружителка някъде наоколо — настоя твърдо Линет.

— Ха! Предполагам, че никога не си отивала никъде без придружителка през този сезон, нали?

— Никога.

— И виж до къде те докара това... бременна от принц и сгодена за маниак.

Тъй като Линет често си бе мислила същото, едва ли можеше да възрази. Така че обърна глава съвсем леко и улови устните му, докато се плъзгаха към челюстта ѝ.

Устните му бяха непокорни, настоятелни, съвсем не джентълменски. Тя отвори уста за него, позволявайки му — не, приветствайки го — с цялата си разточителна алчност. Целувката му съдържаше покана, която тя бе имала намерение да откаже. Не можеха да направят това отново.

Тя се отдръпна, гърдите ѝ се издигаха и спускаха. Само за да открие как Звяра ѝ се смее, а ръцете му, и двете му ръце, бяха притиснали гърдите ѝ. Корсажът ѝ може и да нямаше пищността на този на лейди Бернез, но от друга страна, се държеше на нищо повече от няколко панделки. А Пиърс — ловкият, умен Пиърс, подръпна малката фльонга на дясното ѝ рамо и оголените ѝ гърди се озоваха право в ръцете му.

— Красива си — прошепна ѝ. Палците му потриха зърната ѝ. Тя действително изписка на глас, толкова възхитително беше усещането.

Сега той напълно владееше гърдите ѝ, притискаше ги почти грубо, навеждаше глава...

Гърбът на Линет се изви инстинктивно и лек вик излетя от устните ѝ. Това я накара да дойде на себе си.

— Прюфрок, той е отвън — изпелтечи тя и отблъсна раменете на Пиърс.

Той освободи гърдите ѝ едва след второто бутане. Цялото тяло на Линет потръпна отново от погледа в очите му, от дивото,

неконтролируемо желание, което се излъчваше от лицето му.

— Не можем да направим това — каза тя и си пое дълбоко дъх. Което накара гърдите ѝ да се повдигнат, а очите му се върнаха върху тях, сякаш бе удавник, видял въже.

— Боже, ти си съвършена — промълви той.

— Не мислиш ли, че съм твърде едра тук? — попита, чувствайки се глупаво, дори докато го изричаше. — Баща ми каза, че... така де, гувернантката веднъж ми каза, че изглеждам като крава.

— Ако кравите изглеждаха така... — каза Пиърс, но явно не бе способен да измисли втората част на изречението. Вместо това посегна отново към нея, този път благоговейно. — Гърдите ти са съвършени, Линет. Мечтата на всеки мъж.

— Дори твоята мечта? — попита тя.

— Никога не съм се осмелявал да мечтая за някоя като теб — отвърна той и най-накрая срещна погледа ѝ.

Тя знаеше, че усмивката от сърцето се е разпростряла замайващо и върху лицето ѝ.

И веднага нещо в неговото се промени. Той посегна и вдигна корсажа ѝ, нежно издърпа панделките и после ги завърза. Тя не помръдна, само стоеше и гледаше сведените му очи и се чудеше.

— Само защото никога не съм си и мечтал за теб, не значи, че ще се оженя за теб — каза той накрая.

— Зная — отвърна Линет и се опита да събере ума си. — Не си подходяме. По този въпрос сме единомислени.

— Виж, донесох ти нещо — каза той, пресегна се към джоба си и извади малка муселинена торбичка, спретнато завързана с връв.

— Какво е това?

— Минерални соли. Вземи си дълга вана тази вечер и утре ще си готова за плуване.

Тя пое торбичката.

— Втора вана? Лакеите ще се оплакват, че трябва да влачат цялата тази гореща вода до спалнята ми.

Той сви рамене.

— Както искаш.

После се изправи, сграбчи бастуна си с една ръка и протегна другата, за да ѝ помогне да стане.

— Трябва да вървя.

Внезапно придоби раздражен вид, сякаш я винеше за нещо. Тя улови ръката му.

— Какво има?

— Нищо.

— Прекарвахме си съвсем добре допреди миг, а сега си скован и недружелюбен.

Той се обърна с леко ръмжене.

— На мъжа никога не му харесва, когато почти си губи ума по жена.

Линет му се намръщи.

— Не виждам признаци да си си загубил ума.

— Много отдавна реших, че няма да се женя — каза той и я изгледа навъсено. — Едва мога да се грижа за себе си, какво остава за някого другиго.

Линет кимна.

— Това изглежда глупава причина да се откажеш от брака, но щом така казваш. Не съм те молила да си променяш решението, нали така?

— Не.

— Тогава защо виниш мен за някакви блуждаещи мисли, които може да са преминали през упоритата ти глава? — отвърна му. — Аз не мислех за брак, когато ме целуна.

Груб, лаещ смях излезе от гърлото му.

— Нито пък аз.

— Тогава защо се навъси? — тя пусна ръката му.

— Защото съм задник? — предположи той меко. — Но наистина трябва да отида да помогна на Себастиен с пациента или ще ми се ядоса — в очите му имаше усмивка, така че тя пое ръката му и го остави да я придружи навън от стаята.

Точно преди да отвори вратата, той спря и положи целувка на носа ѝ.

— Ако въобще бих се оженил за някоя, Линет, това щеше да си ти.

— Винаги съм знаела, че тези гърди ще ми бъдат от полза — каза тя със задоволство.

Пиърс се засмя на това.

— Ако бях различен мъж, това би била различна история.

— Само си представи — отвърна му, — бих могла да флиртувам с годеник, който не ми се нахвърля като пепелянка, когато получи пристъп на мигрена.

— Мигрена! Караш ме да приличам на кисела неомъжена леля.

— Мигрена — повтори тя и му се усмихна дръзко. А после добави по-благоразумно: — Наистина трябва да контролираш раздразнението си, Пиърс. Кълна се, не съм решила внезапно, че си съпругът, който винаги съм искала, без значение колко много се наслаждавам на целувките ти.

Той примигна и хвърли поглед към бастуна си.

— Аз съм глупак. Суетен глупак, в такъв случай.

— Не е заради крака ти — каза бързо Линет.

Но той се хилеше, докато отваряше вратата.

— Тогава заради мръсния ми език, предполагам?

— Една жена би трябвало да вземе това предвид — изтъкна тя. — Може и да не ѝ е приятно този твой ужасен език да предизвиква хаос на масата за закуска — поколеба се и после реши просто да го изрече: — Ние си играем. А аз... аз заслужавам да си поиграя, след всичко, което ми се случи напоследък.

Той кимна.

— Така е. А аз съм глупак, точно както каза ти.

И после, пред лакея и Прюфрок, и пред всеки друг, който можеше да е пред отворената врата, Пиърс наведе глава и я целуна — страстна, безмилостна целувка.

Изискваща.

И тя се предаде, предаде се инстинктивно, ръката ѝ сграбчи ревера на жакета му, тялото ѝ се люшна към него и устните ѝ се впиха в неговите, щом той вдигна глава.

Пиърс се наклони напред и каза в ухото ѝ, толкова тихо, че никой друг да не може да чуе.

— Ти си дяволски добра партньорка в игрите.

После изчезна, трополейки нагоре по стълбите.

Линет се насили да срещне очите на Прюфрок.

— Бих искала да си взема вана, ако бъдеш така добър.

Той кимна към един от лакеите.

— Разбира се, госпожице Трин. Вярвам, че прислужницата ви е в спалнята и ви чака — прочисти гърлото си. — Мелезът, който сега

отговаря на името Руфъс, беше измит и подстриган, макар да не мога да кажа, че това подобри вида му и на йота.

Тя съвсем бе забравила за това.

— Може да дойде в моята стая — каза с въздишка.

Прюфрок не одобри това.

— На кучето ще му е свършено удобно в конюшните или дори в стаята за ботуши, ако настоявате.

Тя поклати глава.

— Обещах на Гавън. Той е ужасен, че Руфъс ще избяга през нощта.

— Стаята за ботуши ще му попречи.

— Обещах — повтори Линет. — Ако някой може да го доведе, след като си взема вана, ще бъда много благодарна.

Разбира се, икономът беше съвсем делови, сякаш не бе станал свидетел на целувката им.

Но докато тя вървеше нагоре по стълбите, можеше да усети как очите му я пробождат в гърба. Ние сме в Уелс, каза си. Уелс. Никой не се интересува какво се случва в Уелс. А и прислужниците не можеха да обменят клюки с тези от съседните къщи.

Каквото се случва в Уелс, остава в Уелс.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Робърт Йелвъртън, херцог на Уиндъбанк, понякога мислеше с отчаяние, че е предал само една своя черта на Пиърс, своя син и наследник — способността да се пристрастява. Яростната, целенасочена отдаденост на Пиърс към работата, напомняше на херцога за собственото му мрачно пропадане в опиумната зависимост. Макар да не му беше ясно дали беше възможно да се говори за работата — дори за такава достойна работа като хирургията, — като за пристрастяване.

Вероятно Робърт не би се зарадвал особено да разбере, че всъщност е предал на Пиърс нещо повече от склонността към маниакално поведение. Намръщената физиономия на лицето му, докато издърпваше бившата си съпруга Маргьорит от стаята, беше абсолютно копие на онази, която често виждаше върху лицето на сина си.

— *Alors!* — извика Маргьорит, в напразен опит да освободи китката си от хватката му. — Робърт, нямаш никакво право да се отнасяш така грубо с мен, ти... ти... — очевидно не можеше да измисли правилните думи на английски, защото последва водопад от френска реч.

Робърт се вмъкна в библиотеката и я дръпна след себе си. В минутата, в която влязоха, освободи ръката ѝ. Тя се завъртя пред него, едно видение с пищни гърди и разветви поли и той почувства толкова силен копнеж, че почти падна на колене. Не просто физическата ѝ красота караше ръцете му да треперят, причината бе в това колко му бе скъпа, споменът за начина, по който му се усмихваше над чашата за чай или над сатенения чаршаф, изгубената радост да има Маргьорит за своя жена.

— Ти... ти... кретен такъв! — изкрещя тя толкова яростно, че гласът ѝ се пречупи. — Как смееш да се отнасяш по такъв начин с мен! Как смееш дори да ме докосваш?

— Не зная — отвърна Робърт. Беше решен да е напълно искрен с нея. — Но реших, че изпълнението ти в гостната стигна твърде далеч и е време да изиграя своята роля.

— Никой не иска от теб да играеш каквато и да е роля в живота ми. Ще си избира мъж от улицата — да, от канавките — преди да те помоля да се доближиш отново до мен.

— Зная.

Тя примигна и част от огъня в очите ѝ изчезна.

— Тогава защо ме доведе тук? Нямаме какво да си кажем.

— Промених се, Маргьорит. Не съм онзи, за когото се омъжи.

— Не беше този, за когото се омъжих само пет години след церемонията — заяви тя и се обърна към вратата.

— Ако имаше някакъв начин — какъвто и да е начин — да премахна болката, която причиних на теб и Пиърс през годините, когато използвах опиум, бих го направил — каза той отчаяно. — Бих си отрязал ръката. Бих дал живота си, за да поправа станалото.

Тя застина с ръка на вратата. Тесните ѝ рамене бяха сковани. Няколко, само няколко бели кичурчета блещукаха сред бронзовите ѝ къдрици.

— Не съм онзи, за когото се омъжи. Нито пък съм глупакът, който се разведе с теб. По-стар съм и много по-мъдър — продължи той, докато се молеше тя да остане още миг. — Тогава не разбирах колко много трябва да те ценя.

Маргьорит се обърна бавно и после се облегна на вратата.

— Толкова пъти ми казваше, че ще спреш да взимаш онази отрова. Толкова много пъти го обещаваше.

— Зная. Не можах да спазя думата си.

— Но разбирам, че най-накрая си спрял. Пиърс казва, че не си взимал опиум с години.

— Седем години. Почти осем.

— Значи не можа да спреш заради мен, но си спрял заради... заради какво? Какво откри, което да обичаш повече от твоите опиумните сънища?

— Животът. Мисля, че бях близо до смъртта. И открих, за своя изненада, че искам да живея — той ѝ разкриваше най-тъжната си истина. Пристъпи малко по-близо, достатъчно, за да стигне до него полъх от френския ѝ парфюм.

Стояха така за миг и се гледаха, двама души на средна възраст, с години гняв и съжаление помежду им.

— Красива си както винаги — каза той и прочисти гърлото си.

— Ти винаги си говорил за красотата и си виждал само това, което е на повърхността — но яростта бе изчезнала от гласа ѝ.

— Така ли? — не можеше да си спомни. — Обичах те заради много повече от красотата ти. Възхищавах се на силата ти, Маргьорит, и на интелигентността ти. На начина, по който влезе в ролята на херцогиня толкова изящно, и заради начина, по който се справи с майка ми. Заради начина, по който отгледа сина ни.

— Така казваш сега.

— Наистина го казвам сега. И съжалявам, че тогава никога не ти казах колко много ти се възхищавам. Имало е само една жена на света, на която съм се възхищавал както се възхищавам на теб, която съм обичал, както обичам теб.

— Коя?

— Ти.

— О! Английският ми е малко ръждясал. Не разбрах.

Той подбра внимателно думите си.

— Знам, че никога не би обмислила да станеш моя съпруга отново, след болката, която причиних на теб и Пиърс. Но ако би могла някога да ми простиш за това, което ти сторих... — той спря, преглътна и продължи: — Предполагам, че е непростимо, но не мисля почти за нищо друго.

Тя вдигна леко рамене в типично галски жест.

— Alors, Робърт. Много отдавна преодолях желанието си да те убия задето съсипа репутацията ми или дори заради това, че обичаше опиума повече от мен. Но това, което се случи с моето бебче, с нашия син... Това не мога да ти простя.

Робърт направи крачка към нея.

— Не бих го и очаквал.

— И все пак мисля, че той има нужда да ти прости — каза тя с разтревожен поглед, изглежда, без да забелязва, че той стои точно пред нея. — Пиърс е много по-суров с теб, отколкото трябва да бъде.

— Зная. Може би... някой ден — но в действителност не искаше да говорят за Пиърс и не можа да се спре. Ръцете му се вдигнаха по собствена воля и обхванаха лицето ѝ. Бързо, преди тя да успее да се

отдръпне, той наведе глава и я целуна. Вложи всичко в тази целувка — съжалението, любовта и копнежа си. Дългите, студени години на трезвеност, когато тя бе омъжена за друг, а той нямаше нищо, за което да размишлява, освен собствената си глупост.

За един миг — един благословен, прелестен миг — тя отвърна на целувката му. Имаше вкус на кайсии — едновременно сладък и тръпчив и сърцераздирателно познат.

Но после тя сложи длан на гърдите му и го отблъсна. Без да каже и дума, Маргьорит се обърна, отвори вратата и излезе, оставяйки след себе си единствено неуловимата следа на парфюм във въздуха.

Все пак... имаше нещо в очите ѝ, в начина, по който устните ѝ отстъпиха под неговите...

Да се надява, означаваше да се изложи на риск. Най-вероятно надеждите му щяха да се превърнат в прах, в отхвърляне и болка. Не се бе осмелявал да изпитва подобна глупава емоция от години. Но все пак надеждата се надигна от някакво тайно място в сърцето му.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Линет се надяваше, че един избухлив лекар с бастун ще нахлуе в спалнята ѝ по някое време през нощта, но това не се случи. Той беше там на сутринта, обаче, покапвайки с топъл шоколад лицето ѝ.

— Какво правиш? — ахна Линет и облиза шоколада.

— Карам те да изглеждаш така, сякаш имаш шарка — каза Пиърс. — Още една капка на лявата ти буза. Да, сега си порядъчно ужасяваща. Знаеше ли, че кралица Елизабет е била лошо обезобразена от шарка?

— Ъргх — отвърна Линет, сграбчи една кърпичка и енергично затърка лицето си. — Колко противно от твоя страна!

— Защо? — попита Пиърс и се облегна на колоната в долната част на леглото. — Толкова ужасно ли би било да имаш кожа, обезобразена от шарка?

— Разбира се, че да — отговори Линет сърдито. — Лицето ми отново ли е чисто?

— Цветущо. Защо би било толкова ужасно?

— Защото — отвърна тя объркана. — Просто би било.

— Но много жени не са толкова красиви като теб, а живеят напълно щастлив живот — изтъкна той. — Дори тези, които са обезобразени.

— Да, но...

— Кралица Елизабет е имала добър живот, доколкото знаем — добави той.

— Никога не се е омъжила, нали? — Линет взе горещия си шоколад от Пиърс и отпи.

— Няма правило, което да казва, че жени с лоша кожа не могат да се омъжват.

— Да, но има всякакви неписани правила за това какво прави една жена привлекателна. Красивата кожа е от първостепенна важност.

— А ти покриваш всеки критерий, нали? — той присви очи с вид, сякаш щателно я изучаваше за недостатъци.

Тя не отговори. Каквото и да кажеше, щеше да е покана за присмех.

— Чудя се дали за грозна жена е по-лошо да прихване шарка, или за красива — каза Пиърс.

— За красива — изрече Линет, без колебание. — Тя има повече за губене.

— Не мога да отида да плувам тази сутрин — уведоми я той, сменяйки темата. — Налага се Себастиен да оперира онзи пациент, който се появи миналата нощ и аз трябва да стоя до него и да му опявам.

Линет почувства как устата ѝ увисва печално.

— О, разбира се.

— Помислих си, че вместо това може да отидем следобед.

— Това би било приемливо — отвърна тя въздържано.

Той не я гледаше, а се бе концентрирал да бутне купчината романи на нощната масичка.

— Какво е удоволствието в това да ги събориш? — попита го.

— Не ги събарям. Ще видя каква част от най-горната книга трябва да надвисне над ръба на купчината, преди всички да паднат.

Книгите паднаха.

— Около четиридесет процента. Казах на Прюфрок, че искам къщата на пазача да се мебелира отново — рече той и стана от леглото.

Тя примигна към него. Пиърс пристъпи напред и после се наведе за една целувка.

— Ммм — измърмори той, — вкусът на Линет с примес на шоколад.

Линет седна и се вгледа в затворената врата с изстиващия шоколад в ръка. Беше казал на Прюфрок, че... и защо?

Знаеше защо. Горящите ѝ бузи знаеха защо. Лекият трепет, който мина през бедрата ѝ, знаеше защо.

Още веднъж, обеща на себе си. Това не беше твърде разюздано. Тя не би била твърде разюздана.

Но в действителност, когато отидоха в къщата на пазача беше разюзданост. Чиста проба разврат. Нямаше друг начин да се опише поведението ѝ. Нито пък поведението ѝ на следващия ден или на последващия.

И определено в деня, когато Пиърс я хвана в коридора, след като бе чела „Камила“ на една група пациенти, дръпна я в една ниша и ловката му ръка между краката ѝ я превърна в...

Е, в разпуснатата жена.

Само си играем, казваше си всяка нощ, преди да заспи. Макар че фразата започваше да звучи леко загрижено.

Само си играем, даваме на херцога време да... да се сближи отново със съпругата си. Или обратното. Никой не можеше да пропусне факта, че бившите съпрузи изглежда прекарваха все повече и повече време, водейки сравнително цивилизовани разговори.

После дойде седмицата, в която Линет имаше неоспоримо доказателство, че никакво бебе не е създадено от първото им приключение. Въпреки това Пиърс възрази, че все още не е готов да изпрати опровержение за годеща им в „Морнинг Поуст“.

— Човек никога не знае — каза той и после обясни точно как предпазните средства могат и да не изпълнят предназначението си.

— В такъв случай, може би трябва да спрем сега — отвърна Линет, добре знаейки, че нито един от тях не го иска.

— Просто се забавляваме — заяви Пиърс.

— И се разюздваме — изтъкнала бе Линет.

— Не мисля, че разюздан може да се използва като глагол по този начин — отвърна ѝ Пиърс. Той никога не дойде в спалнята ѝ, за да правят любов, никога не спа до нея. Но тази нощ, дойде на горния етаж около полунощ, издърпа я от леглото и я заведе долу в библиотеката, за да ѝ покаже много важен текст, специално написан — по неговите думи, — за да сложи край на съмненията ѝ.

Оказа се, че е написан на малки отрязъци хартия, които той бе разпръснал по канапето пред камината. И всеки отрязък съдържаше предложение.

— Нито като прилагателно — продължи той замислено. Седеше съвсем гол на канапето, огънат огряваше гърдите му, мускулестите му крака бяха опънати пред него. — Не бих могъл да кажа, например, че моята маман се държи разюздано, разхождайки се наоколо, облечена в нещо, което в най-добрия случай, би могло да бъде наречено носна кърпичка.

— Но не можеш да кажеш и че е разюздана жена — каза Линет, — защото тя не е. Така че думата е по-полезна в степените си като

наречие или прилагателно.

— Ти не си разюздана, защото такава жена прескача от мъж на мъж — отвърна той, признавайки граматическата ѝ правота, и по присъщия си начин замени един спор с друг.

— В действителност, всяка жена, която отива в леглото на мъж, без да е омъжена за него, заслужава този етикет — каза Линет. — Не е нужно да посещава повече от едно такова легло. Превърнах се във всичко, което по-голямата част от Лондон вярва, че съм.

— Това тревожи ли те?

Тя беше сгушена срещу Пиърс в противоположния край на канапето и долната ѝ риза беше по-скоро под, отколкото върху нея.

— Виж ме само.

Той го стори и тя хареса блясъка в очите му.

— Не това имах предвид — каза му. — Ето че съм в библиотеката на джентълмен, без нито една дреха върху тялото си. Започвам да мисля, че наистина съм дъщеря на майка си. Макар все още да се надявам, че няма да спечеля подобна на нейната репутация.

Вътрешно, тя не се страхуваше да изгуби репутацията си... страхуваше се да изгуби сърцето си. Но нямаше причина да споделя този прокрадващ се страх.

Откриха, че и двамата обичат да стоят до басейна или в градината, или в библиотеката и да правят дисекция на разни неща. Думи. Тела, макар само чрез описанията на Пиърс. Хора, поне метафорично. Пациенти, що се отнася до поведението им.

Тъй като Линет редовно посещаваше стаите на незаразните пациенти, знаеше смешни истории за госпожа Хавлок, наричана понякога сестра Матилда, и нейните престрелки с малкото, които за голяма изненада, се осмеляваха да се разбунтуват.

Една нощ, Линет докара Пиърс до безпомощен смях, докато имитираше лудориите на някой си господин Къди, който се бе възползвал от визитите на съпругата си, за да я накара да му внесе тайно манерка с джин, при което незабавно се беше напил, за отвращение на сестра Матилда.

— Не знам дали е добре за мен да слушам подобни неща — каза Пиърс.

— Защо не?

— Пациенти — отвърна той и махна с ръка. — Човек не бива да знае прекалено много за тях. Те представляват само болести, все пак. Само това мога да лекувам.

Линет бе седнала на пода между изпънатите му крака, увита в одеяло.

— Ти си безнадежден глупак — каза му.

Той се наклони напред и събра косата ѝ в ръце.

— Би трябвало да продаваме това.

— Няма пазар за нея.

— Блести на светлината на огъня като златни монети, ако монетите бяха малко по-червени.

Тя се облегна на него и му позволи да си играе, да събира всичките ѝ къдрици нагоре и после да ги оставя отново да се спускат надолу.

В края на краищата само си играеха.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Една хубава сутрин, няколко седмици, след като Линет за първи път среща Гавън, той бе пренесен на долния етаж от Нейдън и оставен на слънце пред входната врата на замъка, за да чака някой да го прибере.

Линет го откри там и седна до него.

— Баща ти ще дойде ли?

Той сви рамене.

— Вероятно ще е мама, с каруца. Така ме докара до тук. Татко е на полето или пък с овцете.

— Значи си фермерски син — каза Линет. — И ти ли искаш да станеш фермер?

— Татко не е фермер, той управлява голямо имение вместо някой, който никога не е там. Аз ще бъда лекар — отвърна Гавън с ясна увереност. — Ще бъда по-добър от онези двамата — той посочи с глава обратно към замъка.

— Те свършиха добра работа с теб — каза тя и скри усмивката си. — Какво мислят родителите ти за този план?

— Още не знаят, нали така? Като се има предвид как старата Хавлок каза на мама да ме остави тук... Живеем съвсем близо, в Тидфил — той посочи доста общо на изток. — Мама ми каза, че ще ме посещава, а после Хавлок каза, че не може да идва, никога.

— Значи Тидфил е много наблизко? — попита Линет, но Гавън внезапно се опита да стане. Тя скочи и го изправи на крака.

— Ето я колата! — изкрещя той, извън себе си от вълнение. — Това е мама!

Когато каруцата спря пред замъка, една жена скочи от нея, притича и го грабна в прегръдките си.

— Ето те! — изплака тя. — Сияеш като ново пени и си ценен като злато!

Той беше обвил ръце здраво около врата ѝ.

— Не плаках нито веднъж — похвали се той. Но сега плачеше. — Дори и когато ме държаха и... — но каквото и да мълвеше, то се изгуби в хлиповете му.

Линет потупа скамейката и майка му се приближи, притиснала сина си пред себе си. Не бе много по-възрастна от нея, черната ѝ коса блестеше под бонето.

Тя седна, докато галеше косата на Гавън.

— Няма нищо лошо в плача — каза му. — Съвсем нищо — след тези думи те просто останаха седнали на слънце, главата му бе заровена в рамото ѝ, а майка му го люлееше напред-назад.

Вратата зад тях се отвори и Линет чу звука от бастуна на Пиърс. Тя се обърна, за да го погледне предупредително. Сега не беше време за грубости. Но нетипично за него, той бе учтив.

— Госпожо Уинг — каза той, — момчето се оправя като по магия. Нека да е на крака най-много по един час на ден през следващата седмица и после постепенно да увеличава времето. Има си бастун, трябва да го използва.

Госпожа Уинг кимна.

— Благодаря, милорд. Не можем да ви се отблагодарим — тя стисна Гавън малко по-здраво. В очите ѝ блестяха сълзи, но очевидно беше енергична душа с много малко прояви на слабост.

Пиърс се обърна кръгом, за да си върви.

— Чакайте! — извика госпожа Уинг.

Той спря и леко се извърна.

— Мадам?

— Искам да ви кажа нещо, милорд — отвърна госпожа Уинг. Тя откъсна ръцете на момчето от врата си и го пусна, съвсем непринудено, в протегнатите ръце на Линет. Той бе спрял да хлипа и сега просто хълцаше. — Тези седмици, без Гавън и без да знаем какво е станало с него, бяха ужасни за мен и баща му. Ужасни. Непоносими. Живеем едва отвъд хълма. Можехме лесно да го посещаваме, без да безпокоим никого. Тази, тази ваша икономка, тя каза...

— Променяме правилата си — прекъсна я Пиърс. — Говорете с госпожица Трин. Тя е до вас — тази с лекомисления вид — после закуцука към входа.

— Е, и таз добра — рече госпожа Уинг и се отпусна тежко на скамейката. — Казах на господин Уинг, че ще си поговоря с него и си

знаех, че на доктора няма да му хареса — тя свали бонето си и започна да си вее с него. — Но начинът, по който ме погледна! Сякаш съм някакъв гризач, който е открил в торбата със зърно!

— Той не е чак толкова лош — отбеляза Линет.

Гавън внезапно слезе от скута ѝ.

— Мамо, не ти показах кучето си, моето куче Руфъс!

Госпожа Уинг примигна.

— Куче?

— Тази госпожица тук, тя ми намери куче в конюшните — каза Гавън и изтегли Руфъс изпод скамейката, където лежеше на сянка. — Не е ли най-хубавото куче, което си виждала, мамо?

Руфъс седна, езикът му провисна навън, а единственото му останало ухо щръкна.

— Е, прилича на добър ловец на плъхове — забеляза майка му, докато го оглеждаше. После се обърна към Линет. — Намерили сте това куче за сина ми?

— Да, тя ме заведе до конюшните, преди дори да мога да ходя, и го намерихме там — отвърна Гавън и седна на тревата, а после легна, така че Руфъс да може да бъде ближе лицето му. — Тя го държеше в спалнята си през нощта, за да не може да избяга. И ме заведе да видя морето.

Устната на госпожа Уинг потрепна, тя се протегна и почти на сляпо потупа Линет по коляното.

— Не мога да ви опиша какво значи това за мен — каза тя, а гласът ѝ трепереше. — Стоях будна нощ след нощ, мислейки как Гавън е съвсем сам в този замък и как може би нещо се обърква и никога няма да го видим отново — тя замлъкна и извади кърпичката си.

— Не бях тук по време на цялото възстановяване на Гавън — отвърна Линет, — но мисля, че беше доста щастлив. Той е жизнерадостна душа.

— Такъв е, нали? — госпожа Уинг изтри очи. — Мога само да ви кажа, че изработих четири юргана, докато го нямаше. Четири. Съединени парчета, съшити и напълно завършени.

Линет нямаше представа колко време отнема да се направи юрган, но човек можеше да си представи, че изисква много усилия.

— Разбира се, помагаха ми — каза госпожа Уинг. — Всички жени от Тидфил — тя кимна, — съшиваме юргани заедно. И ако нещо

се случи, както се случи с Гавън, шием юргани по-често. Отвлича ни от мислите.

На Линет ѝ хрумна нещо.

— Шиенето на юргани не изисква нещо като стан, нали?

Госпожа Уинг поклати глава.

— Това е да напасваш парченца плат. Седим в кръг и шием заедно. И говорим ли, говорим. По-късно правя ръбовете и го завършвам.

— Чудя се дали бихте могла да дойдете тук, в замъка — започна Линет. — Защото виждате ли, госпожо Уинг, една стая е пълна с жени в западното крило, които са ужасно отегчени. Например има жена, която чака две бебета и затова не може да става от леглото за няколко месеца. А на крака на госпожа Тръсти се е случило нещо ужасно, макар сега да започна да куцука.

— Икономката ще позволи ли подобно нещо?

— Можем да го уредим — заяви уверено Линет. — Клуб по шев, тук в замъка. Бихте ли идвала веднъж седмично, госпожо Уинг? Ще успеете ли да отделите време?

— Разбира се. Докторът може да е сприхав, но спаси живота на Гавън — тя кимна. — Нали знаете, това помага и на хора с болки. Разсейва ги. Не родилките, обаче. За това не помага. Никога не съм виждала родилка, която да може да направи прав шев.

— Госпожо Уинг, виждам, че ще бъдете великолепна в това — каза Линет с щастлива усмивка.

— Обичам да завършвам нещата — отвърна майката на Гавън. — Виждам какво трябва да се свърши и го правя. За щастие, съпругът ми никога не се безпокои за нищо. Ако и двамата хуквахме да оправяме нещо всеки път, щом видим потребност от това, не бихме могли да оцелеем! — тя избухна в смях.

— Ще говоря с госпожа Хавлок, икономката от западното крило — каза Линет. — Може би ще успеете да ни посетите след една-две седмици, след като крака на Гавън заякне?

Госпожа Уинг кимна.

— Ще го сторя — тя погледна сина си. — Предполагам, че не бива да се въргаля така, за да не си нарани крака?

— Не изглежда изобщо да го боли — отвърна Линет. — Той е мило момче.

— А вие сте мила дама — каза госпожа Уинг и се обърна към нея, хващайки ръката ѝ. — Не мога да ви опиша колко ме успокоява това. Че сте била тук, госпожице, и че сте му дала Руфъс, и че правите така, че да мога да се отплатя на доктора с малко шев.

— Линет — изрече тя импулсивно и на свой ред стисна ръката на госпожа Уинг. — Името ми е Линет.

Госпожа Уинг се изкикоти.

— Аз съм Диана — отвърна ѝ. — Странно име е, има нещо общо с една богиня, която вероятно не е била много добра. Разбирам, че и вие ще се учите да шияте юргани, нали?

Усмивката на Линет помръкна.

— Опасявам се, че съм тук само на гости и не е вероятно да съм в замъка след две седмици, така че ще пропусна шиенето.

— Ето това е жалко — каза Диана. — Наистина жалко. Е, ако го уредите с госпожа Хавлок и предупредите доктора, ще се справя.

— Не му позволявай да те уплаши — изрече Линет. — Повече лае, отколкото хапе.

— Никой няма да ми попречи да помогна на онези жени — отвърна Диана. Отново се разсмя. — Гавън, невъзможно момче, ставай.

— Трябва ми бастуна — каза той. Успя да се изправи на крака с малко помощ. — Видяхте ли, госпожице? Видяхте ли? Сега съм точно като доктора, нали?

Той стоеше там, облегнат на бастуна си, и се хилеше на слънцето с коса, паднала в очите. Линет не можа да сдържи смеха си.

— Вече изглеждаш като доктор, Гавън.

— Това е 'щото ще стана такъв — отвърна той удовлетворен. — Най-добрият.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Вечерта на следващия ден

— Още двама пациента бяха приети в източното крило с тази треска — каза Себастиен.

— Коя треска? — попита Пиърс.

— Тази, която ти мислиш за петехиална, а аз не. Не можах да те открия сутринта, исках да хвърлиш един поглед.

След закуска Пиърс бе придърпал Линет в една празна спалня, а когато тя бе заспала, остана да лежи до нея цял час, отпуснат и доволен, бавно галейки раменете ѝ. Беше чул да викат името му, но не бе обърнал внимание.

Мислеше за баща си. За Линет, за баща си, Прюфрок, майка си, Себастиен. Отново за баща си. За Линет.

— Ще ги погледна след вечеря — обеща той.

Двамата се отправиха към гостната. Кибълс и Пендърс бяха до бюфета, надвесени над гарафата с вино. Линет стоеше до майка му, а баща му седеше от другата страна отново с онзи гладен поглед в очите.

— Къде е Битс?

— Изглеждаше ужасно и призна, че не се чувства добре. Изпратих го горе.

Пиърс срещна погледа на Себастиен.

— Болен ли е?

— Има главоболие, не треска — маркизът сви рамене. — Вероятно не е болнична треска, но най-добре да не влиза в западното крило, докато не сме сигурни. Още по-малко да е близо до семейството ти.

Неговото семейство. Студена тръпка премина по гръбнака му.

— Виждал съм този поглед и преди — каза Себастиен с присмехулен глас. — Да, ще си взема една чаша, благодаря, Прюфрок.

— Какво искаш да кажеш с това, че си виждал този поглед преди? — попита Пиърс.

— Това изражение, причинило... хиляди смръщвания — отвърна Себастиен, с очевидна наслада. — Имам предвид, да направиш нещо, което ще те нарани в дългосрочен план. Виждам съм го преди, виждам го и сега.

— Мислиш си, че внезапно си развил способност да поставяш диагнози на мен, измежду всички хора? Дори не можеш да се справиш с една обикновена треска.

— Знам, че нещастieto те привлича — каза Себастиен и допря чашата до устните си. — Всъщност парадоксално, но ти не се чувстваш истински щастлив, освен ако не си нещастен. А начинът да го постигнеш, е като отблъскваш хората, които дори малко, ги е грижа за твоята ужасна личност. Мен, например — само че е невъзможно да ме прогониш, така че изглежда си се отказал. Родителите ти — той се обърна и вдигна чашата си по посока на Линет. — Извънредно красивата ти годеница.

— Красотата не е всичко — изтъкна Пиърс.

— Линет притежава всичко, което може да пожелае един мъж — отвърна Себастиен и остави чашата си на бюфета. — Ти и аз, ние винаги сме били заедно.

— Просто ми го кажи внимателно, става ли? Ще избягаш с доячката?

— Не. Не.

Пиърс проследи погледа му.

— Ще избягаш с Линет? — всеки мускул от тялото му се скова. Тя беше негова. Негова и ничия друга. Негова.

— Ако ме иска, бих избягал с нея където и да е. Или след нея — Себастиен се обърна отново към братовчед си. — Винаги съм бягал по-бързо от теб, Пиърс. И съм по-добър хирург. И по-добър любовник, макар да е грубо да го изтъквам.

— Никога не съм си давал труд да обичам когото и да е — каза Пиърс.

Линет се смееше. На ушите ѝ сияеха диаманти, блещукаха и на шията ѝ. Изглеждаше като приказна принцеса, създадена с магическа пръчица.

— Това е доста вярно. Никога не си си давал труд. И сега не си даваш труд, нали? Въпреки че баща ти я опакова като подарък и я пусна в скута ти.

Пиърс трепна и Себастиен кратко се изсмя.

— Ето защо значи. Не можеш да приемеш Линет, защото баща ти я е избрал. И си твърде зает да го мразиш заради греховете от миналото, за да признаеш, че е открил точната жена за теб.

Пиърс се протегна, сграбчи бледорозовото шалче на Себастиен и го придърпа по-близо.

— Кракът ме боли като самия дявол — каза той през зъби.

Братовчед му не помръдна, само се взираше в очите му.

— Ти и твоят крак може да си правите компания през нощта тогава. Няма място за жена, като се има предвид ужасното нараняване, което си претърпял.

Пиърс пусна шалчето на братовчед си. Себастиен беше прав, макар да го бе казал със сарказъм.

Трябваше да спре да прави любов с Линет. Сега. Нямахше място за нея в живота му. Не и когато знаеше добре, че ще има дни, дори седмици, когато единственото нещо, което би могъл да почувства, за което би могъл да мисли, ще е агонията в крака му.

Това бяха дните, когато си изпускаше нервите и от паднала карфица, когато крещеше на Прюфрок и всички останали дори да трепнеха. Когато болката в крака му се разпростираше до главата и се затваряше треперещ в тъмна стая.

— Прав си — каза той. — Разбира се, че си прав.

Себастиен, все още ядосан, го погледна изпитателно.

— Не е типично за теб да отстъпваш. Е, ако признаваш колко глупаво постъпваш като отблъскваш Линет, защо не отидеш ей там и не я ухажваш?

— Мислех, че ти я искаш.

Себастиен изсумтя.

— Така е.

— Добре тогава, отивай да се правиш на галантен — уморено изрече Пиърс. Може би тази нощ щеше да изпие две чаши бренди вместо една.

— Няма смисъл.

— Само защото баща ми я докара за мен от Англия до тук? Глупости. Тя се нуждае от съпруг, а ти ще си добър в това — нещо в стомаха му се присви мъчително при представата за Линет със съпруг. Друг мъж. Себастиен? Немислимо. — Обаче не може да живеете тук.

Братовчед му се облегна на канапето и вдигна чашата с бренди към светлината.

— Защо? Тук ми е добре. Бог знае, че замъкът е достатъчно голям. И харесва ли ти или не, ти се нуждаеш от уменията ми на хирург.

Пиърс му хвърли един поглед.

— Няма да я взема — каза го достатъчно ясно и просто, та дори романтичният мозък на братовчед му да успее да разбере. — Не я вземам — вече, добави мълчаливо. — И преди да започнеш да бръщолевииш за баща ми — продължи той, — не е заради това. Разбрах — Линет ме накара да разбера — че се държа като истински задник в този случай. Прюфрок е крал сред икономите, а Линет...

— Кралица сред жените — изрече французинът тихо.

— Но съм твърде увреден за някой като нея. За когото и да било. Прекалено приличам на звяр, Себастиен. Знаеш го не по-зле от мен.

Братовчед му сви рамене.

— Аз доста те харесвам, дори когато си в лошо настроение.

— Ти израсна с мен. Нямахте избор, освен да се справиш с това. Не мога да се преструвам, че не съм абсолютното копеле, което съм. Може би ако бях различен, ако нравът ми не беше толкова свиреп, ако...

— Ако не си угаждаше като си изпускаш нервите — каза сухо Себастиен.

— Ти не разбираш — сякаш за да му напомни, мускулът се присви и пристъп на болка обхвана крака му.

— Никой разумен мъж с функциониращ инструмент — отвърна братовчед му, — не би разбрал. Ако аз имах шанс с Линет, не бих давал и пет пари колко ме боли. Щях да я грабна, да сложа пръстен на пръста ѝ и да имам вяра, че можем да се справим с останалото по-късно.

— Затова не си добър в диагностицирането — каза Пиърс и опита да облекчи мускула като изпъна крака си.

— Защо?

— Не можеш да смесваш симптоми и наблюдения. Едно, разяждано от болка, копеле с мръсен език...

Той вдигна ръка, когато Себастиен си отвори устата.

— Това добре ме описва и ти го знаеш. Както и да е, някой като мен, заедно с жена като Линет, води само до едно.

— Какво?

— Нещастие — каза той равно и отново постави крак върху пода.

— Не е задължително...

— Нещастие за нея.

Пиърс остави златното, огнено бренди да се плъзне по гърлото му. До него, Себастиен остана мълчалив. А после изрече:

— Не би ли могъл да я контролираш?

— Аз съм този, който съм — той преглътна. — Не искам да я гледам как повяхва, когато не съм на себе си от болка. Или да започне да се страхува, ако се обърна към лауданума за облекчение, както се страхуваше майка ми от баща ми.

— Никога не го правиш.

— Но бих могъл. Винаги е там, възможността, изкушението, в дъното на ума ми. Какъвто бащата, такъв и синът, може би. Няма да преведа Линет през това.

— Проклятие, ти си влюбен в нея — заяви Себастиен, взрян в него.

В другия край на стаята, Линет се кикотеше и потупваше Пендърс по рамото с ветрилото си. Мъжът, на практика, плъзеше в краката ѝ.

— Кой не би бил? — каза Пиърс, признавайки гласно истината.
— Кой не би бил?

Прюфрок влезе в стаята и бързо се приближи до тях.

— Санитарят в източното крило смята, че пациентът с треска, който е бил приет вчера, се е влошил.

— Аз ще отида — каза Пиърс и остави чашата си с изтракване.
— И без това нямам работа тук.

— Недей... — отвърна Себастиен, но Пиърс пропусна края на изречението, заради тропането на бастуна си, докато вратата се затваряше зад него.

Той погледна изтощено стълбището пред себе си. Зад него бе светът на парфюмираните жени и златистото бренди. Нагоре по стълбите беше истинският свят — светът на умиращите пациенти с напрегнати лица и ужасени очи.

Започна да се изкачва.

Санитарят го пресрещна на последното стъпало.

— Пациентът получи обрив преди три дни, няколко дни след проявяването на първите симптоми.

— А те бяха? — санитарят задържа вратата към източното крило отворена, така че да може Пиърс да мине покрай него.

— Започна със скованост във врата и раменете, но тъй като мъжът е мелничар, помислил, че просто се е претоварил от местенето на чувалите с брашно. Същата нощ се появили и студени тръпки, редуващи се с висока температура. Станал, както го описва, червен като варен омар, в рамките на няколко дни.

— А сега?

— Не е ял откакто го приехме вчера и повърна, след като изпи малко бульон. Трескав е, оплаква се от затруднено дишане. Причината, поради която помолих господин Прюфрок да ви повика е, че кожата му се бели ужасно. А устните му изглежда почерняват.

— Проклятие! Мамка му! — каза Пиърс с чувство.

Както очакваше, прегледът на пациента установи, че вътрешността на гърлото му е покрито с малки кафяви петънца, а зад ушите му има подутини.

— Два пъти проклятие. Кой го е преглеждал? Кой е бил в тази стая?

— Ами, доктор Битс го прие вчера — докладва санитарят. — Аз бях тук, разбира се — той изглеждаше малко нервен. — Негова светлост дойде след доктор Битс и каза, че мъжът трябва да е настанен сам в стаята. Доктор Битс ми нареди да го сложа при пациентите с петехиална треска.

— Не е петехиална — каза Пиърс и затвори вратата, след като излязоха. — Това е скарлатина ангиноза. Алената треска. Или вероятно скарлатина *maligna*. А това означава истински неприятности, освен ако той не е уникален случай. Къде са другите двама пациенти, приети по-рано днес?

— Надолу по коридора — отвърна санитарят. — В една стая са, защото са общуващи, съсобственици на магазин и са се разболели по едно и също време.

— От къде дойдоха?

— Литъл Милоу.

— Около две мили оттук.

— Първият пациент е от Афърбийг.

— Само на миля оттук. Обущарите казаха ли дали някой друг, когото познават, е болен?

— Попитях и тримата. Мелничарят доставял зърно два дни, преди най-накрая да рухне. Помислил, че просто има кашлица и ще му мине.

— Доставял е зърно... вероятно в обширната околност на Афърбийг — те свиха към стаята на обущарите. И двамата имаха обрив, лющене на кожата и язви по гърлата. Мелничарят бе спрял преди пет дни при тях, за да му поправят ботушите.

— От лошо, по-лошо. Има голяма вероятност от епидемия — каза мрачно Пиърс. — Първото, което трябва да направим, е да защитим всички в замъка, които все още не са на прага на смъртта — той дръпна звънеца за Прюфрок и после отиде до стълбището, вдигайки ръка, за да спре икономата по средата на пътя.

— Спомняш ли си плановете, които направихме миналата година в случай на епидемия?

Прюфрок кимна.

— Време е да ги приложим. Изкарай от замъка всички, които не са жизненоважни за грижите за пациентите. Всеки пациент, който няма да умре веднага, си отива у дома — освен ако не ги боли гърло или чувстват скованост, или имат признаци за треска. Изпрати лакеи, които да вземат назаем всички карети от няколко мили наоколо, за да ги откарат. Всички останали си отиват вкъщи — изкарай херцога и майка ми оттук и госпожица Трин заедно с тях, разбира се.

Очите на Прюфрок се разшириха и той забърза надолу по стълбите, без да каже и дума.

Пиърс почувства пробождане в областта на сърцето заради факта, че никога повече няма да види Линет.

Но после се върна в източното крило. Алената треска беше убиец, а изглежда мелничарят бе имал време и възможност да зарази доста голям брой хора. Но Пиърс бе известен с това, че не губи пациенти заради треска, дори и тези с алена треска, и възнамеряваше да се бори с болестта по всеки възможен начин. Беше спорил пред Кралското общество на лекарите, че ангинозата невинаги преминава в своята по-смъртоносна братовчедка, *maligna*, и беше време да го докаже.

Преди да е изминал и час, той чу как каретите затрополиха по алеята и после отново се отдалечиха, докато всеки пациент, който можеше да се движи, бе отпратен. Междувременно, той и Себастиен започнаха внимателно да проучват източното крило, откривайки, за свой ужас, че болестта вече се е разпространила сред собствените им пациенти, усложнявайки сериозно нещата.

— Заради кашлицата — обяви Пиърс. — Но мисля, че може би се разпространява и чрез докосване. Искам кофи с вода, смесена с алкохол и течен сапун, пред вратата на всяка стая — нареди той на санитаря. — Непрестанно си мий ръцете.

Някои от пациентите му, вече отслабнали, можеха да умрат, но не толкова бързо, колкото пациентите в затъntenите градчета, ако глупаците опитаха да им пускат кръв или да им дават лекарства за повръщане.

— Слаб чай и бульон — каза на санитаря. — Ще лекуваме треската като охладим пациентите, доколкото можем. Отвори всички прозорци и продължавай да наливаш течности в гърлата им. Искам да се изпрати съобщение до всяка църква, в рамките на пет мили от Афърбийг, че всеки, който покаже симптоми на треска или болно гърло, трябва веднага да се постави под карантина.

— Трябва да се уверим, че Пендърс и Кибълс не са пропуснали някой случай в начален стадии в западното крило — добави Пиърс малко по-късно. — Досега тук имаме шестима, но се надявам да не се е разпростряла до другото крило.

Ужасно грешеше.

— Как се случи това? — попита безсилно няколко часа по-късно. Имаха пет случая в западното крило, всички с ранен стадий на скарлатина ангиноза.

Себастиен поклати глава.

— Ние сме единствените, които кръстосват между двете крила. Как се чувстваш?

— От Битс е! — възкликна Пиърс. — Всемогъщи Боже, от Битс е! Чудя се дали някой е проверил как е той.

Две минути по-късно те се озоваха на втория етаж, в една от стаите за гости. Битс изгаряше.

— Всичко ме боли — простена той.

Прислужникът му стоеше наблизно.

— Важното е да го охладиш и да му даваш вода — каза му Пиърс. — Битс.

Младият доктор отвори очи.

— Ще оцелееш. Имаш бели петна по сливиците, не кафяви. Продължавай да пиеш. Бог знае, че съм те поучавал за необходимостта пациентите да приемат течности, така че използвай добре цялото ми опяване.

Почти незабележима усмивка изви устните на Битс.

— Ще се оправи — отбеляза Себастиен, крачейки пред Пиърс. — Защо не поспиш малко и после ще ме събудиш след няколко часа?

Прюфрок ги чакаше в средата на стълбището.

— Негова Светлост и лейди Бернез отказват да тръгнат — съобщи той.

— Кършиш ръце, Прюфрок — отвърна Пиърс. — Ще говоря с тях.

— Едва ли мога да ги принудя да се качат в каретата. И госпожица Трин е с тях.

Пиърс въздъхна.

— Аз ще се погрижа за това — каза той, обръщайки се към Себастиен. — Спомняш ли си лекцията, която слушахме, препоръчваща използването на пяна от ферментирал малц върху гърлата на болните от скарлатина?

Себастиен поклати глава.

— Детайли като този, напускат ума ми още щом изляза от аудиторията.

— Накарай сестра Матилда да се погрижи за това — отвърна Пиърс. — Можем да опитаме.

Докато очертаваше детайлите на лечението, някой почука на входната врата и двамата спряха. Един лакей я отвори, при което четири... пет... не, осем пациента влязоха в замъка. Двама вървяха на собствените си крака, другите бяха влачени или носени.

— Аз ще поема тези — каза маркизът. — Ти се оправи с родителите си и после поспи малко. Ще трябва да се редуваме.

Пиърс кимна.

— Опитай да настаниш болните от ангина в източното крило, а тези с *maligna* в западното — той затрополи надолу по стълбите и заобиколи пациентите, отправяйки се към гостната.

Майка му, баща му и Линет оформяха очарователна семейна групичка. Пиърс усети чувство на дълбоко изтощение дори само като ги гледаше. Говореха за скулптура на Микеланджело, а масата пред тях бе отрупана с торти и чаши за чай. Изглеждаха като от друг свят, свят на порцелан и италиански артисти, на френски парфюм и гласове на благороднички.

Майка му скочи на крака веднага щом го видя.

— Няма да си тръгна, Пиърс. Не и без теб.

— Луда ли си? — настоя той, без да помръдне от коридора. — Ние сме в разгара на сериозна епидемия от алена треска, маман. Ако останеш тук е много вероятно да я прихванеш.

Тя отметна глава с изтънчено френско презрение.

— Надсмивам се на алената треска. Кой ще се грижи за теб, ако се разболееш? Това ще съм аз.

— Нима осъждаш прислужницата си да умре заради теб? За по-младите хора е по-вероятно да развият тежката форма на треската.

— Отпратихме личната си прислуга незабавно — намеси се баща му. — Чакат ни в един хан на известно разстояние оттук.

— Не можете да останете — настоя упорито Пиърс. — Не мога да се тревожа и за вас.

— Няма да тръгна без теб — сопна се майка му.

Той знаеше от кого е наследил безкомпромисния си характер и сега този човек го гледаше право в очите.

— Къщата на пазача — изрече Линет.

Той се обърна към нея, едва разбирайки какво казва.

— За какво говориш?

— Лейди Бернез би могла да отиде в къщата на пазача, а слугите могат да ѝ оставят храна пред вратата. Съвсем наблизо е, надолу по пътеката на път към морето — обясни на майка му тя. — Там ще сте в безопасност, но и достатъчно близо, така че ако Пиърс се разболее, ще може да се грижите за него.

— Проклет да съм, ако го позволя — заяви Пиърс.

Но майка му вече се изправяше.

— Ще бъда в къщата на пазача.

— Не се приближавай до мен — каза Пиърс, капитулирайки. Имаше други битки за водене, а те бяха много по-важни. — И не излизай през предната врата. Коридорът е пълен с пациенти и без съмнение всички кашлят. Ще трябва да излезеш през прозореца.

Обърна се към Линет. Тя беше толкова прекрасна и толкова далечна, като истинска кралица на феите. Беше глупаво и идиотско, но той се опита да я запамети в ума си — сладкия малък нос, упоритата брадичка, извитите мигли, безупречната кожа. Кое то само го накара да помисли за последиците от алената треска.

— Трябва да си тръгнеш — нареди й. — Сега, бързо.

— Ще го сторя — беше склонила ръце пред себе си. — О, Пиърс... — тя направи крачка към него.

— Не! — изрече го яростно. — Имам нужда да знам, че не си тук. Не мога да мисля или да се тревожа и за теб.

Тя кимна.

— Завинаги — продължи той. — Върни се в Лондон или отиди във Франция, или където поискаш.

— Не! — ахна Линет.

— Това между нас приключи — каза Пиърс, чувствайки странно чувство на отдалеченост. На горния етаж пациентите му умираха и въпреки това сърцето му се късаше, а блясъкът на сълзи в очите й бе смъртоносен. — Винаги си знаела, че ще стигнем до тук — добави по-нежно. — Нямаме бъдеще.

Тя беше стиснала челюсти и внезапно удивително заприлича на майка му.

Пиърс погледна към баща си.

— Ако трябва, разбий някой прозорец. Заведи майка ми до къщата на пазача, надолу по пътеката към океана. Линет ще е готова да тръгне с вас след две минути.

Той и Линет стояха като мраморни статуи, докато херцогът извади едно стъкло от рамката му.

— Късмет, Пиърс, любов моя — прошепна майка му, щом херцогът протегна ръка от прозореца. — Бъди внимателен.

— Никога нищо не прихващам, маман — отвърна той съвършено искрено. Винаги го бе смятал за компенсация на природата, заради нараняването си.

Те най-накрая излязоха.

— Не знаеш дали няма да бъдеш заразен — каза Линет. В очите ѝ блестяха сълзи.

Той сви рамене.

— Ако се заразя, ще се грижа както трябва за себе си. Губя много малко пациенти от точно тази болест, стига да дойдат при мен навреме. Самият аз нямам намерение да ѝ се поддавам.

— Не искам да те напускам.

— Не искам да се женя за теб.

Ето, истината бе казана, изречена ясно.

— Ще трябва да изчакаш баща ми навън — посъветва я. — Стой далеч от всеки, който видиш, включително и Прюфрок. Чуваш ли ме? Всъщност, изчакай отстрани до къщата. Мисля, че се разпространява чрез кашляне.

Линет си пое дълбоко дъх. Пиърс се облягаше тежко на бастуна си, изтощението бе обхванало цялото му тяло.

— Не искам да те напускам.

— Нямах избор — каза ѝ. — Всемогъщи Боже, Линет, по колко начина мога да го изрека? Не искам да се женя за теб.

— Не съм решила дали искам да се омъжвам за теб — отвърна тя, опитвайки да се пошегува пред лицето на кошмара. — Мисля, че бих искала.

— Въпросът не е във възможността. Никога не е бил, не и наистина.

Линет го погледна, видя наболата брада по лицето му, сенките под очите му и разбра, че го обича. Че никога няма да обича друг мъж. Язвителното остроумие на Пиърс я бе изкушило, но страстното му сърце бе това, което я спечели.

— Тръгвай — настоя той нетърпеливо. — Не искам да се женя за теб. Няма да се оженя за теб. Това достатъчно ясно ли е?

— Не — тя видя болката в очите му и можеше да познае на какво се дължи. — Ние си принадлежим — изрече напълно убедена, че говори абсолютната истина. — Никога няма да обичаш друга, освен мен.

— Заслепена си от собствените си претенции за красота — каза Пиърс и пренебрегна това, което току-що бе заявила. — Ако обичаш, ще напуснеш ли сега, преди да кажа нещо, за което ще съжалявам?

Но сърцето на Линет летеше на вълната от страст и любов.

— Обичам те! — каза отново. — Ти също ме обичаш.

— Пет пари не давам — отвърна Пиърс.

За един миг тя не го чу. После не го разбра.

— Какво имаш предвид?

— Точно това, което казах. Не ме интересува какво чувстваш към мен или вярваш, че чувстваш към мен.

— Защо си толкова жесток?

— Не съм. В тази ситуация не се изисква хаотична доброта. А честност.

Тя се втурна към него и сграбчи реверите му. Той яростно се отдръпна.

— Може да съм заразен. Стой далеч!

— Не си болен. Никога не се разболяваш. Вярвам ти.

— Тогавя защо не ми вярваш, когато ти казвам това — Линет, не искам да се ожения за теб. Не искам да се ожения за теб! — сега го крещеше.

— Да, искаш — заинати се тя и се протегна, обхвана лицето му и го приближи надолу към своето. Устните ѝ потърсиха неговите, гладни, приветстващи, обожаващи дори.

— Няма да се ожения заради секс — изрече той и я отблъсна.

Тя не можеше да го разбере и ръката ѝ се протегна, за да хване ръкава му, докато Пиърс се обръщаше.

— За Бога, никакво достойнство ли нямаш? Преспях с теб, компрометирах те и ни беше хубаво заедно. Но не си първата и няма да си последната.

Линет почувства как гърлото ѝ се свива.

— Защо ми говориш така?

— Защото, по дяволите, няма да ме послушаш иначе — каза той с очевидно раздражение. — Знаеш какъв тип мъж съм, Линет. Забавлявахме се, докато флиртувахме, докато си задоволявахме нагона, докато мачкахме чаршафите, както искаш го наречи. Но никога не съм се преструвал, че това ще доведе до брак.

— Не, не си — прошепна Линет и по тялото ѝ плъзна студ. — Беше много ясен относно това.

— Предполагам, че трябваше да ти откажа — изрече Пиърс. — Но ти беше на разположение, изпълнена с желание.

Линет преглътна.

— Защото бях... изпълнена с желание? — изглежда все пак беше като майка си, поне в неговите очи. — Това ли е причината?

— Освен това си дяволски красива — отвърна той и приглади косата си назад. — Но да, беше изпълнена с желание. Опитай да се упражняваш в повече дискретност, ако се окажеш отново в тази ситуация.

Сърцето ѝ потъна като камък.

— Виж, трябва да си вървиш. Нуждая се от малко сън. Себастиен и аз имаме пълен замък с пациенти, а Битс вече е на легло, което значи, че и другите двама може също да се разболеят.

— Бих могла... — започна тя, но думите замряха в гърлото ѝ.

— Върви — промълви той уморено. — Не можеш да помогнеш. Тук не се нуждаем от теб.

— А ти не ме искаш — каза Линет, изпитвайки нужда да го изрече на глас.

— Ако имаш предвид дали те искам в сексуален смисъл, тогава отговорът е да. Спомни си красотата и общия ти ентузиазъм. Всеки мъж иска това в леглото си. Но дали те искам в съпругески смисъл, в смисъл, докато смъртта ни раздели? Не. И никога няма да го пожелаая.

В очите му се четеше лека любезност. Тази учтивост бе изключително ужасяваща.

— Не искаш да признаеш, че ме обичаш, защото това би значело, че трябва да поемеш отговорност за нещастията си — или в този случай, за щастията си — заяви тя, вирна брадичка и се взря в него.

— Какво?

— Точно каквото казах — отвърна Линет. — Да се ожениш за мен и да признаеш чувствата си, би означавало, че нещастията не е даденост, а избор.

— Глупости!

— Е, аз те обичам — обяви тя. — Не ме е страх да го кажа гласно. И те искам.

— Аз не...

— Разбирам — прекъсна го и се отдалечи от него към прозореца. — Надявам се всички в замъка да се оправят.

— Ще се оправят — каза той. Сега, когато бе с гръб към него, в гласа му се долавяше болка. Но щом тя се обърна, челюстта му бе стисната, а лицето — непоколебимо.

Линет спря, само още веднъж, защото бе упорита жена.

— Ще те чакам в Лондон — обеща му. — За известно време. В случай, че си промениш мнението.

— Тук никой ли няма каквото и да е достойнство? — попита той, почти крещейки. — Нетактична си колкото баща ми.

— Нямам нищо против да се правя на глупачка заради теб — каза тя. — Обичам те.

Зад нея не последва отговор, а и си помисли, че никога няма да има такъв. Така че с мъка се покатери на перваза на прозореца.

— Качи се в тази карета — добави Пиърс зад нея и кимна към голямата кола, която стоеше отстрани, а конете пръхтяха и удряха с копита. — На херцога е, ако се съди по герба.

— Довиждане — отвърна тя. — Бог да те благослови.

Тръгна си, преди той да успее да каже каквото и да е, защото не би било това, което искаше да чуе, а и без това бе заслепена от сълзи.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Робърт скочи от прозореца, след което подаде ръка на Маргьорит, но тя отказа да помръдне. Стоеше замръзнала и слушаше гласа на Пиърс, долитащ от гостната.

— Трябва да вървим — каза тихо херцогът и улови ръката ѝ, за да я издърпа надалеч, точно когато синът им изрече равно: „Не искам да се ожена за теб.“

— Той е глупак — прошепна Маргьорит. — Такъв глупак. Линет е единствената за него. Никога няма да има друга, не и като нея.

Но Робърт я отведе надолу по пътеката към къщата на пазача, мълчаливо слушайки, докато тя му казваше това, което вече и сам знаеше — че Пиърс, изглежда, е решен да стане още по-нешастен. Че синът им не бе способен да приеме жена, която очевидно обича и която също го обича.

Тя спря да говори едва когато влязоха в дневната на къщата на пазача. Интериорът в малката къща нямаше вид на слугинско помещение, а приличаше повече на провинциален дом на джентълмен, макар и миниатюрен. На стените бяха окачени картини, а стаята грееше в различни цветове, подчертани от алена покривка, метната върху канапето пред камината.

— Колко странно — каза Маргьорит и се огледа. — Отвън изглежда доста примитивно, но всъщност е очарователно място. Погледни канапенцето — определено беше в малката гостна само преди седмица, нали?

Робърт имаше свои теории защо къщата прилича на уютно гнездо, но не мислеше, че майката на Пиърс би оценила прозрението.

— Сега можеш да си тръгваш — каза Маргьорит, докато отваряше вратата към спалнята и надзърташе вътре. — Ще ми е съвсем удобно тук. Слугите ще се грижат за мен, а ако Пиърс се разболе, можеш да разчиташ, че ще се грижа за него.

— Винаги съм знаел, че би го сторила — отвърна той и отиде до нея.

Тя погледна през рамо с усмивка. Не я бе целувал отново след първия път и не искаше да рискува тя да го отхвърли завинаги. Но бяха говорили много за последните пет години, за това как той бавно бе изплувал от опиумната мъгла само за да осъзнае, че семейството му е изгубено за него. По време на самотните години, които бяха последвали, единствената му радост бе увереността, че Маргьорит се грижи възможно най-добре за сина им.

— Зная — каза тя сега, признавайки го.

— Ако ти се разболееш, Маргьорит, тогава какво? — той обви ръце около нея и положи целувка на бузата ѝ. — Тогава какво?

За безкрайно негово удоволствие, тя не се отдръпна, а остана в прегръдката му.

— О, няма — заяви му със съвършена увереност, която повтаряше тази на Пиърс. — Никога не се разболявам.

— Друго си спомням.

— Никога!

— Когато носеше сина ни. Не си ли спомняш колко те разболя това?

Тя се разсмя на думите му и в действителност се отпусна в ръцете му, докато си припомняше.

— Как намразих онзи отвратителен зелен леген, който държахме в спалнята! Изхвърлих го, след като той се роди.

— Значи съм те виждал болна — каза Робърт, обгръщайки я дори по-здраво с ръце и рискува да целуне ухото ѝ. — Тогава се грижих за теб, спомняш ли си? Когато ти прилошаваше посред нощ. И ще бъда до теб отново, ако се случи най-лошото. Ако Пиърс се разболее, и двамата ще бъдем до него.

— Глупости — отвърна му, като се освободи от него и се обърна. — Какво искаш да кажеш, Робърт?

Дори начинът, по който изричаше името му, с омагьосващия си акцент, разтуптяваше сърцето му.

— Казвам, че няма да те изоставя — заяви той твърдо.

Тя склочи вежди.

— Това е глупаво.

— Не е.

— Глупаво е — настоя тя.

За един миг той просто стоеше и я гледаше, а после изрече абсолютната истина:

— Никога повече няма да те изоставя.

— Какво, за Бога, имаш предвид?

— Ако ме изхвърлиш от тази къща, ще спя отвън на пътеката. Ако се върнеш на континента без мен, ще те последвам. Ще построя колиба пред вратата ти, ще спя под прозореца ти, ще те чакам пред собствената ти входна врата.

Ръката ѝ литна към устата, а иззад пръстите ѝ се процеди смях.

— Загубил си си ума, Робърт!

Той поклати глава.

— Точно обратното — намерих го. Влюбен съм в теб. Винаги съм бил влюбен в теб. Винаги. Дори когато не можех да мисля разумно, имаше едно нещо, което знаех, дори в опиумните сънища — че те обичам!

— Жалко, че не си могъл да си спомниш обичните си хора в деня, когато Пиърс влезе неочаквано в кабинета ти — но гласът ѝ не бе суров.

— До последния си ден ще моля Пиърс да ми прости. Но Маргьорит... В този миг не искам да говоря за него. Той сега е мъж, прекрасен мъж, което е изцяло твоя заслуга. Но ти не си единствено майка на Пиърс. Ти си моя съпруга, единствената жена, за която някога съм искал да се ожения и жената на сърцето ми, макар да се държах като глупак, след като отведе Пиърс във Франция. Беше напълно права да ме напуснеш.

— Ти беше идиот — отбеляза тя, но очите ѝ го окуражиха.

— Никой никога няма да те обича, както те обичам аз — каза той, улови ръцете ѝ и ги доближи до устните си. — Никой никога не те е обичал по начина, по който те обичам аз. Ти си сърцето и живота ми, Маргьорит.

Лека усмивка заигра по тъглчетата на устата ѝ, съблазнителна и изцяло женствена.

— Приеми ме отново.

Думите му сякаш увиснаха във въздуха и проехтяха в малката къща.

— Убедена съм, че стореното от теб е неппростимо — каза Маргьорит накрая. — Всичките ми приятели го казват.

— Прави са. Не ми прощавай. Просто... просто ме приеми отново — пръстите му стиснаха нейните.

— А ако кажа не?

— Тогава ще напусна тази къща.

— И?

— Няма да позволя да си изложена на риск от алената треска. Ще бъда отвън, ако имаш нужда от мен. Ще взимам храната от слугите, така че да не могат да те заразят.

— Самият ти може да прихванеш треската — каза тя меко.

— Бих умрял за теб на минутата.

Надеждата бе избухнала в сърцето му и се разливаше по вените — порой от радост и страх, и желание.

Маргьорит направи крачка към него, освободи дланите си и обви ръце около врата му. Пасваше му толкова идеално, както винаги.

— Можеш да останеш.

Той я придърпа към себе си, допря буза до нейната и затвори очи.

— Mon amour.^[1]

— Но не съм сигурна, че ще се омъжа отново за теб — отбеляза тя.

— Не ме интересува. Можем да живеем в грях през остатъка от живота си.

Чу клокочещия ѝ смях.

— Аз съм францужойка. Ние сме много благоразумни.

— Благоразумни и възхитителни — прошепна той, а ръцете му се придвижиха бавно надолу по тесния ѝ гръб.

— Ами ако опиумът ти е причинил някое постоянно увреждане?

Той се отдръпна и погледна към нея.

— Аз не...

Усмивката ѝ бе дяволита, а очите ѝ се плъзнаха към вратата на спалнята.

— Една францужойка никога, никога не приема важните неща за даденост.

С прилив на радост, Робърт вдигна бившата си съпруга — не, съпругата си — на ръце и пристъпи през прага на спалнята, поставяйки я нежно на леглото.

— За мен ще бъде изключително голямо удоволствие да успокоя тревогата ти.

Той се изправи със звука на смеха ѝ в ушите си.

— Трябва да се убедя, че Линет е на сигурно място в каретата. После ще се втурна обратно тук с такава скорост, че слугите ще помислят, че съм луд.

— Ти си луд — каза Маргьорит, докато се кикотеше като младо момиче.

— Не — отвърна ѝ и се наведе, за да я целуне още веднъж. — С ума си съм. За първи път от години.

[1] Mon amour (фр.) — любов моя. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Толкова съжалявам — каза херцогът на Линет, след като се качи в каретата и откри, че тя хлипа. — Извинявам се, че ви доведох тук, госпожице Трин.

— Линет — успя да изрече тя. — Все пак, почти се сродихме. Случайно да имате кърпичка? Моята е мокра.

— Синът ми е труден мъж — призна херцогът, докато ѝ подаваше огромната ленена кърпичка, избродирана с герба му.

— Той е... глупак — отвърна тя, а гласът ѝ се пречупи.

— И това също.

— Обича ме, знам, че ме обича, и все пак казва, че няма да се ожени за мен. Че няма желание да се жени.

Херцогът остана мълчалив. Линет си издуха носа.

— Няма вероятност да си промени решението.

Можеше да види отговора на това твърдение в очите на херцога.

— Няма да го направи, нали? — по бузите ѝ отново започнаха да се стичат сълзи.

— Скъпа моя, скъпа моя, иска ми се да можех да ви дам по-различен отговор.

— Всичко е наред — успя да изрече Линет. — Можем ли да тръгваме сега?

Херцогът се поколеба и тя веднага разбра.

— Възнамерявате да останете с херцогинята, имам предвид, с лейди Бернез.

— Не мога да я оставя — изрече той тихо. В очите му, които бяха същите като на сина му, имаше твърда решителност. — Не мога да оставя и Пиърс. Въпреки всичките ми прегрешения, те са моето семейство и винаги ще бъдат моето семейство.

Линет подсмръкна не особено изискано.

— Бих сторила същото. Не се тревожете за мен. Ще бъда съвсем добре.

— Съжалявам за всичко това — каза херцогът. — Дълбоко, дълбоко съжалявам. Каретата ми ще ви закара до селото, където чакат слугите и прислужницата ви. Не трябва да отлагаме повече, защото им казах да продължат без нас, ако не пристигнем преди тази вечер. Искам домакинството и вие да сте много далеч от тази епидемия.

— Готова съм за тръгване — отвърна Линет и изхълца.

— Страхувам се, че пътуването до Лондон ще е самотно.

Тя успя да се усмихне.

— Свикнала съм със самотата.

— О... — херцогът изглеждаше дори още по-обезпокоен, ако това бе възможно.

— Не ми обръщайте внимание — каза тя и си позволи една бледа усмивка. — Просто се самосъжалявам. Влюбих се в непоносимия ви син. И то безнадеждно. А сега, трябва да построя живота си без него. Кое то ще сторя — макар да не можеше да си го представи. Болката, дори само при мисълта за това, късаше сърцето ѝ.

— Няма да е лесно — отговори херцогът, наклони се напред и потупа коляното ѝ. — Но можете да го направите. Аз успях.

— Може би когато съм на шестдесет — каза Линет и леко се засмя, — ще дойда в Уелс и ще принудя Пиърс да живее с мен в къщата на пазача за около седмица.

— Да, направете го — отвърна херцогът. — Бих се чувствал по-добре по отношение на Пиърс, ако си представям как някой ден го измъквате от замъка.

— Ако му го кажете, няма да има какво да очаквам с нетърпение, щом стана на шестдесет — каза тя честно.

— Осъзнавам това. Няма да кажа и дума за вас. Ако бях разбрал колко дълбока е неприязънта му към мен, сега нямаше да ви боли толкова много. Дълбоко съжалявам за това.

— В такъв случай не бих срещнала Пиърс — тя подсуши очите си отново. — Ще приема разбитото си сърце.

Той се пресегна отново и стисна коляното ѝ.

— Вие сте наистина забележителна жена, знаете ли?

Усмивката ѝ бе срамежлива този път. И без следа от семейния талант в нея.

— Благодаря ви. Желая ви много късмет.

Веждите на херцога се повдигнаха точно по начина, както го правеха тези на сина му.

— Благодаря ви — той посегна към вратата. — Ще ви потърся веднага щом се върна в Лондон.

— Мисля, че няма да сте сам — каза Линет.

Херцогът се поколеба за миг на стъпалата на каретата и тя едва успя да чуе отговора му, докато стъпваше на земята.

— Надявам се.

Вратата се затвори зад него. Последва боботене на мъжки гласове отвън и каретата тръгна надолу по пътя. Надалеч от замъка, надалеч от океана и басейна, надалеч от Кибълс и Битс, Прюфрок и пациентите. Надалеч от Пиърс.

Тя остави кърпичката на херцога да падне на пода. Плачът ѝ бе причинил ужасно, ослепително главоболие. Всъщност изглеждаше невъобразимо, че денят още не е свършил. Че тя бе в каретата, а не в леглото. Бе невъзможно да си представи да измине целия път до Лондон, ден след ден в тази карета.

След известно време тя легна по гръб на тапицираната седалка и се взря в люлеещия се таван. Трудно ѝ беше да се настани удобно. Трябва да бе претоварила врата и раменете си по време на плуването.

Най-накрая Линет затвори очи и остави лекото люлеене на каретата да я отведе надалеч от суровите думи на Пиърс, макар че те продължаваха да ехтят в сънищата ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Шест дни по-късно

— Той умира — каза Пиърс в пристъп на раздразнение, какъвто винаги получаваше в подобни моменти. Той погледна надолу към пациента — як мъж на около шестдесет години.

— Всеки път, когато му дам вода, тя просто изтича от устата му — отвърна санитарят.

— Настани го толкова удобно, колкото можеш — разпореди Пиърс и се отправи към коридора. — Зачервените очи биха могли да са знак за предстояща смърт.

— Изглежда като пор — каза Себастиен. Той се подпираше на стената в коридора.

— Отивай в леглото — настоя Пиърс. — Бил си буден цяла нощ. Няма да си във форма, ако продължаваш така. Освен това не е имало никакви нови пациенти, поне от два часа.

Сякаш в отговор, от входната врата се чу тропане.

Смехът на Себастиен прозвуча кухо.

— Как е Битс?

— Ускорен пулс, но треската премина. Казах на прислужника му да започне с пилешки бульон по някое време днес. Извън опасност е.

Себастиен се отгласна от стената.

— Мисля, че епидемията затихва.

— Това би имало смисъл — каза Пиърс. — Разпространихме нареждания да изолират пациентите. Благодаря на Бога, че се е ограничила до маршрута на мелничаря.

— Отивам в леглото — заяви братовчед му и после се поколеба. — Знаеш ли, че баща ти е още тук?

Пиърс рязко извъртя глава.

— Какво?

— Живее в къщата на пазача с майка ти. Излязох за глътка свеж въздух вчера. Те стояха в градините. Помахах им — отдалеч, разбира се.

— Живеят там? — Пиърс бе толкова уморен, че се чувстваше така, сякаш мозъкът му е бил сварен. — Заедно, в къщата на пазача? — дори мисълта за тази къща разкъсваше от болка в сърцето му, сякаш щеше да го счупи на две.

— Подозирам, че скоро ще има нова херцогиня — каза Себастиен доста жизнерадостно. — Ръката му я обгръщаше. Много удобно.

— Чакай! Това значи, че е изпратил Линет към дома ѝ без ескорт — изрече Пиърс и по вените му потече ярост. — Изпратил я е по целия път до Лондон без ескорт.

Себастиен му се намръщи.

— Ако не броим екипажа от лакеи, прислужници и коняри. Общо три карети. За Бога, Пиърс, ти я изгони. Изхвърли я от ума си. Тя ще е в пълна безопасност. Спомни си, че майка ти пропътува целия път от Андалусия до тук.

Линет бе изложена на петдесет пъти по-голям риск от майка му. Но Пиърс преглътна думите, преди да ги изрече.

На половината път по стълбите се появи Кибълс.

— Един от новите пациенти е в лошо състояние. Селският доктор го е лекувал с пиявици.

— Стегни се — каза Себастиен. От умора гласът му прозвуча като ръмжене. — Линет я няма. Остави я зад себе си.

— Върви в леглото — сопна му се Пиърс на свой ред и го отпъди с ръка. После се обърна към Кибълс. — Мислех, че сме разпространили новините за подходящите грижи.

— Жена му каза, че са чули за изолиране на болните, но нищо за лечението.

— Кое село е било това?

— Ланддаул.

— Вече приехме трима пациента от там. Прати Нейдън в селото. Той изглежда, е добър в тези неща, а и е местно момче. Кажи му да вкара малко разум в главата на доктора. А ако това не проработи, да го удари по главата и да го доведе тук. Ще го сложим на долния етаж в подземиеето.

Кибълс поклати глава.

— Нейдън се разболя. Лека форма, мисля. В западното крило е. Предполагам, че Прюфрок трудно би могъл да отдели някой друг за

задачата.

— Тогава ще трябва да се справят сами — отвърна уморено Пиърс. — Заведи ме при пациента.

— Господин Кона има много висока температура и слаб пулс — каза Кибълс, застанал до леглото на пациента миг по-късно.

— А гърлото?

— Тъмни язви. И — Кибълс обърна ръката на пациента, — лющенето е толкова силно, че е загубил ноктите си.

Пиърс погледна надолу към пациента. Очите му бяха затворени, а дишането му накъсано.

— От колко дни е болен? — попита той жена му.

— Това е шестият ден — отвърна тя. Стоеше до леглото и кършеше ръце. — Стана внезапно, така че го сложихме сам в стая, точно както каза свещеникът и отпратих децата.

— Вероятно сте спасила живота им — каза Пиърс.

— А съпругът ми? Моят Барис, какво ще стане с него?

Пиърс бе открил, че е най-добре да говори направо.

— Не мисля, че ще оцелее. Има шанс, разбира се. Съпругът ви изглежда силен мъж, а ние ще се борим за него. Утре ще се разбере.

Ръката ѝ стисна рамката на леглото.

— Ако го бях довела тук веднага щом получи треската, щеше ли да живее? Кажете ми.

— Не — отвърна равно Пиърс, докато я гледаше в очите. — Развитието на болестта си е развитието на болестта. Не можем да кажем кой ще живее и кой ще умре.

— Не е било заради онези пиявици? Не исках пиявиците, но докторът настоя. Той дойде чак от другото село, така че щеше да изглежда сякаш му губим времето, ако не му бях позволила. Постави ги на гърлото му, там, където боли, за да извадят отровената кръв, каза той.

— Нищо, което бихте сторила, нямаше да промени нещата. Само Бог знае кога е дошло времето на човек да умре.

— Бог — повтори тя с кратък стон. — Точно така. Барис ходеше на църква всяка неделя и винаги отделяше по нещо за бедните. Ако умре...

Пиърс изчака, докато тя се вземе в ръце.

— Ако умре... е, имаше добър живот. Обичаше децата си. Мен. Каза ми го, веднага щом узна, че е болен. Преживяхме дванадесет години заедно.

— Много ли бяхте щастливи през тези дванадесет години? — попита Пиърс.

— Имаше и трудности, но да — отвърна тя, а сълзите капеха по дланите ѝ. — Той е добър човек, Барис е добър човек.

— Значи имате много, с което да се гордеете — каза Пиърс. — Както и децата ви.

В коридора нареди уморено:

— Кажете на санитаря да продължи да му дава колкото е възможно повече вода. Нека и жена му да помогне. Трябва да го охладим, опитай с мокри кърпи. Не мисля, че пяната от малц прави нещо друго, освен да вмирисва стаите, така че я забрави.

— Защо ѝ казахте онези думи? — попита Кибълс. — За това дали е могла да направи нещо различно? Не сме загубили и един пациент, който е дошъл тук достатъчно рано. Би трябвало да го казваме на хората, за да знаят, че скарлатината може да бъде победена — при цялото му изтощение, в гласа му имаше гордост.

— Тя трябва да живее със себе си — отвърна Пиърс и се обърна да си върви. — И трябва да живее със спомена. Това е достатъчен товар за една жена.

— А защо казахте това за Бог? — попита Кибълс, подтичвайки след него. — Никога не съм ви чувал да казвате нещо подобно.

— Наблюдавай, идиот такъв — сопна се Пиърс. — Винаги ти казвам това. Тя носеше кръст на врата си.

— Другите двама нови пациенти не са толкова зле. Мисля, че и вие трябва да си легнете.

— Току-що пратих маркиза в леглото.

— Пендърс и аз спяхме цели пет часа — каза Кибълс. — А сега знаем какво да търсим. Можем да се справим. Вървете в леглото.

— Ти си най-добрият от групата — заяви Пиърс и го огледа. — Ти слушаш.

— Е, доверете ми се. Вървете в леглото.

— Само ще проверя как е Нейдън — каза Пиърс. — Някой друг от домакинството да е болен?

— Не и след двете прислужници от преди няколко дни — отвърна Кибълс. — Мисля, че миенето на ръцете има ефект.

Нейдън спеше, така че Пиърс не влезе в стаята му. Можеше да види от вратата, че лакеят е с лека форма на болестта, лицето и ръцете му изглеждаха равномерно червени, което предполагаше много бързо възстановяване.

После се отправи към леглото, клатушкайки се леко от чисто изтощение, докато минаваше надолу по коридора и се облягаше на бастуна си, сякаш му бе трети крак.

Прислужникът му бе посетил стаята по някое време. Чаршафите бяха сгънати и го чакаше студена вечеря. Той спря само за да си събуе ботушите, преди да падне върху завивките.

Сънят го чакаше както всяка нощ след заминаването ѝ.

Линет се смееше, докато събличаше долната си риза, точно както го бе направила през онази последна сутрин, която прекараха заедно. Стоеше на скалата над басейна, очите ѝ сияеха, красивата ѝ чувствена фигура бе осветена от слънчевата светлина и направо приличаше на ангел.

Той ѝ помахаша, докато слизаше надолу по пътеката, смяташе да захвърли дрехите си и да се присъедини към нея...

А после, долу в басейна, видя отблясък на зъби.

Във водата имаше нещо опасно.

Нещо бе влязло в басейна му и я чакаше, гладно и унищожително.

Той опита да изкрещи, но тя не го чу, а после започна да тича по пътеката към нея, само че не можеше да тича. В крака му пламна болка, но той продължи да тича, яростно захвърли бастуна си напред и се оттласна от земята в отчаян опит да я достигне.

Линет му помахаша — а после скочи във водата с онази дива радост, с безстрашието, което я бе тласнало в ледената вода първия ден, преди дори да знае как да се носи по повърхността.

Той се събуди разтреперан, сърцето му блъскаше диво, лицето му бе изпотено. В продължение на пет минути дори не можеше да мисли, само лежеше и се взираше в тавана, повтаряйки си отново и отново, че Линет е на път за Лондон. Тя бе в безопасност. В пълна безопасност. Слугите на баща му бяха безценни, достойни за доверие. Би трябвало

да знае колко е добър херцогът в набирането на персонал. Самият Пиърс би доверил живота си на Прюфрок.

Сънят е просто резултат от епидемията, каза си. Въображението му се развихряше заради положението в замъка. Заради скарлатината. Защото се бе държал като задник.

И все пак, дори когато сърцето му се успокои, нещо го тормозеше... нещо, което не можеше да си спомни точно, нещо за Линет. Не можеше да е нещо, което му е било казано. Никой не я бе споменава от заминаването ѝ. Сякаш никога не бе съществувала.

Дори Себастиен сякаш я бе забравил.

Само той мислеше за нея, на всеки пет минути или някъде там. Навеждаше се над някой пациент и вместо лющеща се кожа виждаше нейната изящна ръка. Една сутрин сестра Матилда го извика по име и той се бе обърнал, мислейки, че е тя.

Да сбърка гласа ѝ с този на Линет бе явен знак за неизбежно настъпваща лудост.

Какво беше? Какво трябваше да си спомни? Каквото и да бе, остана извън досега му, мъчително неуловимо. Нещо за танци... което бе лудост. Никога в живота си не бе танцувал.

Най-накрая се обърна и отново заспа.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Да лежи по гръб бе истинска агония, затова Линет се обърна на една страна, но това бе също толкова лошо. Отново се извъртя и откри, че е омотана в одеяла. Бяха сложили одеяла върху нея, толкова много одеяла.

— Вода — промърмори, щом чу някакъв глас.

Тя надникна и видя едра фигура да се носи над нея. Той се наведе и вдигна китката ѝ. Линет гледаше вдигнатата си ръка с някакво ужасено очарование. Кожата ѝ... това, което се бе случило с кожата ѝ бе страшно. Отвратително.

— Разбира се, бихме могли да я заведем до замъка — дочу се един глас отнякъде... някъде откъм краката ѝ. — Но трябва да призная, че господин Сордидо не смята, че разходите и времето са оправдани. Все пак нямаме представа коя е. Плащам за грижите ѝ от собствения си джоб, докторе. От собствения си джоб.

— Замъкът — тя опита да изхрипти. Но те изглежда не я чува. Гърлото я болеше толкова много, а езикът ѝ вече не се побираше в устата. — Вода — опита отново.

Мъжът, който държеше китката ѝ, отново я пусна и се изправи.

— Не би преживяла пътуването, госпожо Сордидо — каза той. — Страхувам се, че тази болест е твърде силна. Очите ѝ са отворени, но очевидно не е *compos mentis*^[1]. Вече гледа към другия свят, бих предположил.

— Обаче изглежда, че температурата ѝ е малко по-ниска.

— Открил съм, че треската идва и си отива. Може да напиша трактат по въпроса, когато всичко това приключи. Мисля върху идеята.

— О, да, трябва да го сторите, докторе. Би помогнало много на другите, сигурна съм.

— „Трактат върху треските“ — каза той. — Може би с подзаглавие, нещо като: „Относно временно прекъсващите, отслабващите и продължителни трески и появяването и изчезването им.“ Ще съобщя, че сме имали скромнен успех с прилагането на

пиявици върху отровените места, както и с употребата на ревена като разхлабително.

Госпожа Сордидо ахна леко, което изглежда показваше одобрение.

— Чули ли сме нещо за херцога? — попита докторът. — Херцогът бе собственикът на каретата, нали?

— И ние така помислихме от герба върху нея. Ще отнеме известно време, нашият човек да стигне до Лондон и да донесе новини. Случилото се с кочияша е срамота.

— Заровен е, нали?

— Така и не се събуди, не и след първата нощ. Само бълнуваше, мислеше, че е в Лондон. Заровихме го веднага. Господин Сордидо не виждаше смисъл да чакаме.

— Тази жена не може да е дама — каза докторът замислено. — Пътува без прислужница или какъвто и да е багаж, и само погледнете долната риза, която носи. Предполагам, че е прислужница от домакинството на херцога или нещо подобно. Много мило от ваша страна, че се грижите за нея, госпожо Сордидо. Има много ханджии, които не биха си направили труда.

— Тя не пречи на никого. Този стар кокошарник само си стоеше тук — отвърна скромно госпожа Сордидо. — Изпратих кухненската прислужница да ѝ носи вода сутрин и вечер, точно както казахте.

— И без това не би могла да се оплаче от миризмата на кокошките — каза докторът. — Болестта мирише достатъчно силно.

— Ужасно е подута, нали? — отбеляза жената. — А какво е това, което тече от ухото ѝ, докторе?

Лицето на доктора се надвеси близо до Линет.

— Зловонна течност — отвърна той и се изправи. — Няма нищо, което да може да се направи тук, госпожо Сордидо. Може да бъдете сигурна, че сте изпълнили християнския си дълг към бедните пътници.

— Елате на свеж въздух, докторе — каза ханджийката, а стъпките ѝ проехтяха по дървения под, докато вървеше към вратата. Тя вдигаше малки облачета прах, които заплуваха пред очите на Линет като вълшебен пращец.

Докторът се изправи и се обърна да си върви.

— Не се съмнявам, че херцогът ще ви възнагради за грижите.

— Да, но на господин Сордидо не му харесва тя да е тук. Трябва да ви кажа, че и на мен не ми харесва да идвам тук с вас, докторе. Но аз му казах, че ще ви доведе да я видите още веднъж, защото не искам смъртта ѝ да тежи на моята съвест.

— Правилно сте постъпила, определено — отвърна сърдечно докторът. — Пфу, тук смърди, не мислите ли?

— Не — каза Линет с усилие и почти се изправи. — Не, моля ви! — тя видя смътно, че госпожа Сордидо е спряла на вратата.

— Какво става с нея, докторе?

— Получила е пристъп, предполагам — отвърна той, щом погледна през рамо. — Елате, мадам. Опитахме всичко, което е по силите на един човек, а сега трябва просто да оставим душата ѝ на Бог. Всъщност, може би ще поискате да уведомяте свещеника.

— О, не мога да доведе свещеника само заради... — гласът ѝ замлъкна.

Трепереща, Линет приближи ръка до лицето си. Люлееше се пред очите ѝ. От колко време бе тук? Сякаш бяха минали седмици... месеци.

Бавно, много бавно, тя премести ръката си към чашата, стояща близо до сламеника и успя да я доближи до устните си. Течността потече в устата ѝ, студена и прекрасна. Но миг по-късно, тя осъзна, че е забравила да преглътне и сега вратът ѝ бе мокър.

Опита отново и водата се разплиска по носа ѝ. Една сълза се стече надолу по бузата ѝ.

Тя усети как горещината се промъква, как се връща в нея. Вода, помисли си. Този път успя да преглътне. Но когато остави чашата обратно на земята до сламеника, тя се претърколи и остатъкът от водата се изля по мръсния под.

Нямаше повече вода. Нямаше повече вода. Думите кънтяха в главата ѝ с ритъма на пулса ѝ.

Ужасната горещина настъпваше, повличаше я обратно в този трескав водовъртеж, където не можеше да чуе или види нищо. Но все пак, водата...

Басейнът сияеше пред нея, прекрасно син, студен и освежаващ. А там беше и Пиърс. Слабото му, сардонично, обично лице ѝ се усмихваше.

В този момент, преди треската отново да я обхване, тя се съсредоточи върху любовта си към него, върху начина, по който той яростно си проправяше път в живота сред агонията, но без да спира нито за миг. Върху начина, по който се усмихваше. Върху интелигентността в очите му.

Той никога не се предава, помисли си. Малки, черни петънца се събираха пред очите ѝ, така че едва можеше да види остарелите дъски в дъното на сламеника си.

После треската я обхвана и очите ѝ отново се затвориха.

[1] *compos mentis* (лат.) — с ума си. Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден

До средата на утрото не бе останало съмнение, че епидемията е овладяна. Само тримата нови пациенти пристигнаха в замъка и дори те не бяха тежки случаи.

За първи път, откакто започна епидемията, Себастиен и Пиърс си направиха истинска почивка за обяд и се свлякоха на столовете в малкия салон, където Прюфрок им сервира задушено пилешко и по чаша вино.

— Това вече е цивилизовано — въздъхна Пиърс. — Занесе ли малко от това на родителите ми, Прюфрок?

— Да, милорд — отвърна той. — Негова светлост излезе, за да го внесе вътре, след като се бях отдалечил на безопасно разстояние, разбира се — той прочисти гърлото си. — Изглеждаше доста щастлив.

— Щастливо копеле — каза Пиърс. — Тя му е простила — и някак си, той също го бе сторил. Животът беше такъв, какъвто беше. Бе време да остави гнева към баща си и просто да продължи напред, с увредения си крак и всичко останало.

— И заживели щастливо, до края на дните си — допълни Себастиен и отпи голяма глътка от виното си. — Исусе, хубаво е да си отново чист. Не исках да излизам от онази вана.

Прюфрок предложи на Пиърс плато с крехки, млади аспержи.

— Доктор Битс вече е добре. Все още е доста слаб, но прислужникът му съобщи, че задава въпроси за пациентите.

— Битс — повтори Пиърс мрачно. — Не е лош доктор, особено за джентълмен. По-добър е от Пендърс. Този глупак се появи вчера с настойка от рози, с която да почисти езиците на пациентите. Не можах да видя нещо вредно в това, но пък не видях и нищо полезно.

— Мисля, че от джентълмените стават най-добрите лекари — каза Себастиен. — Виж ни нас двамата — той се ухили. В очите му имаше изтощение, но и триумф. — Свършихме дяволски добра работа

с избухналата скарлатина, Пиърс. А това дори не включваше рязането на крайници, в което сме най-добри. Или поне аз.

— Ние сме аномалия — отвърна Пиърс и изпи наведнъж виното си, опитвайки да не мисли за Линет. Което беше безполезно, защото единствено когато работеше съсредоточено върху пациент, успяваше да не мисли за нея. — Повечето мъже като Битс, които се чувстват като у дома си в балната зала, не...

Той спря.

Битс... танцуващ с Линет, смеещ ѝ се. Навеждащ се към нея. Дишащ в лицето ѝ. Всяка нощ, почти всяка нощ. Той се изправи толкова рязко, че столът му се преобърна.

— Линет!

Себастиен отвори уста.

— Тя танцуваше с Битс. Аз съм проклет, проклет глупак. Тя танцуваше с Битс в нощта, преди той да се разболее, а после замина с онази карета сама — кръвта се бе оттеглила от главата му, чувстваше се замаян. — Къде ми е бастунът, къде ми е проклетият бастун?

Беше паднал на пода. Прюфрок се втурна, за да го вдигне. Себастиен също се бе изправил и се мръщеше.

— Симптомите на Битс се появиха на следващия ден — каза пресипнало Пиърс. — На следващия ден, Себ! Тя би могла да е навсякъде, болна. Би могла да е...

Той се обърна и избута Прюфрок от пътя си толкова рязко, че икономът залитна към бюфета.

— Тръгвам след нея.

— Чакай! — изкрещя Себастиен. — Трябва да обмислим това.

— Няма нищо за обмисляне — срязва го Пиърс. Паниката препускаше през него като живак, изгаряше вените му. — Тръгвам след нея. Донеси палтото ми, глупако — сопна се на лакея. — Прюфрок, каретата ми. Най-бързата, която имаме. Двуколката.

— Не знаеш къде е Линет — възрази Себастиен. — Или по кой път е поела към Лондон. Не можеш да караш двуколката чак до столицата.

— Ще попитам баща си за пътя. А ако тя умре, защото той ѝ е позволил да пътува сама, ще се върна тук и ще го убия.

— Пиърс!

Той не обърна внимание на крясъка на Себастиен, докато тичаше надолу по външните стълби на замъка и наблюдаваше бастуна си внимателно, за да е сигурен, че няма да стъпи накриво.

Херцогът излезе от къщата на пазача и пребледня, когато чу обяснението на Пиърс.

— Пътят към Суонси — каза той. — Наредих на слугите да я чакат в Ланддаул.

— Ланддаул или Ланддоур? — настоя Пиърс.

Херцогът пребледня още повече.

— Мисля, че казах Ланддаул. Не съм сигурен.

— Ланддоур е по-смислен избор, по пътя на север от Кармартън — Пиърс се обърна на пета и се втурна обратно по пътеката към замъка. Това беше като в кошмара му, съвсем същото. Дали вървеше надолу по пътеката или нагоре по пътеката, все едно, беше твърде бавен, заради проклетия си крак, и не успяваше да я спаси.

Каретата бе готова и го чакаше пред замъка с четири отпочинали коня.

— Това не е двуколка — изръмжа той на Прюфрок, който стоеше до вратата на кочияша.

Себастиен притича надолу по стъпалата.

— Не знаеш къде е тя. Ако е хванала алената треска от Битс — а има голям шанс да не е, след като майка ти изглежда в идеално здраве — но все пак, ако се е заразила, е проявила първите симптоми в рамките на пътуването. Два дни най-много. Но няма да я намериш толкова наблизко, Пиърс.

— Защо не? — изръмжа той.

— Защото тя не е болна. Ако беше, прислугата на херцога щеше да я върне директно тук. Щяха да пратят някого с кон, ако е твърде зле, за да пътува. Минаха шест дни. Дори да не се е разболяла до втория ден, някой щеше да ни донесе новини досега. Не всички са болни. Никой от тях не танцува с Битс.

Пиърс спря с крак върху стъпалото на каретата.

— Седем дни, откакто замина, не шест. Може да са изминали дълъг път, преди да прояви симптомите. Някои пациенти... О! Разбирам. Никаква двуколка, след като може да се наложи да измина целия път до Лондон. Разбирам.

Себастиен постави ръка на рамото му.

— Тя не е болна, Пиърс. Продължили са до Лондон и тя е там, жива и здрава, и те чака.

— Не можеш да си сигурен — Пиърс се вмъкна в каретата.

— Никога няма да знаеш със сигурност дали е жива, или мъртва, освен ако не я държиш близо до себе си през цялото време — каза Себастиен с абсолютна, макар и вбесяваща увереност.

Пиърс се стовари върху седалката. Братовчед му му подаде чантата през вратата на каретата.

— Вземи това. Просто за всеки случай... тук са всички мехлеми, които използваха санитарите, макар да нямам идея дали действат. Малко каша, дори шишенце от прокисналата розова вода на Пендърс. Искаш ли някой лакей да те придружи?

— Не можеш да се лишиш от когото и да е — каза Пиърс. — Нейдън все още е на легло. Ще се оправя и с Бълър — той сложи чантата на седалката до себе си.

— Убеден съм, че тя е добре и няма да се нуждаеш от това, но отиди да я доведеш — Себастиен се хилеше. — Ние всички ще сме си тук.

— Не отивам поради тази причина — сопна се Пиърс. — Тя може да е болна, глупако.

— Отиваш за нея, без значение колко много настояваш, че не е така — изтъкна братовчед му. — Знаех си, че ще го сториш. Не можеш да я хванеш по пътя, има твърде голяма преднина. Ще се наложи да пълзиш пред нея в Лондон.

— Аз не... — каза Пиърс.

Себастиен се пресегна и го удари приятелски, както правеха като момчета.

— И аз я харесвам. Всички я искаме в семейството. И... тя е твоя. Просто има нещо в нея. Тя е твоя.

— Моя е — повтори Пиърс, вкусвайки думите върху езика си. Пасваха му, пасваха на сърцето му. — Моя е — не го изрече като въпрос.

— Е, тогава заминавай и я върни обратно — отвърна Себастиен и се засмя.

Пиърс протегна ръка и удари тавана на каретата.

— Махни се от пътя, Себ. Имам... — вратата се затвори, преди да довърши изречението. — ... да търся съпруга — каза той на

празното пространство. — Имам да търся Линет, да я доведа у дома, да се оженя.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ланддоур бе малко селце, спящо под следобедното слънце. Пиърс шумно премина през вратата на хана, разположен срещу главната улица и размаха бастуна си като маниак. Не видя признаци за болни пътници... всъщност, не видя никакви признаци за скарлатина. Нямаше предупредителни алени дрехи, провесени по прозорците, нямаше и очевидно безпокойство.

— Чухме за това, разбира се — каза съдържателят, а очите му се изпълниха със страх. — Голяма група хора мина от тук, бяха от домакинството на херцога. Останаха за обяд и после се разбързаха и заминаха.

— Прислугата на херцога на Уиндъбанк — каза Пиърс. — Били са тук за известно време?

— До късния следобед.

— Бяха ли придружени от млада дама с още една от каретите на херцога?

Съдържателят примигна.

— Е, не мога да кажа със сигурност. Имаше три карети, а съпругата ми и аз приготвихме яденето за всички. Бяха четиринадесет, пристигнаха едновременно и ги настанихме в обикновени стаи, нали разбирате?

— Едновременно — повтори Пиърс. — А млада дама? Трябва да е пристигнала в късния следобед.

— За това не знам нищо, освен ако не е поискала храна.

Пиърс си спомни Линет при последната им среща и нараненото изражение в очите ѝ.

— Може да не е поискала да се храни.

— Ще попитам коняря — каза съдържателят и излезе иззад ъгъла. — Той ще знае дали четвърта карета е дошла след другите. Всички бяха ужасно нервни, това поне знам. Непрестанно повтаряха, че херцогът им е казал да продължават напред, ако той не се появи преди здрач.

— Но със сигурност са чакали херцога — отвърна Пиърс с овладян глас.

Сигурно не се бе справил добре с това, защото съдържателят му хвърли нервен поглед през рамо, преди да се втурне през вратата и да изкрещи:

— Доу! Доу, къде си, мътните те взели?

Доу проверяваше конете на Пиърс, изтриваше ги и клюкарстваше с Бълър. Той се изпъна при рева на съдържателя.

— Да е идвала млада дама в друга карета и да се е присъединявала към трите карети, които принадлежаха на херцога? — настоя съдържателят.

Доу поклати глава.

— Те изчакаха до около осем. Което е ужасно време за потегляне надолу по северния път, но всички бяха нервни и се страхуваха да не се разболеят. Бяха решили да пътуват през нощта, мисля.

— Тя въобще не е дошла — каза Пиърс и сърцето му спря. Беше напуснала замъка в около три часа следобед. Трябваше да е пристигнала много преди екипажът да замине.

— Говореха за това, че херцогът ще дойде — додаде Доу. — Но никой не пристигна, така че заминаха.

Трябва да е отишла в грешното село. Пиърс подхвърли една гвинея на съдържателя и се обърна, за да изкрещи на Бълър:

— Трябва да обърнем. Отиваме в Ланддаул.

— Ланддаул — каза Доу. — Колкото един нужник, толкова е малък.

— Сега е още по-малък — отвърна Пиърс. — Селото бе лошо поразено от треската.

Конярят отстъпи назад и конете бяха изведени. Пиърс седна в каретата, а пръстите му барабаняха по перваза на прозореца. Тя въобще не бе дошла в Ланддоур. Това значеше... това значеше какво? Трябва да е отишла в Ланддаул.

Защо не се бе върнала в замъка, след като не е могла да намери прислугата на херцога? Не можеше да е продължила към Лондон сама.

Невъзможно. Нямахше нито багаж, нито прислужница. Всичко бе в пътническите куфари, заминало с прислугата на херцога. Дори не можеше да си разкопчае сама роклята.

Това, което ѝ бе казал, не беше толкова ужасно, че да избяга, даже без дрехи.

Гора, цели акри гора преминаваха покрай прозореца. Ланддаул бе в противоположна на замъка посока спрямо Ланддоур. Най-накрая той видя кулите на замъка в далечината. Конете забавиха ход, после спряха.

— Не можем да спираме, по дяволите! — каза Пиърс, докато отваряше вратата и изкрещя към кочияша.

— Конете са изтощени — извинително отговори мъжът. — Ако не ги сменим, ще трябва да забавя скоростта, а мисля, че ще ни отнеме по-малко време ако просто вземем нови.

Това, което Пиърс изрече при тези думи, не можеше да се повтори, нито напише. Но не помогна. Уморените коне се довлачиха до дома. В момента слънцето се скриваше. Времето, времето изтичаше през пръстите му, а той все още тичаше надолу по пътеката към океана. Щеше да закъснее.

Появи се Прюфрок.

— Милорд?

— Така и не е пристигнала в Ланддоур — каза Пиърс. — Отиваме в Ланддаул.

— Проклятие — кратко отвърна икономът.

Пиърс преглътна.

— Може да се е насочила към Лондон сама, когато слугите не са били там, за да я посрещнат.

Прюфрок кимна.

— Вероятно това е станало. Госпожица Трин не би искала... — той спря.

— Не би искала да се върне тук — призна Пиърс, а сърцето му блъскаше в ребрата като уловена птица.

— Значи това е направила — отвърна икономът, макар явно да не го вярваше.

— Някакви нови пациенти?

— Не — отговори Прюфрок. — А един от онези, които изглеждаха, че ще умрат със сигурност, Барис Кона, изглежда ще оцелее.

Смениха конете и Пиърс се качи обратно в каретата, препъна се и почти падна през отворената врата. Отново потеглиха.

Ако Ланддоур бе малък, то Ланддаул беше точица, едва изплувала от гората. Очукан хан, обуцар, група къщи. Нямахме мелница, което го поставяше точно по средата на маршрута за доставки на брашно на пациента му. Тук живееха петдесет души, ако имаше и толкова.

Докато приближаваха хана, започна да се стъмва. Съдържателят се появи, щом каретата спря. Имаше тънък нос и хлътнали бузи, опърпана брада и още по-опърпана червена кърпа около врата си. Потриваше ръце. Изглеждаше нащрек, но и гостоприемен.

— Добра ви вечер, сър — извика той, веднага щом Пиърс стъпи на земята. — И добре дошли в „Глупакът комарджия“. Аз съм господин Сордидо, вашият домакин, но трябва да ви кажа, че имаме малка неприятност в селото...

— Скарлатина — прекъсна го рязко Пиърс. — Аз съм графът на Марчант и приехме четирима пациенти от това село.

— Сторихме всичко по силите си — каза съдържателят, усещайки критиката. — Изолирахме ги веднага щом...

— Да е пристигала млада дама с карета, носеща герба на херцога на Уиндъбанк?

Пиърс видя истината в очите на Сордидо, преди дори да заговори, заради начина, по който избегна погледа му, начина, по който пристъпи от крак на крак.

Пиърс светкавично улови кирливата му връзка.

— Къде е тя? Мъртва ли е?

— Нищо лошо не сме сторили! — изкряка съдържателят, а лицето му стана с цвят на слива. — Грижим се за нея, добре се грижим. И направихме същото и за кочияша, само че той умря.

Тя все още бе жива. Пиърс пусна червената му кърпа и отстъпи.

— Къде е тя?

Очите на Сордидо отново се отместиха.

— Изолирахме я, точно както ни каза да направим свещеника. Само ако влезете в общата стая, милорд, ще накарам съпругата си да провери как е младата жена и да се убеди, че е в състояние да приема посетители.

— Младата жена?

Съдържателят бързо направи крачка назад.

— Помислихме... докторът каза... помислихме, че трябва да е прислужница от домакинството на негова светлост.

— Прислужница? Помислили сте, че бъдещата графиня е прислужница?

Досега сливово синьо, в този момент лицето на съдържателя придоби нездрав жълт цвят.

— Нямахме причина да помислим, че е дама, милорд. Не я придружаваше прислужница, нито имаше пътнически куфари.

— Кочияшът би ви казал, преди да умре — Пиърс направи точно една стъпка напред.

Очите на Сордидо отскочиха към бастуна му, а после отново към лицето.

— Той не каза нищо. Човекът беше болен, смъртно болен. Говореше несвързано, но от това, което чухме, думите му няхаха смисъл. После умря бързо.

Пиърс затвори очи за секунда. Какво правеше той, препираше се със съдържателя, докато Линет...

— Заведи ме при нея! — това не бе молба, а заповед.

Мъжът отчаяно погледна зад него. После изкрещя:

— Мол!

Жената бе малко по-спретната от съпруга си, но имаше малки, близко разположени очи, също като на пор. В гърлото на Пиърс се надигна паника. До този момент кочияшът му беше наблюдавал мълчаливо от мястото си. Сега слезе от каретата, хвърли поводите на конете върху коневръза и застана до Пиърс.

— Негова светлост е дошъл тук, за да търси тази жена... — съдържателят се поправи — дамата, която лежи болна. Ние се грижим за нея на собствени разноски — каза той и вирна брадичка. — След като не носеше пари със себе си.

Пиърс се намръщи. Бе напълно възможно Линет да не е носила дамска чанта със себе си или да я е оставила в гостната, когато излезе през прозореца. Кочияшът на херцога би трябвало да е снабден от майка му с налични пари, но ако той се бе разболял незабавно, щом бяха пристигнали, както твърдеше съдържателят...

Съпругата на съдържателя направи реверанс.

— Съжалявам да го кажа, но тя е ужасно болна. Извиках лекар за нея вчера и той каза, че сме сторили всичко, което е по силите на

човек.

Челюстта на Пиърс бе толкова здраво стисната, че едва можеше да изрече думите:

— Заведете ме при нея.

— Както казах, ако просто изчакате в общата стая за миг, жена ми, госпожа Сордидо, тя ще се увери, че младата дама е в подходящо състояние за посетители.

— Заведете ме при нея.

Госпожа Сордидо направи още един реверанс.

— Моля за извинение, милорд, но не бих могла да направя това с чиста съвест. Младата дама е в деликатна възраст и не е омъжена. Само ще отида и ще се уверя, че тя е...

Гласът на Пиърс изплющя като камшик в тихата градина.

— Заведете ме при нея, веднага! — отправи се към вратата, а бастунът му удряше по грубите валчести камъни, когато кочияшът му изрече:

— Милорд.

Съпругата на съдържателя притичваше към ъгъла на хана, а съпругът ѝ стоеше доста безпомощно на място.

Пиърс смени посоката си. Разбира се, че нямаше да я настанят в хана. Сам го бе осигурил, когато разпрати заповеди за карантина. Те заобиколиха ъгъла, госпожа Сордидо бързаше напред. Пиърс погледна през рамо.

Кочияшът му Бълър хвана лакътя ѝ на мига.

— Всички ще вървим заедно, нали така? — каза той. Бълър бе едър мъж, а гласът му, макар и мек, изглежда я уплаши.

— Не е благоприлично! — изкряка тя. — Не е облечена прилично.

Пиърс просто се съсредоточи да подбира пътя си през камъните в спускащия се мрак. Беше наясно, че съдържателят се влачи зад тях и че се събираха сенки, прокрадващи се през заобикалящите ги дървета. Страхът изпълваше ума му. Страхът се блъскаше в главата и сърцето му.

Отне две или три минути да стигнат до там, а сякаш бе цял час. Госпожа Сордидо протестираше през цялото време, но Бълър продължи да я държи здраво за лакътя.

— Ето — каза тя най-накрая, изплювайки думата предизвикателно.

Пиърс се огледа, но Бълър заговори пръв:

— Това е за пилета. Това е кокошарник.

— Това е добър кокошарник — отвърна тя. — Достатъчно висок, за да можеш да вървиш изправен. И няма кокошки вътре от месеци, шест месеца навярно. Сложихме я там и моята прислужница я посещава сутрин и вечер, изпълнявам християнския си дълг, позволете да ви кажа. И извиках да я види докторът два пъти, и го накарах да опита всичко по силите му, пиявиците и всичко останало, макар че нямаше кой да му плати.

Пиърс бе замръзнал на място. Кокошарникът нямаше прозорци, а вратата висеше на една панта. Бе направен от груби дъски, които очевидно бяха започнали да се разпадат по някое време, след като произволни парчета дърво бяха заковани тук и там.

— Каква е тази миризма? — попита Бълър, а гласът му се понижи с една октава. Дланта му върху ръката на госпожа Сордидо трябва да се бе стегнала, защото тя изкряка в протест.

— От кокошките е — отвърна жената. — Така де, кокошките миришат, а нямахме време да почистим.

Пиърс се отърси от парализата си и премина колкото се може по-бързо през малкото свободно пространство пред кокошарника. Една част от ума му мълчаливо крещеше панически, докато другата бе неумолимо наясно, че отново преживява кошмара си, опитваше се да достигне Линет... прекалено късно.

Зад себе си можеше да чуе протестите на госпожа Сордидо и Бълър, който ѝ ръмжеше нещо в отговор. Той стигна до вратата и рязко я отвори. Пантата изпука и вратата падна с трясък на пода.

Щом влезе вътре, Пиърс не успя да види нищо в сумрака и очите му веднага започнаха да сълзят от лошия въздух. Внимателно придвижи бастуна си напред и направи една стъпка, докато чакаше очите му да се приспособят.

— Линет — каза тихо. Тихо, защото в сърцето си знаеше истината. Тя беше мъртва и вината бе негова.

Не последва отговор. Той направи още една стъпка и най-накрая очите му започнаха да се нагаждат. Нямаше легло. Погледна надолу, за да открие, че почти щеше да стъпи върху нея.

Жената в краката му изобщо не приличаше на смеещата се, красива Линет. Но лекарят в него се пробуди, изтласквайки настрани мъката, и той пусна бастуна си, за да може да коленичи до нея и да вдигне китката ѝ.

За един миг отчаяно търсеше пулс, но после го почувства — едва доловим и слаб, но беше там.

— Линет — каза той с ръка върху бузата ѝ, без да вижда опустошената кожа или заплетената коса, а единствено формата на скъпото лице и начинът, по който се бе извила на една страна, както правеше винаги, когато спеше. Обичаше я, обичаше я толкова много, че сърцето му се късаше.

Нямаше отговор. Облаче кокоше зловоние се издигна около коленете му, щом се премести. Тя изгаряше, разбира се. Той вцепенено направи списък на симптомите, които можеше да види в полумрака — и не можа да се насили да ги добави към очевидното заключение.

Вместо това посегна към бастуна си, изправи се на крака и после се наведе, за да излезе през входа.

— Вината не беше наша — изписка госпожа Сордидо в мига, в който се появи. Бълър все още стискаше ръката ѝ.

— Допускам, че нямате гости в хана — заяви Пиърс.

— Не — каза тя почти задъхано. — Не и в момента, но...

— Вземам хана ви. Вие и вашият съпруг ще трябва да се махнете.

— Къде е каретата на херцога? — попита внезапно Бълър. — Не виждам и къде сте настанили конете.

Последва секунда мълчание, после Сордидо отговори:

— Изпратихме ги на херцога, разбира се. В Лондон.

Бълър отново сграбчи ръката на госпожа Сордидо. Но в очите на Пиърс трябва да имаше нещо, което бе по-плашещо от грубата сила. Тя изпищя и каза:

— Зад хана, в навеса са.

— Не, не са — отвърна Сордидо, ругаейки. — Ние...

— Откраднали сте каретата — заяви Пиърс. — Откраднали сте конете. Вероятно сте откраднали и дрехите на съпругата ми.

— Въобще не казахте, че е ваша съпруга! — намеси се Сордидо.

— Тя е моя! Откраднали сте дрехите ѝ и парите, които е имала, а и съм напълно убеден, че сте убили кочияша на херцог Уиндъмийър.

— Не сме — отвърна Сордидо, дишайки тежко. — Нямаме нищо общо с това.

— Той умря от болестта си — каза жена му. Сега се препъваше в думите си. — Дойдоха късно през нощта и той отиде в леглото над конюшните, но на следващата сутрин имаше висока температура, целият гореше, мърмореше и кашляше. Изобщо не се оправи от това състояние.

Пиърс погледна към нея.

— Не се оправи! — повтори тя пискливо. — Бълнуваше това-онова, но не можехме да стоим до него през цялото време. Освен това, тя беше болна, а ковачът също бе повален от болестта, както и жена му. Бяхме много заети, опитвахме се да доведем доктора от съседното село. А после свещеникът дойде и каза как болните трябва да се изолират — тя внезапно млъкна.

— Той почина — допълни Сордидо. — Почина бързо. Но не и тя. Така че трябваше да я сложим някъде.

— Вие и съпругът ви, махайте се — каза Пиърс. — Ако все още сте наоколо след час, ще наредя да ви затворят в тъмниците на замъка ми. Малко по-лоши са от мястото, където сте сложили съпругата ми.

Устата ѝ зейна.

— Вие... не, вие не можете! — с яростно дръпване тя освободи ръката си от дланта на Бълър. — Не можете да идвате тук и просто да правите каквото си искате с личната собственост на хората! Това е моят хан, моят и на Сордидо. Купихме го честно и почтено за петдесет паунда и няма да... Сордидо!

— Ако напуснете хана сега, няма да ви завлека пред съдията.

— Не можете да направите това! — каза тя пискливо. — Сордидо, кажи нещо! Не сторихме нищо повече от човешкия си дълг за тази жена. От добро сърце.

— Вие нямате сърца — заяви Пиърс. — Това, което имате, е един час да съберете вещите си и да се махнете. Не ви искам на разстояние десет мили от замъка. Не ви искам въобще в Уелс. Ако не сте се махнали след час, ще ви заточа на колониите.

Госпожа Сордидо очевидно бе тази, която вземаше решенията. Сега сложи юмруци на ханша си.

— Това е наша собственост. Платихме за нея, честно и почтено.

— Ако напуснете хана до един час, няма да ви съдя. Ако не го направите, ще ви изправя пред съдията още щом слънцето изгрее.

— Не можем — каза Сордидо и започна да хленчи. — Пада нощта, а и какво ще правим, за да си изкарваме прехраната? Вложих всичко в този хан, до последната монета.

Но Пиърс бе приключил с разговора.

— Бълър, нуждая се от теб, за да пренесеш моята... за да пренесеш Линет в хана. Един час — сопна се той на госпожа Сордидо. — В случай, че се чудите дали думата ми има тежест пред съдията, съвсем наскоро спасих дъщеря му от скарлатината.

— Сторих каквото можах от чисто християнско милосърдие — изплака госпожа Сордидо.

Пиърс вдигна ръка.

— Тя е на крачка от смъртта. Казвам ви да тръгнете сега от чисто християнско милосърдие. Защото ако тя умре...

Госпожа Сордидо отстъпи, ръцете ѝ извиваха престилката.

— Сордидо! — извика тя и се завъртя, за да избяга. — Побързай, човече, побързай!

— Пренеси Линет в хана — каза Пиърс, щом се обърна към Бълър. — Ще вървя напред, за да намеря подходящо легло. После дай на тези глупаци няколко гвинеи и разписка за петдесет паунда и закарай каретата обратно в замъка. Можеш да поспиш няколко часа и се върни на сутринта. Имаме нужда от помощ.

Бълър кимна и отиде до кокошарника, навеждайки се при входа. Пиърс се обърна и забърза през градината към хана.

Можеше да чуе как госпожа Сордидо крещи на съпруга си, докато се щура на горния етаж.

Той се отправи директно към най-хубавата спалня.

— Това са мои чаршафи — каза госпожа Сордидо пред вратата. — Казахте, че можем да задържим вещите си.

Гвинеята се завъртя във въздуха и тя ловко я улови.

— Ами кухнята? — настоя жената. — Очаквам да се нуждаете от един-два съда, а аз имам приготвен пълен килер за зимата.

Той се съмняваше, но ѝ хвърли още няколко монети. После каза:

— Махайте се.

Тя избяга.

Поне чаршафите бяха чисти и достатъчно меки. Пиърс издърпа покривката, разтвори пердетата и отвори прозорците, щом чу Бълър, който бавно се качваше по стълбите.

Двамата я положиха на леглото.

— Всемогъщи Боже — прошепна Бълър. — Какво са й сторили? Никога не съм подушвал нещо подобно. А лицето й...

Пиърс хвърли поглед на опустошеното й лице и кожа.

— Това е от скарлатината, не от кокошарника. Нуждая се от вода, Бълър, много вода. Една кофа ми трябва веднага и сложи няколко тенджери върху печката, за да заври. И чантата от каретата. След като видиш онези простаци да се отдалечават, трябва да се върнеш обратно в замъка и да доведеш помощ. Ние ще се оправим без теб, междуременно.

— Ще се оправите? — прошепна Бълър. Очите му бяха приковани в Линет. — Не бих я познал. Никога не съм виждал нещо подобно. Тя бе най-хубавото същество...

— Върви — каза Пиърс и посочи с глава.

Изчака, докато чу как стъпките на мъжа се отправят надолу по стълбите и после разкъса позорното подобие на нощница, което носеше Линет. Беше парцалива и раздърпана, явно семейство Сордидо бе взело всичките й дрехи, когато я бяха пратили в кокошарника. Той я хвърли в ъгъла.

Тя все още не помръдваше, вратът и главата й бяха напълно отпуснати, когато Пиърс издърпа мръсната й коса от лицето, събирайки я върху възглавницата. Той започна да й говори, бавно и спокойно, казваше й какво точно прави, докато проверяваше ушите й, гърлото й, почернелия й език, кожата й. Откри следи от пиявици върху врата и порой от проклетия прекъсна успокояващия му монолог.

Тежките стъпки на Бълър отново прозвучаха по стълбите, и Пиърс отиде до вратата.

— Трябва да донесеш чисти дюшеци от замъка, поне два. Ще съсия този, докато я охлаждам и почистя, а мисля, че има голяма вероятност в другите легла да има паразити.

Бълър кимна.

— Съдовете с вода са на печката. Семейство Сордидо ги няма. Измъкнаха се, щом се обърнах с гръб — той се поколеба.

— Какво?

— Откраднали са каретата на херцога, сигурен съм в това. И конете му. Не ги видях да тръгват, но нямаше звук от каруца. А казаха нещо за кухненска прислужница, но изглежда наоколо няма никой. Момичето трябва да е видяло накъде вървят нещата и е избягало.

Пиърс сви рамене.

— Взели са и дрехите на Линет, така че трябва да ѝ донесеш нещо, което да облече. Върни се в замъка и си почини малко, Бълър. Очаквам те рано, утре сутрин.

Кочияшът кимна, но после спря със страх в очите.

— Тя ще живее — заяви Пиърс. Каза го яростно, като твърдение, не като предположение. После затвори вратата на спалнята, захвърли палтото си и започна битката на живота си.

За нейния живот.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Трябва да те почистим, любима — каза той на Линет. Тя не помръдна. — В кома си, така че да се надяваме, че не знаеш колко си мръсна — молеше се от все сърце да е така. — Ще те измия, както сестра Матилда миеше Гавън веднъж седмично, и ако искаш да се гърчиш и да крещиш като него, изобщо не се колебай.

Мълчание.

— Докато не получи малко гореща вода, не мога да измия частите от кожата ти, които са изранени, защото могат да се инфектират.

За съжаление това се отнасяше почти за цялото ѝ тяло. Боже, бе загубила толкова много тегло. Как бе могло да се случи толкова бързо, за една седмица? От закръглена, пищна жена до почти скелет, косата ѝ като слама, а кожата ѝ...

От глава до пети бе покрита с пласт мръсотия, цялата ѝ изранена възпалена кожа — напластена с кокоши екскременти. Той започна от стъпалата ѝ, защото те не се белеха и внимателно изми всеки пръст.

— Каквато и да е цялата тази мръсотия — каза ѝ, докато миеше пръстите ѝ за втори път и осъзна, че водата, в която изстиска парцала вече е станала кафява, — ще напиша статия за нея след възстановяването ти. Чудотворните приложения на кокошия тор. Не може да е по-лошо от ферментиралата каша, макар определено да мирише по-остро.

Той продължи да говори и да говори, въпреки че дори пръстите на Линет не потрепваха в отговор. Каза ѝ, преди да слезе на долния етаж, за да донесе още вода и я поздрави, когато се върна в стаята ѝ.

— Непохватен процес — продължи той. — Трябваше първо да повдигам кофата върху всяко стъпало, а после и себе си. Сега започваме трудната част, мила. Ще боли. Покрита си с мръсотия и трябва да почистя кожата ти. Със сапун, което ще накара отворените мехури да те заболят още повече.

За щастие тя изглежда не усети нищо, тъй като болката би била мъчение за буден пациент и всички често крещяха, дори при леко докосване. Той продължи да проверява очите ѝ, за да види дали клепачите ѝ потрепват като признак за болка. И преслушваше отново и отново гръдния ѝ кош, за да открие дълбокото хъхрене, което го уверяваше, че тя диша.

В един момент той просто изля изстиналата вода върху нея в отчаяно желание да я измие и ужасен от перспективата да търка изранената, разкъсана от обриви кожа. Не подейства. Мръсотията се бе залепила за тялото ѝ и се предаваше само пред сапуна и водата.

Падна мрак. Той запали единствената лампа, която успя да намери, но не затвори прозорците. Тя бе стояла затворена в онзи кокошарник в продължение на дни, и свежият въздух само можеше да помогне.

— Сега температурата ти е по-ниска — говореше ѝ той. — Треската затихва, макар че не знам дали се дължи на цялата тази вода или просто е от развитието на болестта. Открихме, че треската идва и си отива.

Той бавно се придвижваше нагоре по тялото ѝ, премина гърдите, ръцете, врата ѝ.

— Достигнах лицето ти, Линет. Това ще е мъчително. Гавън би опищял света.

Косата ѝ, плътна и буйна, се бе увила около лицето и той отново я избута назад. Беше сплъстена от потта, водата и изпражненията.

— Трябва да я отрежа — каза той. — Говори, сега или никога.

Тя лежеше неподвижна и Пиърс откри, че преглъща едно ридание, един хлип — неволна реакция, каквато не си бе позволявал от ранните дни на нараняването си, когато бе установил, че плачът от болката само я прави по-голяма.

Кой би си помислил, че на света има и по-голяма болка?

Отправи се надолу по стълбите към кухнята и се върна, влачейки още една кофа с вода и един нож.

— Трябва да я махна — каза ѝ. — Ще порасне отново. Но в момента вероятно приютява Бог знае какви паразити.

Не беше лесно да реже косата ѝ с доста тъпия нож. Кълцаше толкова близо до скалпа колкото можеше и атакува каквото бе останало със сапунена вода, докосвайки лицето ѝ възможно най-нежно. Когато

свърши, от леглото се процеждаше вода, ручейчета пълзяха по пода във всички посоки.

— Мисля, че ще трябва да удвоим заплатата на сестра Матилда — съобщи той. — Това е по-трудно от моята работа с пациентите.

Обърна я внимателно като придържаше врата ѝ сякаш бе новородено. Гърбът ѝ бе по-чист, но пък обривът там — по-голям, мехурите се пукаха щом ги докоснеше.

— Няма какво да сторя за болката — каза Пиърс с дрезгав глас. — Проклятие, Линет, трябва ми още една кофа вода. Веднага се връщам.

Когато влезе през вратата с прясната вода, той я откри толкова притихнала, толкова подобна на труп, че сърцето му спря. Залитна към леглото, сграбчи китката ѝ... все още имаше пулс.

Когато приключи с миенето на цялото ѝ тяло, ручейчетата по пода се бяха превърнали в сапунено езеро.

— Тече през дъските и капе в долната стая — каза ѝ Пиърс. — Вероятно това е първият път, в който този под е толкова чист. А сега какво ще правя?

Тя бе чиста, но той не можеше да я изсуши, не и в подгизналото легло. Обърна я отново, като внимателно постави ръцете ѝ от двете страни на тялото.

— Тъмно е като в рог — каза ѝ той. — Ще трябва да взема лампата, любима. Без нея не мога да видя нищо. Ще потърся друга, но имам неприятното подозрение, че семейство Сордидо са взели всичко, което не е заковано. В кухнята няма дори една свещ.

Пиърс вдигна лампата и бастуна си и закуцука от стая в стая. Нямахше други лампи, всъщност само в още една стая все още имаше чаршафи.

— По дяволите — изрече гласно. Върна се отново при Линет. — Ти тежиш по-малко от онези матраци.

Тя дори не потрепна с мигли.

Той огледа тялото си. Дрехите му бяха мръсни и покрити с кокоши екскременти. Не можеше да я докосва така.

— Ще си сваля дрехите — каза ѝ разговорливо. — Знам, че винаги ти е харесвало да ме гледаш. Да не мислиш, че не забелязвах как ме оглеждаш?

Тя не отговори, но Пиърс чу смеха ѝ в ума си.

— Има някакви чисти завивки в съседната стая, които госпожа Сордидо необяснимо е пропуснала да отмъкне — обясни той. — Трябва да те пренеса там, а за съжаление ти си по-неудобна за носене от кофа с вода.

Щом се съблече гол, той подпря бастуна си на леглото, пое си дълбоко дъх и плъзна едната си ръка под врата на Линет, а другата под коленете ѝ. За миг просто я държеше, докато събере сили. Бузата ѝ се бе притиснала към гърдите му и риданието заплашваше отново да го задави.

— Не — каза на глас и се изправи. Завъртя се на здравия си крак и пристъпи напред с наранения. — Няма да падна — увери той Линет. Ръката ѝ се плъзна и се залюля пред двамата им. Стъпка, накланяне, стъпка, накланяне. Още една стъпка и премина през вратата в коридора.

— Това придава ново значение на нуждата от стенни лампи — каза ѝ. Стъпка, накланяне, стъпка, накланяне. — Проклятие, ще трябва да седна — гласът му премина в дрезгав стон. Но ако седнеше на пода, никога нямаше да успее да се изправи, не и без бастуна си и с нея на ръце. Така че се подпря на стената и отметна глава назад. Пое си дълбоко дъх и опита да не обръща внимание на болката, която избухваше от крака към хълбока му.

— Още няколко стъпки... може би три, само три, и после вратата ще е там. Ще вляза. Още три, за да те пренеса до сухото легло.

Болката го прониза в отговор.

Той се отгласна от стената и направи една стъпка. Ново накланяне, нова стъпка.

— Това плуване е от полза — изпъшка от болка Пиърс. — Като перце си в ръцете ми.

Не беше точно така, но все пак бе достатъчно близо до истината. Най-накрая успя да стигне до вратата. Спалнята бе осветена само от лунната светлина, процеждаща се през прозореца. Той изкуцука напред и успя да я постави върху леглото, като издърпа чаршафите нагоре.

— Ако ме извините, милейди — каза ѝ, произнасяйки думите накъсано. И веднага се строполи на пода.

По някое време по-късно вдигна глава.

— Трябва да си взема бастуна — съобщи той.

Да върви беше изключено. Така че започна да пълзи, съвсем гол, през стаята, надолу по коридора, по мокрия под на другата спалня. Откри бастуна си и се изправи.

Ругатните не помогнаха. Болката в крака му беше толкова мъчителна, че дори подгизналото легло му изглеждаше примамливо.

— Трябва да се върна при нея — произнесе гласно. Луната вървеше по пътя си в небето. — Вода. Линет трябва да пие вода.

Бе запазил една скъпоценна кофа, така че праметна чантата си през рамо, а също и телената дръжка на лампата през лакътя си и вдигна кофата. Товарът бе прекалено много, разбра го незабавно.

Но трябваше да успее, дори и да сумтеше всеки път, щом направеше крачка напред с ранения си крак. Дори и да викаше от болка.

Тя лежеше под чаршафа, неподвижна като смъртта.

— Този коридор — каза той от вратата, докато дишаше тежко. — Никога няма да го забравя, Линет. Той е пъкълът, самият Ад. Страхувам се, че повече не мога да слизам до долния етаж. Приключих за тази нощ.

След като тя не даде знак, че възразява, той някак си успя да постави лампата върху масата, а чантата си — на леглото. Само половината от скъпоценната вода бе останала в кофата.

— Куцането не е препоръчително за носачите на вода — каза ѝ, докато навеждаше леко брадичката ѝ надолу и изливаше малко вода в устата ѝ. — Засега това трябва да е достатъчно. Следват мазилата — допълни той и отвори чантата си. — Честно казано, съмнявам се някое от тези да има ефект. Но не вредят, доколкото мога да преценя. Първо на гърба ти. — Преобърна я и внимателно сложи от мазилото върху обрива. — Горкото ти дупе — изрече, докато грижливо мажеше. — Или предпочиташ задни части? Не мога да си спомня. А сега отпред.

По някое време по-късно Пиърс отново разрови в чантата си и извади една стъкленица.

— Розовата вода на Пендърс. Ще почистя гърлото и езика ти — съобщи ѝ той и гласът му стана дрезгав. Работата беше трудна, а фактът, че пациентката му бе в кома не помагаше. — Но ако не беше в кома щях да ти причиня болка — каза той. — Не бих могъл да понеса това, Линет. Не и след начина, по който вече те нараних.

Тя беше чиста и сега миришеше на цветя. Но изглеждаше като порцеланова кукла. Косата, която ѝ беше останала, стърчеше право нагоре и поради някаква причина това караше главата ѝ да изглежда голяма, а вратът ѝ твърде нежен и слаб, за да носи подобна тежест. Затворените ѝ клепачи бяха сини.

Лекарският инстинкт му подсказваше това, което не можеше да изрече на глас. Пациентката му бе близо до смъртта.

Той намали пламъка на лампата, погледна отново Линет и най-накрая съвсем я угаси. Лунната светлина беше достатъчна... лунната светлина и пърхането на пулса ѝ.

Внимателно, много внимателно, Пиърс се покачи на леглото и легна върху чаршафа, така че да не докосва някоя от отворените рани. Но трябваше да я подържи, така че придърпа чаршафа около врата ѝ и после обви ръка около талията ѝ.

И тогава, дори от гърлото му да излязоха ридания, дори чаршафът да стана солен и мокър, нямаше кой да го види, освен луната.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Линет чу гласа на Пиърс, отначало като далечно ехо, като течаща вода на поточе, някъде в далечината. Самата тя бе много далеч, на безопасно място в басейна, близо до морето. Не беше студено, както винаги в онези утрини, а приятно топло, на моменти, дори прекалено горещо.

Въпреки това искаше да му каже сбогом, наистина искаше да се сбогува.

Все пак той беше нейният магнит. Туптящото ѝ сърце. И макар да я бе отблъснал, щеше да е съсипан, когато научи за смъртта ѝ. Знаеше го.

През последните дни, докато лежеше на това място, люшчайки се между треската и ясното съзнание, бе стигнала до увереността, до абсолютната убеденост, че той я обича. Въпреки всички жестоки неща, които бе изрекъл, той я обичаше.

А тя му позволи да я изгони от стаята и от живота си. Точно както си бе помислила, когато видя Пиърс за пръв път. Ако щяха да се женят, тя трябваше да го накара да спре да ѝ нарежда.

Ако можеше да живее, щеше да се върне при него и да го накара да престане. Щеше да му каже... нещо.

Тя отново изгуби съзнание, но когато се събуди, гласът му бе по-близо и беше по-малко мелодичен. Пиърс, мелодичен? Забавна мисъл. Какво си мислеше тя? Той никога не беше мелодичен.

Сякаш по даден знак той избухна в порой от ругатни, които биха я накарали да се усмихне, ако не бе прекалено изтощена да помръдне дори един мускул.

Всъщност, изглежда нямаше сили да отвори очи. Но и без това бе спряла да ги отваря напоследък. Беше твърде изтощена, за да пие, а очите ѝ лепнеха от мръсотия.

Затова отново се отпусна във водата, в синята кристална вода на басейна. Потъваше надолу, все по-далеч, когато го чу отново да ругае.

Наистина, трябваше да поговори с него за тези сквернословия. Те...

После си спомни, че умира. Че умира в кокошарник, а Пиърс го нямаше наоколо, след като я бе изхвърлил от замъка.

Умираще...

Щеше да го е грижа, страшно много.

После чу ясно как Пиърс каза нещо за дупето ѝ. Задни части, помисли си тя. Но все още бе хваната в капан под водата. А беше ли правилно да се каже: „хваната в капан“? Тук беше приятно. Басейнът понякога бе ужасно горещ, но сега беше хладен, а водата докосваше лицето ѝ като ръката на някой, който я обича.

Като ръката на майка ѝ. Ненадеен спомен се появи в ума ѝ, за треска, за някаква треска, от която бе боледувала като дете. Гласът на майка ѝ, гласът на бавачката ѝ... раздразнените думи на майка ѝ: „Разбира се, че няма да ходя никъде тази нощ! Линет е болна...“

Но не длан я докосваше, а ръка. Имаше ръка около кръста ѝ — тежка, мъжка ръка.

Това трябваше да е Пиърс. Никога не бе споделяла леглото с някого друго.

За един миг умът ѝ се люшкеше диво между басейна с неговите чаршафи от водна коприна и успокояваща тишина — и леглото, с Пиърс в него. Ръката му, стегната около нея. Мирисът му, на мъж и на пот.

Пот? Пиърс никога не се потеше.

И просто така, лицето ѝ изплува на повърхността на басейна, сякаш беше изтласкана от ръце, които я хвърлиха, хвърлиха...

Къде?

Тя отвори очи. Беше ужасно тъмно, така че трябваше да е в кокошарника. Но кокошарникът... Тя отново подуши въздуха, но внимателно, без да се движи. Научи да не помръдва и мускул, заради раните по кожата си.

Не миришеше като кокошарника.

А после, щом зрението ѝ бавно се проясни, осъзна, че през прозореца влиза лунна светлина. Беше в легло. А ръката... имаше ръка около нея.

Тя се обърна на една страна и трепна. Пиърс беше тук. Бе дошъл за нея. За миг Линет просто се наслаждаваше на гледката — слабото

му, напрегнато лице, засенчено от брада. Очите му, толкова интелигентни, когато бе буден, сега бяха затворени. Устните му бяха учудващо плътни за мъж, а долната бе пълна.

Пиърс, прошепна тя, преди да си спомни, че не може да говори, че от дълго време не може дори да шепне.

Той не помръдна. Очите ѝ започнаха отново да се затварят, басейнът я зовеше... но той бе тук, до нея. Не искаше ли да му каже сбогом? Нямаше ли нещо да му каже, нещо важно?

Да. Трябваше да остане будна, да не потъва в басейна, докато той не се събуди, докато тя не успее да му каже важното нещо.

Забрави какво бе то, докато се наслаждаваше на скулите му, на дългите мигли, падналия кичур над челото му, на присвитите му дори в съня вежди. Той никога досега не бе спал до нея, макар че тя тайно бе мечтала за това.

И ето го, гол върху чаршафа. Спеше с нея, в същото легло, през нощта.

Лунната светлина избледня, заменена от първите лъчи на утринното слънце.

— Пиърс — прошепна тя. Устните ѝ помръднаха, но от устата ѝ не излезе и звук.

Все пак той трябва да я бе чул този път, защото очите му се отвориха.

За един миг просто ѝ се усмихна, сънено и собственически.

— Линет — каза той и душата ѝ заликува.

После очите му рязко се отвориха.

— Будна си! — дланта му се допря до челото ѝ. — Как се чувстваш?

— Боли — каза тя, осъзнавайки, че от устните ѝ не излиза никакъв звук.

— Трябва адски да боли — отвърна той. Изрече само това, но щом идваха от Пиърс, думите изразяваха съчувствие. — Трябва да пиеш, Линет. Това е най-важното. Не си прескочила трапа.

Сякаш си говореше сам. Така че тя пи малко вода, макар повечето да потече по врата ѝ.

Все пак, почувства се... различно.

— Чиста — каза Линет.

Той прочете по устните ѝ.

— Спомняш ли си как те измих, Линет? Спомняш ли си?

Тя почти поклати глава, но се сети да не го прави.

— Не — прошепна. Очите ѝ се затваряха. Дланта му сякаш бе огромна върху челото ѝ, докосваше я нежно и можеше да чуе как той ѝ говори.

— Отново имаш треска — казваше Пиърс. — Но това се очакваше, Линет. Ще сложа мокра кърпа на челото ти.

Това я накара да трепне.

— Знам, че тези рани болят — гласът му бе сериозен. — Но трябва да сваля температурата ти.

Тя внезапно си спомни важното нещо, което трябваше да му каже и отвори очи.

— Обичам те — прошепна и срещна погледа му.

— Тогава живеј заради мен — отвърна Пиърс и се наведе над нея. Гласът му беше свиреп като крясъка на ястреб. — Живеј.

Тя заспа с лека усмивка на лицето си. Басейнът сега бе по-далеч, неясен и избледнял. Откри, че вместо това сънува кокошарника и се събуди със стон.

Пиърс все още бе там, вече облечен, със снежнобяла връзка. Стоеше до вратата на спалнята и говореше с някого в коридора.

— Още вода, ако обичаш. Преварена, разбира се.

Тя отново заспа. Времето изглежда минаваше, провлачваше се и после внезапно изчезваше. Тя заспа и се събуди, за да открие, че е ноц. Отново заспа и се събуди, за да открие, че все още е ноц, но Пиърс носи различно шалче.

Най-накрая, след три дни, тя опита да каже нещо и от устата ѝ излезе грачене.

— Звучиш като петел с настинка — каза Пиърс и се приближи до нея. Лицето му бе изтощено, а очите подпухнали.

— Уморен — изрече Линет, връщайки се отново съм беззвучния шепот.

Той не я разбра.

— Изтощението е страничен ефект от близката среща със смъртта — каза той и триумфална усмивка изгря на лицето му. — Проклятие, Линет, ще пиша за теб. Аз съм единственият лекар в Уелс, който можеше да те спаси.

— Паун такъв — устните ѝ само оформиха думите. Тялото ѝ бе безкрайно уморено, но за щастие острата болка избледняваше. Щом си спомни, повдигна ръка и ахна. Беше тъмночервена и покрита със струпей.

Пиърс седна на ръба на леглото.

— Болестта не е красива, Линет.

Тя опита да го проумее.

— Това не е един от хубавите ти моменти. Трябваше да отрежа косата ти.

Линет примигна ужасено, а устата ѝ зяпна.

— Покрита си със струпей от глава до пети. Е, всъщност поради някаква причина стъпалата ти са чисти. Но ги имаш дори по ушите си.

Тя вдигна ръка отново и се взря в нея невярващо.

— Можеше да ослепееш — каза Пиърс с обичайната си прямота. — Или да умреш. Трябваше да си умряла, съдейки по всички признаци. Чудо е, че не си получила инфекция, докато си лежала на пода в онзи кокошарник.

Линет потрепери при думата кокошарник и позволи на ръката си да се свлече. Но трябваше да попита:

— Белези? — изрече тя, произнасяйки думата с такова усилие, че да се разбере лесно.

Благородните лъжи не бяха в репертоара на Пиърс.

— Най-вероятно — отвърна той и я погледна преценяващо, като лекаря какъвто беше. — Понякога има, понякога не. Няма да приличаш толкова на сварен омар след седмица-две.

Линет затвори очи и опита да разбере какво точно ѝ казва. Изглеждаше като сварен омар, може би завинаги. Вече не бе красавица. По ниции критерии. По-скоро бе чудовище, помисли си тя. Звяр, покрит със струпей.

Можеше да чуе как Пиърс се изправя, вероятно мислейки, че е заспала. Тялото ѝ бе напрегнато, ръката ѝ под чаршафа внимателно опипваше крака ѝ. Навсякъде, където се докоснеше, кожата бе грапава, струпеста и груба под пръстите ѝ.

Пиърс отново се появи.

— Супа — каза той.

Нямаше смисъл да отказва, бе го научила през последните три дни. Пиърс нямаше да приеме „не“ за отговор. Така че отвори очи и

погълна супата, лъжица след лъжица. Пръстите на лявата ѝ ръка потрепваха до тялото ѝ, но тя не помръдна.

После купата се изпразни и Пиърс излезе заедно с нея. За един миг остана неподвижна, не можеше да се насили да помръдне — а после го стори. Постави длан на гърдите си.

Нямаше как да сбърка кожата под пръстите си. Гърдите ѝ бяха в същото състояние като ръката, като стомаха и крака ѝ.

Тя лежеше, с ръка върху гърдите си и почувства как една гореща сълза се стича по бузата ѝ, а после и още една.

Пиърс все още бе до вратата, даваше на някого купата.

— Ще бъда в съседната стая и само ще подремна — казваше той.

Линет знаеше, че ще се върне, ще се наведе над нея и ще каже довиждане. През последните три дни никога не бе напускал стаята, без да ѝ каже къде отива и колко дълго няма да го има.

— Прислужница — прошепна тя веднага щом той бе достатъчно наблизко. — Върни се в замъка. Ще се оправя с прислужницата си.

За част от секундата очите му се промениха, станаха мрачни. Но после изрече с готовност:

— Разбира се. Може да пристигне до вечерта.

Елайза не бе по-добра в скриването на истината от Пиърс. Тя се дръпна назад с ръка върху сърцето щом влезе в стаята.

— Всемогъщи Боже! — ахна момичето.

Линет изчака.

— Косата ви, бедната ви коса — въздъхна Елайза, но очите ѝ се върнаха с някакво ужасено очарование към лицето и врата на Линет. — Това не е... нямате това навсякъде, нали?

Още една сълза се изтърколи по бузата на Линет. Тя кимна.

— Е, щяхте да умрете — каза Елайза и се приближи, но с такова изражение, сякаш премисляше повторно дали да я докосне. — Като нищо можеше да умрете. Във всеки случай Негова светлост е смятал така, поне в началото.

Линет си пожела да бе умряла, вместо да живее с такава кожа. Елайза отгатна мислите ѝ.

— Ще се подобри — избърбори тя весело. — Сигурна съм. Ние ще... ще ви къпем с минерални соли всеки ден. Два пъти на ден.

Никога не съм виждала някого, който изглежда като вас, което значи, че трябва да се подобри. Разбира се... — тя спря.

— Какво? — изграчи Линет.

— О, горкото ви гърло — изплака Елайза. — Гласът ви просто е изчезнал.

— Какво? — повтори Линет.

— Негова светлост каза, че сте почти единствената, която е била толкова болна и е оцеляла — отвърна прислужницата. — Може би затова никога не съм виждала такава кожа, досега.

Линет затвори очи с чувство на пълно отчаяние. Бе оцеляла, но с такава лице. С такава кожа.

— Ще боли ли ако ви докосна? — казваше Елайза.

Тя отново поклати глава уморено.

Пръстите на Елайза бяха меки и хладни.

— Като струпей е — каза прислужницата й. — Едни върху други. Е, това е ужасно състояние.

— Вкъщи — изграчи Линет щом улови погледа й.

— Искате да си идете у дома? Ще разбиете сърцето на баща си.

В този миг Линет не я бе грижа какво би си помислил баща й. Просто искаше да е отново в собствената си стая, далеч от всеки, който...

Далеч от Пиърс.

Далеч от мъжа, който бе обичал тялото й и мислеше, че косата й е като полирано злато.

— Ще попитам — обеща Елайза. — Но не съм сигурна, че Негова светлост ще ви пусне. Той сам се е грижил за вас, нали знаете. Запазил ви е жива, както никой друг не би могъл, давал ви е вода на всеки час, покривал ви е с мокри кърпи, а после отново ви е затоплял.

Линет почувства внезапна болка. Пиърс винаги я бе топил с тялото си, докато плуваха заедно. Не се съмняваше, че е направил всичко възможно, да я накара да оживее. Пиърс не можеше да понесе загубата, особено от смъртта.

— От това, което чух — продължи Елайза, — сте била чудна гледка, когато са ви открили в кокошарника.

Линет имаше откъслечни спомени, но те не бяха приятни. Миризмата... миризмата бе най-ярка в паметта й. Тя потрепери.

— Е, първо трябва да ви върнем в замъка — казваше прислужницата. — Трябва да видите херцога и херцогинята, сега. Като двойка влюбени гълъбчета са. Херцогът искаше да получи специалното разрешително, но лейди Бернез го накара да се венчаят направо в малката църква в селото. След две седмици ще е, двамата отново ще се врекат. Чувала ли сте някога нещо по-романтично?

Линет поклати глава.

— Но не съм сигурна, че ще искате да отидете на церемонията — каза Елайза. Тя отново прокара пръсти по ръката ѝ.

— Никога — успя да изрече Линет. Имаше предвид, че никога, абсолютно никога вече нямаше да напуска къщата. Не в това състояние. Никога.

— Е, колкото до никога — отвърна момичето, — вие ще се оправите. Има мехлеми, които можем да сложим и вани със соли, и след седмица, може би месец, ще бъдете като нова. Има толкова много кремове, за които пише по вестниците — добави тя. — За почистване на зачервена кожа. Знам, че съм виждала такива. Ще купим малко в Лондон. Баща ви ще ги изкупи всичките. Графът му прати писмо, между другото, в случай, че е разтревожен, че не е получавал съобщение от вас толкова дълго време.

Линет затвори очи и опита да си представи как баща ѝ се тревожи заради дългото ѝ мълчание.

— А дори и кожата ви да не точно каквато е била преди — продължи Елайза, — това няма значение, защото ще бъдете графиня, а някой ден и херцогиня.

Линет рязко отвори очи.

— Всеки може да види, че човекът безумно ви обича — каза прислужницата ѝ с усмивка. — Освен това той каза на баща си и на маркиза, че ще се ожени за вас. Те двамата дойдоха тук на втория ден, за да видят как сте. Той не им позволи да ви видят, но им каза, че ще живеете достатъчно дълго, за да се омъжите за него. Трима лакеи го чули, затова знам, че е истина.

— Не — заяви Линет. Никога нямаше да се омъжи за Пиърс. Всъщност, никога нямаше да се омъжи за никой мъж и в частност, за графа на Марчант.

Елайза не я чу.

— Само ще изляза за малко, за да видя какво мога да направя за вас. Трябва да има нещо, което да сложим на тази кожа.

Линет можеше да чуе думите ѝ през вратата.

— Не ме интересува дали е заспал, трябва да има нещо, което да сложим на тази кожа.

Още мърморене.

— Добре тогава — тя се върна в стаята, размахвайки един буркан. — Ще ви намажа цялата с това нещо. — Елайза подуши. — Мирише на бира. Е, на бира и борови иглички. Кой го е грижа щом действа?

Линет я остави да разнесе мазното, миризливо нещо навсякъде по тялото ѝ, отпред и отзад.

— Всемогъщи Боже, тук е по-лошо — възкликна Елайза, докато нежно втриваше мехлема по задните части на Линет. — Макар да не мислех, че е възможно.

Още сълзи се стекоха по възглавницата.

До момента, в който Пиърс влезе в стаята — без да почука, сякаш беше господарят на тези покои — Линет бе взела решение. Очевидно все още не можеше да си отиде у дома в Лондон. Трябваше да събере сили. Изяде повече супа, отколкото искаше, защото колкото по-бързо се върнеше силата ѝ, толкова по-скоро можеше да си тръгне оттук.

Той се наведе над нея, сякаш почти щеше да я целуне.

— Махай се — каза тя и обърна лице настрани. Думите прозвучаха като крякане, но се разбираха напълно ясно.

Той се изправи и ѝ се намръщи.

— Миришеш на пивоварна. Какво имаш по себе си?

— Сложих мехлем — обясни Елайза и притича до него с изпразнения буркан.

— Казах на Нейдън да прати това за напуканите ръце на кухненската прислужница — отвърна Пиърс. — Е, не може да навреди.

— Трябваше да направя нещо — отбранително каза Елайза. — Горката, не можеше да остане така. Не би могла да се покаже на улицата, без да предизвика размирици.

Линет никога повече нямаше да се погледне в огледало.

— Махай се — изграчи към Пиърс.

— Изглежда, че ще си един от раздразнителните пациенти — забеляза той.

Тя обърна поглед към Елайза. А Елайза, да е благословено сърцето ѝ, пристъпи напред, за да се бие със звяра.

— Господарката ми би искала да напуснете стаята, лорд Марчант. След като не може да говори разбираемо, аз ще говоря от нейно име.

— Хубаво — сопна се Пиърс. Стигна до вратата и се обърна. — Ще се върна по-късно с вечерята ти. Мисля, че е време да опитаме нещо по-стабилно от супа.

Линет хвърли един отчаян поглед към Елайза. Прислужницата ѝ отново пристъпи напред, сякаш пазеше леглото.

— Ако донесете вечерята на мен, милорд, аз ще се уверя, че господарката ми ще изяде всяка хапка. В момента не е в състояние да приема посетители.

— Аз не съм посетител! — изрева Пиърс.

Елайза скръсти ръце.

— О, за Бога — внезапно каза той и излезе.

Линет можеше да чуе как бастунът му тропа надолу по стъпалата и после затихва в далечината. Елайза се върна до нея.

— Няма да мога да го възпирам за дълго — каза тя, докато гледаше надолу към Линет. — Той е лекар. Видял е най-лошото. Бил е тук съвсем сам с вас през първата нощ.

Една сълза се стече по бузата на Линет. Елайза седна и постави длан върху ръката ѝ без дори да трепне от усещането.

— Няма нищо — каза ѝ. — Ако някой въобще има нужда да се наплаче хубаво, това сте вие.

Нещата продължиха по същия начин цяла седмица. Пиърс нахлуваше в стаята ѝ, а Елайза успяваше да го отпъди. Понякога Линет си мислеше, че им доставя удоволствие. Елайза започна с удоволствие да креци на графа. А Пиърс никога не се колебаеше да ѝ отвърне със същото. Подхождаха си.

Но един-два пъти тя улови изражението му, докато гледаше към нея и разбра, че го наранява. Това поне разбираше.

— Но няма значение, не може да има значение — прошепна на себе си Линет посред нощ, мислейки за това. — Не мога... не мога да бъда херцогиня. Никога. Немислимо е.

Най-накрая Пиърс обяви, че е готова да пътува, поне до замъка. Елайза искаше да ѝ облече рокля, но Линет отказа. Сега можеше да говори, макар и с нисък глас.

— Чаршафът — каза дрезгаво. — Той е по-голям.

Елайза веднага разбра какво иска да каже.

— Косата ви е започнала да се къдри — отбеляза прислужницата. — Това е хубаво. Изглежда като късите прически, които си правят някои дами. Това е *a la mode*^[1] — което означава, че французойките вероятно са го направили първи.

Косата ѝ нямаше значение, тя знаеше, че отново ще порасне. И все пак ѝ се приискваше да повърне само при мисълта за излизането от стаята и втречените в лицето ѝ погледи. Или да припадне.

Но накрая напусна стаята, увита като мумия и носена от господин Бълър, кочияшът на Пиърс.

Не беше толкова ужасно да напусне хана... но когато стигнаха замъка, Прюфрок бе там, както и лакеите. Херцогът слезе по стълбите, за да ги поздрави и Линет направо започна да се моли за бърза смърт, след като видя симпатията в погледа му.

Но тъй като изглежда смъртта не ѝ бе предложена, тя затвори очи и се престори колкото можа по-силно, че нищо от това не се случва. Че е в Лондон и танцува с принц Огъстъс. Принцът ѝ се усмихваше с онова зашеметено изражение, което придобиваше, щом бе около нея.

— Разбира се, че е добре — чу се грубият глас на Пиърс и прекъсна фантазията ѝ. — Изглежда като омар и е два пъти по-сприхава.

Танцът... принц Огъстъс я завъртя в кръг и, за миг, Линет видя редицата от лица, които ги гледаха с очевидна завист. Полите ѝ се вихреха...

— Не, просто има пристъп на мигрена — излая Пиърс. А после безцеремонно: — Някой да покаже на Бълър как да стигне до покоите ѝ.

Със затворени очи Линет можеше да чуе стъпките на Елайза по стълбите пред тях и звука от тежкото дишане на Бълър.

— Съжалявам, ако съм прекалено тежка — каза тя. Гласът ѝ вече не бе дрезгав.

— Съвсем не, госпожице — отвърна Бълър. Неговият глас бе сърдечен. Цялата тази сърдечност беше ужасяваща, по-лоша от момента, в който цялата бална зала ѝ бе обърнала гръб. Честно казано, предпочиташе сприхавостта на Пиърс.

След миг беше в леглото си.

— Негова светлост каза, че днес трябва да станете — съобщи Елайза. — Може би лейди Бернез може да се присъедини към вас за чая.

— Не — твърдо отвърна Линет.

Когато настъпи следобедът, тя затвори очи, но не можа да заспи. Вместо това лежеше в леглото и слушаше звуците на замъка — далечното дрънкане, скърцащите подове, звукът от отварянето и затварянето на входната врата.

През следващите няколко дни тя изяждаше всичко, което Елайза ѝ донесеше, и покорно обикаляше около леглото, за да събере сили, но отказваше да напусне покоите си. Пиърс бе спрял с опитите да я посещава, тя бе стигнала дотам да се извърта на една страна, с възглавница върху лицето си, в момента, в който той влезеше в стаята и без значение колко ѝ крещеше, не го слушаше.

— Достатъчно силна съм, за да се върна в Лондон — каза тя на Елайза един следобед. — Ще уведомиш ли херцога, ако обичаш?

— Ще му кажа — отвърна неуверено Елайза. — Но какво...

— Благодарна съм на графа за грижите — каза тя твърдо. — Но взех решение да не се омъжвам за него. Точно каквото ми каза и той, преди да се разболея. Няма да се омъжа за някой, който ме съжалява, Елайза. Никога.

Прислужницата въздъхна и излезе от стаята.

[1] a la mode (фр.) — модерно — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Тя иска да си тръгне — каза херцогът на Пиърс.

— Глупости — отвърна гневно той. — Не може да си тръгне.

— Прислужницата ѝ казва, че е доста силна и вчера е седяла изправена през целия ден.

— Кожата ѝ все още е със струпей, което може лесно да доведе до инфекции. Трябва да е под медицинско наблюдение.

— Такива инфекции често явление ли са?

Пиърс мразеше факта, че очите на баща му са толкова пълни със симпатия. Достатъчно лошо бе, че двамата с майка му се гледаха като разгонени подрастващи. Той се извърна и прокара ръка през косата си, така че един кичур падна настрани.

— Не — призна. — Не.

— Може би ако я оставиш да си тръгне, ще се върне при теб — каза херцогът. — Когато е добре.

— Няма да го направи — Пиърс тръгна през градината пред замъка, а бастунът му жестоко се забиваше в тревата.

Баща му продължи да крачи до него.

— Тя те обича. Защо да не се върне при теб? Аз се върнах.

— О, Боже, това знак за прочувствена семейна среща ли е? — попита Пиърс и спря до ръба на цветната леха.

— Не и ако не искаш.

Той стоеше неподвижно безмълвно казвайки „да“.

Херцогът си пое дълбоко дъх.

— Знам, мразиш да чуваш това, но съжалявам, че те осакатих и съсипах живота ти, Пиърс. Бих отрязал собствения си крак, ако можех. Бих...

— Като се самоубиеш няма да постигнеш много — каза Пиърс. Странно, очите на баща му бяха точно като неговите. Във въображението си той винаги ги виждаше със свити зеници и див блясък на опиумна интоксикация.

Но това бяха детски спомени. Пред него бе страдащ, но силен мъж. Любящ мъж.

— Прощавам ти — каза Пиърс равно. Не бе добър в подобен род неща, затова помисли за момент дали има още нещо, което Линет би сметнала, че трябва да каже. Много жалко, че бе заключена в покоите си и играеше ролята на Спящата красавица.

Очите на баща му блестяха от сълзи.

— Никога няма да си го простя. Никога.

Тогава разбра какво би направила Линет. Разтвори ръце и баща му го прегърна, точно както когато Пиърс бе малък, а баща му изглеждаше много голям.

Всичките тези емоции го накараха да се чувства дори още по-сприхав, така че той се отдръпна и рязко изрече:

— Между другото животът ми не е съсипан.

— Страдаш от непоносима болка — каза баща му, като отпусна ръце.

Пиърс откъсна цвета на една клюмнала маргаритка с бастуна си.

— Това не ме съсипа. Аз съм дяволски добър лекар. Нямах дори да съм лекар, ако ти не бе развил вкус към опиума — намръщи се на баща си. — По-скоро ще умра, отколкото да не съм лекар.

Една усмивка повдигна ъглите на устата на херцога. Но все пак изрече:

— Нямах семейство и приятели.

— Глупости. Имам Себастиен. Ти ми изпрати Прюфрок. А имам и Линет, ако успея да я задържа.

— Най-добре я задържа — отвърна баща му. — Ако животът ти не е съсипан сега, това ще го съсипе.

— Тя иска да си тръгне — Пиърс обезглави още едно цвете. — Не говори с мен. Написах ѝ писмо, а прислужницата ѝ ми съобщи, че го е накъсала, без да го прочете.

— Когато реших, че повече не бих могъл да понеса да не те познавам, пропътувах с карета до Уелс с ясното съзнание, че ще си вбесен. Линет беше просто извинение.

— Всеки път, когато отида в покоите ѝ, тя се обръща настрани и се крие — още две цветя загубиха главите си.

Баща му сви рамене и това също събуди спомени у Пиърс. Това леко движение показваше развеселено примирение. Винаги бе мислил,

че единствените спомени, които имаше от баща си бяха свързани с интоксикацията. Очевидно не бе така.

— Предполагам, че мога да отида в стаята ѝ през нощта.

— Би могъл. Поне тогава ще е тъмно. Тя няма да се тревожи, че я гледаш.

— Това е абсурдно. Аз бях този, който я спаси от онзи кокошарник. Знам точно как изглежда!

— Въпреки това, майка ти мисли, че кожата ѝ е в дъното на проблема.

— Защо? — Пиърс отново прокара ръка през косата си.

— Линет е ужасена от загубата на красотата си.

— Тя не е загубила красотата си! Кожата ѝ не е същата, но останалата част от нея е точно толкова хубава, колкото и преди.

— Според Линет е загубила красотата си, а за жена толкова пленителна като нея, това трябва да е жесток удар.

— Без съмнение — той навъсено окастри още три цветчета. — Тя е достатъчно суетна, за да ме изостави поради тази причина, така че сигурно е важно. Знаеш ли, Линет ми се молеше онзи ден в гостната, след като ти и маман излязохте през прозореца. Умоляваше ме да се оженя за нея. Каза, че няма нищо против да се прави на глупачка заради мен.

Баща му кимна.

— Но очевидно цялата тази любов е зависела от това да е достатъчно красива, за да ме контролира — каза Пиърс и отново заби бастуна си в земята. — Или нещо подобно.

— Или е вярвала, че е достатъчно добра за теб — предположи баща му. — Не виждам признаци Линет да се е надявала да те контролира.

Пиърс избухна в лаещ смях.

— Достатъчно добра за мен? За един сакат с лош темперамент и мръсен език?

— Ти си този, когото тя иска. Останал съм с ясното впечатление, че си единственият мъж, когото някога е искала, макар да е била ухажвана от принцове, както и от всеки желан ерген от висшето общество. Вероятно е имало много малко с лош темперамент сред тях.

— Глупаци, всичките до един — измърмори Пиърс.

— Ще се присъединиш към тази група, ако я оставиш да си отиде.

— Никога не съм се осмелявал да си представя някоя като нея. Или живот с някоя като нея.

— Това не е причина да не се осмелиш сега, когато тя стои пред теб. Има нещо в двама ви заедно...

— Тя е като другата ми половина — каза сурово Пиърс, без да вдига глава. — Проклетата ми друга половина, като в някаква шега, която Платон^[1] е измислил. Никога не съм си пожелавал нещо подобно, а тя изведнъж се появи.

Баща му постави ръка на рамото му.

— Отиди и ѝ го кажи.

Пиърс преглътна. Идеята бе ужасяваща. Да избъбри това пред баща си беше едно, а да го каже на жена, която дори не иска да го погледне, съвсем друго. Стъпалата му бяха заобиколени от цветни листенца.

— Това ли каза ти на маман?

— Не. Тя не би ме изслушала.

Имаше някакво веселие в гласа му. Пиърс повдигна длан.

— Не искам да знам.

Баща му се ухили и сви рамене.

— Направи каквото е нужно.

[1] В един от диалозите си Платон заявява, че отначало човекът е имал четири крака, четири ръце, две лица. Зевс разделил човеците на две и оттогава хората вечно търсят половинката си. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Чак на следващия следобед успя да измисли план. Инстинктите му казваха, че ако посети Линет през нощта, само би влошило нещата. Не можеше да каже точно защо, но се доверяваше на инстинктите си като лекар, така че можеше да им има доверие и когато ставаше дума за Линет.

Беше унижително, но се налагаше да помоли за помощ. Да ухажва Линет, бе като проклетите Херкулесови подвизи. А той не ставаше за герой. Споменът как пълзи в онзи коридор по гол задник — макар и в тъмното — го накара да потръпне.

И все пак преглътна гордостта си и потърси помощ. Фактът, че Херкулес никога не се бе нуждаел от нея, нямаше значение.

— Какво имаш предвид с това, че искаш да отида в покоите на Линет? — попита Себастиен с ужасено изражение. — Определено няма да го направя!

— Ще бъда с теб, кретен такъв — отвърна Пиърс. — Ще я вдигнеш на ръце, ще я изнесеш от замъка и после ще я занесеш до басейна.

Себастиен зяпна.

— Със сигурност няма да го направя! — извика той отново. — Луд ли си?

— Някога да съм грешал, когато става дума за диагностициране?

— Разбира се!

Пиърс махна с ръка.

— Деветдесет процента от времето не греша, нали?

— Това какво общо има?

— Диагностицирах я, а сега трябва да я излекувам.

Братовчед му го изгледа.

— Вероятно ще крещи, сякаш я колят.

— Не, няма — отвърна Пиърс. — Вече предупредих Прюфрок никой да не ни пречи. А тя е твърде притеснена от външния си вид, за да иска да привлече внимание към себе си.

— Все още ли е толкова ужасно? — попита Себастиен.

Пиърс сви рамене.

— Кой го е грижа?

— Нея, грубиян такъв.

— Просто ела с мен, за да я пренесеш и ми спести проповедите.

— Ами ако тя повече не ми проговори? — простена Себастиен.

— След като се омъжи за мен и двамата ще живеете в замъка. Ще трябва да се пречупи и да те поздравява на закуска.

Въпреки това, Себастиен продължи да протестира по целия път нагоре по стълбите. Пред вратата на стаята на Линет той хвана ръката на Пиърс.

— Ще ме намрази заради това. Не искам да ме мрази.

— Не бъди глупак — изръмжа му той. Имаше достатъчно проблеми с потискането на собствените си съмнения и без да му се налага да успокоява тези на Себастиен. Завъртя дръжката.

В края на краищата, се оказа доста лесно. Още щом го видя, Линет се скри под чаршафа. Което означаваше, че бе въпрос на секунди да я увият в него.

Тя издаваше приглушени звуци и опита да се бори, но ръцете и краката ѝ бяха пристегнати.

— Сигурен ли си, че все още диша? — попита Себастиен, докато си проправяха път с леки трудности надолу по пътеката.

Пиърс смушка товара на братовчед си, което предизвика ново боричкане. От вързопа излетяха яростни звуци.

— Изглежда, че да.

— Сега какво? — каза Себастиен, когато стигнаха до басейна.

— Сложи я ей там — отвърна Пиърс. — На онази плоска скала. Не бих могъл да го направя без теб, но се чувствай свободен да се махнеш веднага. И няма нужда да се връщаш. Годеницата ми ще извърви обратния път, без чужда помощ.

Думите, долитащи от вързопа, започнаха да звучат като ругатни.

Себастиен си тръгна като тръскаше ръце. Пиърс изчака, докато братовчед му зави по пътеката към къщата на пазача, и после каза:

— Добре, можеш да смъкнеш чаршафа. Няма го.

Чаршафът веднага избухна в поредица от трескави движения. Пиърс остана със скръстени ръце, докато Линет не се показа. Не

носеше нищо, освен тънка долна риза и той за миг се наслади на гледката.

— Да не си посмял да ме гледаш така! — изкрещя тя. А после осъзна къде се намира.

Беше прекрасен ден. Небето бе ярко и синьо, само със съвсем леки облачета, приличащи на разкъсана дантела над реещите се птици.

— О — въздъхна тя. — Довел си ме до басейна.

— Защо не свалиш ризата си, преди да поплуваме? — попита той.

Тя изглежда не го чу, очите ѝ бяха замечтани, докато се взираше надолу към синята вода.

— Ризата ти — повтори той и събу ботушите си. — Свали я.

Линет най-накрая се обърна и му се намръщи.

— Няма.

— Изборът е твой — отвърна ѝ. Хвърли своята риза на една страна.

Очите ѝ се извърнаха от гръдния му кош с безразличие. Той смъкна бричовите си.

— Не си прави труд да се събличаш — каза тя. — Няма да плувам и не се интересувам от нещо по-интимно — всъщност, тя като че ли потръпна само при мисълта за това.

Това беше дразнещо. В мълчалив отговор, Пиърс се протегна и я блъсна в гърба.

Тя падна във водата с писък и се показа на повърхността, плюейки.

— Извади ме на секундата — изкрещя Линет, докато се държеше за едната стена на басейна. — Кожата ме щипе и е студено!

— По-добре започвай да плуваш — каза той и смъкна бельото си. Отново имаше ерекция. Скачането в басейна с ерекция не бе най-любимото му нещо на света, но такова бе положението.

Видя как Линет гледа тази част от тялото му, после се гмурна надолу и заплува обратно към ръба, където се бе хванала тя. Разбира се, сега зъбите ѝ тракаха.

— Днес водата не е толкова студена — каза той. — Имаше слънце три дни подред. Трябва да започнеш да се движиш — но я придърпа към тялото си, както правеше винаги. Не я бе държал

толкова близо до себе си от дни — и беше толкова... толкова...
Сърцето му се сви както при начало на сърдечен удар.

— Трябва да плуваме — каза той и я отблъсна. — Давай!

— Бях болна — но гласът ѝ бе несигурен.

— Сега си добре. Само се преструваш — Пиърс се ухили на
вбесеното ѝ изражение, а после се протегна и ощипа дупето ѝ.

Тя присви очи.

— Да не си посмял да ме докоснеш. Никога.

— Ще го правя, когато си поискам — отвърна ѝ. — Ти си моя. По
добре започвай да плуваш, иначе ще замръзнеш — без повече думи,
той се обърна и заплува бавно в другата посока. Отне секунда, но тя го
последва.

В най-лошите дни, когато можеше да мисли само за болката в
крака си, идването тук, в басейна, го освобождаваше. Прочистваше
главата му, спираше мислите за лауданум и бренди. Спираше
размислите за самоубийство.

Затова плуваше точно пред Линет, в случай че изпита нужда от
помощ и се надяваше, че водата ще има същия успокояващ ефект и
върху нея. В другия край на басейна тя се хвана за скалата и за един
миг само си поемаше дъх. Той опита да я придърпа към себе си, но
Линет каза:

— Добре съм — оттласна се и отново заплува.

Този път той плуваше зад нея. Тя се справяше добре и без
помощта му, а освен това позицията му даваше добра възможност да
гледа как краката ѝ ритат нагоре-надолу.

Когато стигна до плоската скала, тя беше изтощена, пъхтеше и
хриптеше. Пиърс я вдигна на повърхността и се изкачи след нея.

— Само толкова ли ще плуваш? — каза Линет и се втурна като
подплашен заек към кърпите.

— Трябва да се уверя, че няма да избягаш.

Тя остана с гръб към него.

— Къде бих отишла? Нямам никакви дрехи.

— Точно така, забравих — отвърна той. — Твърде голяма
страхливка си, за да позволиш да те видят цялата червена.

После отново се гмурна и започна да плува, като често
поглеждаше към нея, за да се увери, че все още е там. Тя бе легнала на

скалата, толкова увита в чаршафа и кърпите, че не можеше да види нищо повече от върха на червения ѝ нос.

След две дължини изглеждаше сякаш покоят и слънчевата светлина са сломили съпротивата ѝ. Линет беше развила кърпите и чаршафа и дори бе свалила ризата си. Лежеше като русалка на скалата, пиеше слънчевата светлина.

След още пет дължини, Пиърс реши, че на кожата ѝ вероятно ѝ стига толкова.

Той излезе от басейна и се приближи към нея като тръскаше глава, така че студените капки полепнаха по цялото ѝ тяло и я накараха да изпищи раздразнено.

И просто ей така, отново получи ерекция. Един поглед към нея, легнала на скалата, и тялото му забрави, че му е студено и е уморен.

— Вземи си кърпа — каза му сърдито. Но погледът ѝ не бе толкова високомерен, както преди. — Как можеш? — избухна внезапно тя.

— Как мога какво? Можеш ли да ми изсушиш краката? Знаеш, че не мога да го направя с този бастун.

Опита да изглежда трогателно, но очите ѝ се присвиха.

— Слънцето ще те изсуши.

Той бавно се погали, без да сваля поглед от нея.

— Ти ме сгорещяваш по-бързо от слънцето.

— Как можеш да ме желаеш, когато изглеждам така? — тя преглътна с усилие, но Пиърс вече бе решил, че последното нещо, от което се нуждае Линет, е съжаление. Освен това, всяко намерение да прояви такова изчезна, когато тя добави: — А това е един от най-зле изречените комплименти, които някога съм чувала.

— За разлика от теб, аз се влюбих в нещо повече от красотата ти. Острият ти език, например. Обожавам го.

— Не те обичам заради външния ти вид — отвърна тя сърдито. — Ако ме интересуваше това, щях да избира Себастиен.

— Е, ако мен ме интересуваше това, щях да избира сестра Матилда.

Линет изсумтя.

— Тези дни тя изглежда по-добре от теб.

Като по даден знак, тя седна с ярост в очите.

— Ти си едно грубо прасе, щом ми говориш по този начин!

— Гладката ѝ кожа — продължи той замечтано. — Като цветче на орхидея.

От устните ѝ излезе пръхтене, което със сигурност не бе достойно за дама.

— Това още едно изсумтяване ли беше? — попита я. — Мили Боже, какъв дразнещ навик. Надявам се, че скъпата Матилда не е развила някой такъв, преди да поискам ръката ѝ. О, чакай, мисля, че вече имам годеница.

Тя придърпа чаршафа върху себе си и отново се отпусна назад със затворени очи.

— Държиш се нелепо.

Той също легна на скалата до нея. За известно време просто стояха там в мълчание. Сякаш бяха единствените двама души на света и не съществуваха други създания, освен тях, с изключение на дъждосвиреца, който пееше доста бездарно от близката скала.

Когато той най-накрая седна изправен, очите на Линет се отвориха и бяха толкова пълни с болка, че гърлото му се сви. Тя не извърна поглед, нито проговори. И преди да може да предусети какво се върти в ума му, Пиърс сграбчи чаршафа и го захвърли настрана.

Очакваше да изпищи и да опита да се прикрие, но вместо това тя лежеше неподвижна, извърнала лице, но не и преди да види сълзите ѝ.

— Гледам те цялата — изрече той съвсем спокойно, докато правеше точно това.

— Гледай колкото искаш — сопна му се Линет. — Ще го сториш независимо какво кажа.

— Все още си червена, но сега се и белиш. Боже, голяма бъркотия е.

Тя скочи като марионетка с дръпнати конци, погледна надолу и изпищя толкова силно, че дъждосвирецът отлетя.

— Солената вода лекува — каза той. Вдигна чаршафа и разтърка с него кожата ѝ много, много нежно. — Виж това. Не си толкова зле. И няма белези, поне върху корема ти.

Тя го наблюдаваше с изумено изражение.

— Значи се маха?

— Разбира се, че се маха — отвърна ѝ. — Това са струпеите, които покриват мехурите от скарлатината и ги защитават, докато се излекуват. Предполагам... — той разтърка още малко — че цялото ти

тяло има нова кожа, освен може би на гърба. Солта помага, също и слънцето.

— Не мислех, че някога ще се махне — каза тя толкова тихо, че Пиърс едва я чу сред вълните, които се разбиваха в скалите зад тях.

— Ако ме беше попитала, можех да ти кажа. Но тъй като не искаше да говориш с мен, не знаех, че се боиш от нещо толкова глупаво.

Тя имаше най-упоритата долна устна, която някога бе виждал.

— Но което е по-лошо — настоя той, без да я поглежда, — ти загуби вяра в мен. Каза, че ме обичаш достатъчно, за да се направиш на глупачка. Но когато дойде този момент, нямаше куража да понесеш и най-дребното унижение. Не искаше да ме видиш насаме, защото съм можел да ти се подигравам, не искаше да ме видиш и заедно с другите, защото се чувстваше унижена да бъдеш видяна от Прюфрок.

Този път Пиърс бе този, който легна на скалата и покри очите си с ръка.

— Наистина те обичам — каза Линет. Чувстваше се така, сякаш нараненото изражение на Пиърс бе отнело възможността ѝ да мисли разумно. — Но не мога да съм херцогиня щом изглеждам така. Не искам никой да се омъжи за мен от съжаление. И не мога да се омъжа за теб, ако съм ужасяващ...

— Звяр? — намеси се той. — Тази ли дума търсиш?

— Не — отвърна тя.

Той отново се изправи, а погледът му прогори очите ѝ.

— Обичаше ме само когато беше красива. За да можеш да ме контролираш, както мислиш, че можеш да контролираш другите мъже с усмивката си.

— Не! — извика Линет. — Не беше така.

— Тогава как беше? — настоя Пиърс. — В един миг ме молиш да се ожения за теб, казваш ми, че ще ме чакаш, а в следващия, дори не искаш да ме погледнеш — гласът му вибрираше от гняв и болка.

Тя погледна надолу и огледа тялото си. То все още бе червено, все още се белеше, но някак си, докато седеше до Пиърс на слънчевата светлина, вече не ѝ изглеждаше чудовищно.

— Мислех, че ще си ужасен — каза тя, задавяйки се леко с думите. — Не исках да се ожениш за мен от съжаление. Не бих могла да ти го причиня, да те даря с грозна съпруга.

— Жалост не е точно емоцията, с която съм известен. Още повече, нямам и най-малкото колебание да даря теб със звяр за съпруг.

— Това не е вярно наистина — бавно му отвърна. — Ти ми каза, че ме искаш, но че никога няма да се ожениш за мен. Каза, че съм красива и изпълнена с желание, но че си имал и други жени, така че трябва просто да те забравя.

Грозните думи увиснаха във въздуха помежду им.

— Права си — каза Пиърс. — Това, което казах, бе достойно за презрение — цялата ярост изчезна от гласа му, сега беше толкова кух, че тя не можеше да си представи какви ще са следващите му думи: — Отблъснах те, защото се страхувам, че някой ден може да се пристрастя към лауданума. Бях... и все още съм... уплашен, че ще изгубя контрол и ще те направя нещастна.

Внезапно цялото ѝ сърце се изпълни със страх, че Пиърс ще я напусне, макар само преди час да не искаше нищо друго, освен да не го види никога повече.

— Разби сърцето ми, когато ме изгони — каза тя и обгърна коленете си. — Това ме направи нещастна. Но когато се разболях, в онзи кокошарник, осъзнах, че ме обичаш.

Последва мълчание. Дъждосвирецът отново пееше, този път от по-далече.

— Казах, че ме обичаш — повтори тя.

— Така е — Пиърс го изрече почти сприхаво.

— Реших, че ако оживея, никога няма да ти позволя да ми нареждаш, по начина, по който го направи, когато отказа да се ожениш за мен — тя посегна да го докосне, просто да го докосне, и прокара пръсти по бедрото му. — Но след това бях толкова грозна. Не виждам как бих могла въобще да бъда херцогиня.

— Предполагам, че всички херцогини са красиви — отвърна той. — Вероятно е изискване, идващо с титлата.

— Поне не трябва да ужасяват хората по улиците.

— И поради тази причина си помислила, че след като си циркова атракция, трябва да ме захвърлиш. Какво трябваше да се случи след това? Да вечеряш в стаята си през следващите петдесет години?

— Мислех да се крия — каза тя. Гласът ѝ леко потрепери. — Просто да се скрия, това е всичко.

Мълчание. А после:

— Не се предполагаше да искаш да се криеш от мен, Линет.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Разби проклетото ми сърце като почти не умря, а после го разби отново, когато ме изхвърли от стаята си.

Линет не можа да понесе болката в гласа му и фактът, че го бе наранила, така че отново го бутна по гръб на скалата. Тялото му беше топло и голямо под крака ѝ. Познато и скъпо.

— Ще ме целунеш и ще ми мине ли? — попита той изведнъж, със сардоничен и едновременно нежен глас.

— Млъкни — каза Линет. Допря устни до неговите. Езикът ѝ се прокрадна и вкуси устните му.

— Предполагам, че сега се опитваш да ме съблазниш по старомодния начин, след като загуби красотата си.

Но тя знаеше кога е ядосан и се опитва да я нарани, и кога не е. Този път беше второто. Сърцето ѝ ликуваше и тя измърка дълбоко в гърлото си.

— Нещо подобно — захапа долната му устна по начина, по който я бе научил.

Пиърс разтвори устни в отговор на молбата ѝ и за миг ги обзе свирепа страст. Но после той се отдръпна.

— Не мога.

Линет се наклони към него. Имаше нещо в гласа му, което увеличаваше вълнението ѝ, вместо да го намали.

— Защо? — Въпросът прозвуча като дрезгаво мъркане, може би защото целуваше линията на челюстта му.

— Прекалено си грозна. Никога не правя любов с грозни жени. Никога не бих могъл да обичам грозна жена.

За част от секундата сърцето на Линет спря да бие, а после осъзна какво ѝ казва в действителност.

— А аз, милорд, мога да обичам само мъж, който може да ме пренесе през прага. Който може да ми обещае, че никога, никога, няма да докосне лауданум и съвсем никога няма да повиши глас. Можеш ли да направиш това?

Очите му срещнаха нейните — дълбоки, блестящи, интелигентни... изпълнени с любов.

— В хана те пренесох надолу по коридора и през прага — каза той, а гласът му бе дрезгав като нейния. — Това брои ли се?

— Аз може някой ден отново да съм красива — предложи тя. — Или пък не.

Пиърс се превъртя, за да я погледне в лицето, а погледите им говореха за любов, достатъчно силна да изтръгне някого от гроба, за любов, която никога не избледнява и никога не отслабва.

За любов, която няма нищо общо с красота, характер или увредени крака.

— Не мога да ти обещаая, че няма да си изпускам нервите — каза той. — Макар да имам чувството, че може да си ме променила завинаги. Може вече да не съм такъв звяр.

— Не мога да ти обещаая, че няма да умра и няма да те оставя сам. Мисля, че забравих да ти благодаря, че ми спаси живота.

— Обичам те — каза Пиърс задавено. — Когато мислех, че ще умреш, и аз исках да умра. И още щом прескочи онзи проклет прозорец, исках да се върнеш обратно.

Тя нежно прокара длан по бузата му.

— Върнах се.

— Щях да дойда да те прибера, макар и да нямах идея къде може да си се разболяла. Просто още не можех да оставя пациентите си. Е, всъщност обмислих да изоставя пациентите си повече от няколко пъти, главно посред нощ.

— Това нямаше да е правилно — отвърна твърдо тя. — Би помрачило сватбата ни.

— Ще има ли сватба? — очите му се взряха в нейните. — Няма да е лесно да кажем обетите си в покоите ти, но можем да се справим с това.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Имаш ли нещо против да се ожениш за белещ се омар?

Очите му ѝ показаха, че въобще няма нищо против.

— Не си омар — каза ѝ, като докосна с устни нейните. — Където се показва новата кожа, приличаш повече на ягода. Узряла, вкусна ягода.

— Бери^[1] е второто ми име — отвърна Линет и се разкикоти.

— Моята Бери — но Пиърс бе приключил с приказките, така че се претърколи върху нея — голям и силен и... да... властен. — Ако аз нямам против да правя любов с теб, докато кожата ти се бели, ти имаш

ли нещо против да правиш любов с мъж, който понякога си изпуска нервите?

— Не — ахна тя, защото ръката му... е, имаше части от тялото ѝ, които изглежда бяха точно толкова меки, колкото и преди.

Пиърс трябваше да разтърка гърдите ѝ с чаршафа, докато станат красиво ягодово розови, но и двамата се насладиха на това. А и двамата бяха щастливи, когато стана ясно, че поради някаква мистериозна причина скарлатината не бе докоснала вътрешната част на бедрата ѝ.

Имаше и други неща, заради които да са щастливи.

След това двамата останаха да лежат на скалата и Пиърс се концентрира да излъска любимата си, докато тялото ѝ навсякъде не придоби розов цвят.

— Лицето ми има ли белези? — попита притеснено Линет след известно време. — Кажете ми истината.

— Съвсем не. Не си като кралица Елизабет. Всъщност... макар да ми е неприятно да ти го кажа... малко оризова пудра и Патенцата отново ще се ваят в краката ти — той очевидно реши, че гърдите ѝ се нуждаеха от още внимание.

Линет започна нерешително да опипва лицето си, пръстите ѝ се плъзгаха по бузите, брадичката, устните. Отново всичко бе гладко.

— Не мисля, че някога ще мога да го забравя — каза тя като потрепери. — Кокошарникът, сърбежа, колко ми беше топло и колко жадна бях.

Пиърс обхвана лицето ѝ с длани.

— Никога няма да си простя, че не бях там с теб.

— Имаш предвид, по начина, по който баща ти не си е простил?

— Говорихме — каза той кисело. — Опитвах се да измисля какво ти би искала да ми кажа.

Тя се разведри.

— Значи ми каза, че е бил всеотдаен...

— Не.

— Дори не знаеш какво щях да кажа!

— Нищо в този смисъл.

— Тогава какво ми каза? — попита тя някак разочаровано.

— Че го обичам. Не с толкова много думи, но той разбра.

— Когато бях много болна, сънувах, че майка ми е с мен в басейна.

— Във водата?

— Под водата. Постоянно потъвах, защото там нямаше болка и беше хладно и мокро. Но тя ме избутваше непрекъснато на повърхността.

Пиърс притисна Линет към гърдите си.

— Браво на нея.

— И аз ѝ простих — каза тя меко. — Тя ме обичаше.

— Е — отвърна той, — лесно е да те обича човек. И не защото си красива. Дори не и защото си прелестно розова, както никоя жена, която съм виждал досега.

От очите на Линет потекоха сълзи.

— Не мислех, че някой някога ще...

— Шшт — каза той и докосна с устни нейните. — Не мислех, че някога ще обичам друг човек.

— И двамата сме грешали — отвърна Линет и плъзна ръка около главата му, за да придърпа устните му към своите.

— Сладка Бери — прошепна Пиърс след известно време.

— Да? — тя изглеждаше замаяна от целувката, устните ѝ бяха подпухнали, а сърцето ѝ биеше учестено.

— Не мога да правя любов върху тази скала отново. Не ми се иска да звуча прагматично, но коленете ми са ожулени. Да се върнем ли у дома? Имам прекрасно, меко легло. В покоите на господаря е, които все още не си виждала, но които можеш и да наречеш свои.

— У дома — повтори тя, след като си върна самообладанието.

— Нашият дом.

Така че те се изправиха, пригодиха рокля в гръцки стил от чаршафа и се отправиха към дома, ръка за ръка.

Когато пристигнаха, Линет се усмихваше сияйно на всички, от Прюфрок до херцога. Никой не забеляза, че кожата ѝ бе ягодово розова.

Защото радостта изписана по лицето и в очите ѝ бе заслепяваща.

[1] Бери на английски е събирателно за плодовете на ягоди, малини, къпини, боровинки и др. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Няколко години по-късно

— Не разбирам защо наричаш мама Бери — каза малкото момче на баща си през един летен ден. То лежеше на скалата и гледаше как сестра му шляпа около басейна с майка им.

— Това е прякор — отвърна баща му. Той наблюдаваше мама със странна усмивка на лицето, която момчето не можеше съвсем да разбере.

— Не е логично — изтъкна Джон Йелвъртън, бъдещ граф на Марчант и херцог на Уиндъбанк. — Мама не прилича на горски плод, Иви прилича, защото е закръглена и дебела, и има такава червена коса.

Той огледа сестра си с неодобрение. Дори на седемгодишна възраст бе наясно, че сестра му изглежда, притежава някакво могъщо очарование за непознатите. Ако им се усмихнеше, те просто се разтапяха и ѝ даваха каквото поиска.

Не че майка му и баща му го правеха, разбира се. По-вероятно бе да я гъделичкат, докато не се разсмее. Самият той предпочиташе да я щипе.

— Преди време майка ти имаше доста розова кожа — отвърна баща му. — Така че беше като изключително прелестно плодче, като ягода.

Джон бе виждал това изражение по лицата на родителите си и преди и не му обръщаше внимание. Не беше рационално. Той държеше нещата да имат точно определение — те бяха или рационални, или ирационални. Този лигав поглед? Ирационален.

— Може ли сега да се върнем в замъка и да направим дисекция на още една жаба? — попита той.

— Не. По една жаба на седмица. Жабите не са създадени просто за твое забавление, нали знаеш.

— Но си спомняш, че ми беше трудно да намеря жлъчния мехур, нали? Трябва да опитам пак.

— Следващата седмица — каза баща му. — Сигурен съм, че в бъдещето ти ще има много жлъчни мехури.

Това бе точно от типа безсмислени неща, които родителите говореха през цялото време и които Джон не разбираше.

— Искам да направя дисекция на жаба сега!

Баща му спря да гледа към басейна и сведе поглед към него. Вдигна един пръст.

— Спомняш ли си какво обсъждахме тази сутрин?

— Трябва да се науча да контролирам нрава си — каза Джон покорно. — И ако почувствам, че няма да се справя, трябва да броя до десет.

— Имаш ли нужда сега да броиш?

— Не — каза той някак си мрачно.

Иви беше до стената на басейна и баща му се изправи, за да я изтегли. Държеше бастуна си в ръка, но се наведе. Иви сграбчи ръката му с длани и той я завъртя в широк кръг, докато тя пищеше ли, пищеше.

После остави бастуна си и посегна надолу с две ръце, за да помогне на мама да излезе. Стояха там и отново се усмихваха един на друг.

Тати беше праметнал кърпа през рамо, която сега използваше, за да я изсуши.

Джон завъртя очи и отиде да разгледа около басейна. Може би ако откриеше своя собствена жаба, тати щеше да му позволи да ѝ направи дисекция.

Изглежда нямаше никакви жаби.

— Те не обичат солена вода — каза Иви, с леко фъфлене. Наклони глава на една страна и му се усмихна по начина, по който той толкова мразеше. — Нищо ли не знаеш?

Той дръпна косата ѝ.

После тя изплака, така че Джон преброи до десет.

— Не съм я скубал — обясни на татко си една секунда по-късно. — Или пък извивал. Би било подло. Беше просто малко дръпване.

— Крушата не пада по-далеч от дървото — отвърна баща му и го хвана за ръката, докато се отправяха към пътеката обратно към замъка. — Следващият път брой до десет, преди да я дръпнеш.

Джон се ухили. Най-голямата му амбиция беше да е точно като татко си във всяко едно отношение. Е, и малко като дядо си, херцога, защото обожаваше как Негова светлост разказва приказки.

Но най-вече искаше да е като татко си.

— Може би ще оперирам следващата жаба, преди да ѝ направя дисекция — предложи той. — Ще ѝ шинирам единия крак. Можем да се престорим, че е скочила прекалено високо.

— Хмм — каза баща му и Джон осъзна, че отново гледа към мама.

Тя държеше ръката на Иви, която все още хлипаше, макар Джон много добре да знаеше, че не е наранил сестра си наистина.

— Много обичаш мама, нали? — попита Джон и дръпна ръката на баща си, за да му привлече вниманието.

— Да, така е — отвърна татко. — Определено я обичам.

— И тя те обича — заяви Джон. Харесваше нещата да са организирани и ясни в ума му.

Майка му се разсмя.

— Наистина обичам баща ти, Джонакинс.

Той се намръщи.

— Това е бебешкото ми име. Вече не съм бебе.

— Извинявам се — каза тя и докосна с пръст носа му.

— Тогава, ако ти я обичаш — каза той на баща си, — и тя обича теб, и двамата обичате нас, защо трябва да имате още едно? — Бяха му казали, че има още едно бебе в коремчето на мама, но не изглеждаше логично, даже коремчето ѝ да бе по-закръглено, отколкото преди.

Майка му му се усмихна и после обгърна свободната му ръка в своите.

— Това, в което семействата са най-добри, е да се обичат.

За ума на Джон това бе нелогично. Да прави дисекции на хора беше това, в което татко бе най-добър. Но нямаше смисъл да го прави на въпрос, а освен това...

Предполагаше, че четиримата биха могли да отделят малко любов за едно бебе.

Стига да не е още едно момиче.

ИСТОРИЧЕСКА БЕЛЕЖКА

Красавицата и Звѳра е много стара приказка. Истoрията излиза за първи път във Франция през 1740 г. изпод перото на Габриел-Сюзан дьо Вилньов. Няма да цитирам точна адаптация, защото отхвърлих повечето от детайлите, включително магическата трансформация на героя. Трансформацията на Пиърс е предизвикана не от магическо, но също толкова променящо живота събитие— кожна некроза в десния четириглав мускул.

Най-голяма заслуга, както можете да разпознаете, има много помодерна история, телевизионното шоу на канал Fox — Доктор Хаус. Почетох брилянтните, остроумни и забавни сценаристи на Доктор Хаус. Пиърс, моята версия на техния д-р Грегъри Хаус, се различава от прототипа си, както и Линет се различава от Красавицата. Но неговата личност, да не споменаваме увредения му крак и работата му, бяха вдъхновени от спривавия диагностик на Университетска болница, Принстън Плейнсбъро.

Ако надареният д-р Хаус заслужава да бъде споменат, значи същото заслужават и лекарите и хирурзите от 18-ти век, които са се борили с болестите, без да имат на своя страна тестовете, технологиите и леченията, на които съвременният им колега разчита толкова много. Много от детайлите във връзка с алената треска, които четете тук, са заимствани от книга, публикувана за първи път през 1799 г. „Трактат върху треските“, написан от д-р А. Филипс Уилсън, който предлага подробна информация за развитието на алената треска, заедно с разумни начини на лечение. В неговите ръце, както казва той, атаката на алената треска никога не става фатална. Трактатът на Уилсън описва как се е борил срещу неефективните и често вредни практики на лекарите, като тези на един определен — д-р Симс, който през 1796 г. препоръчал лечение за алената треска със слабителни и очистителни. По свой собствен начин, Уилсън е бил също толкова арогантна и определено героична версия на Хаус.

Изказвам уважение и на серията книги на Енид Блайтън за Малори Тауърс, момичешкият пансион в Корнуол, който прави басейн, издялан в скалите и пълнен от прилива. Четенето на книгите ѝ на глас на дъщеря ми, ме вдъхнови и по времето, когато завършвах този роман, басейнът край морето на Пиърс бе станал самостоятелен герой.

И най-накрая, „Любовната песен на Дж. Алфред Прюфрок“ от Т.С. Елиът звучеше в ума ми, докато пишех, макар че Елиът със сигурност би получил сърцебиене от това — ще намерите текста на уебсайта ми www.eloisajames.com. Поемата му повдига въпроси за времето и смелостта — дали има „време за теб и време за мен“, дали има време да се подготвиш „да се изправиш пред лицата, които срещаш“ и време да се чудиш „Осмелявам ли се?“. Така че ви оставям с любовната песен на Елиът, в която русалките пеят, а хората рискуват да се задържат твърде дълго в обятията на морето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.